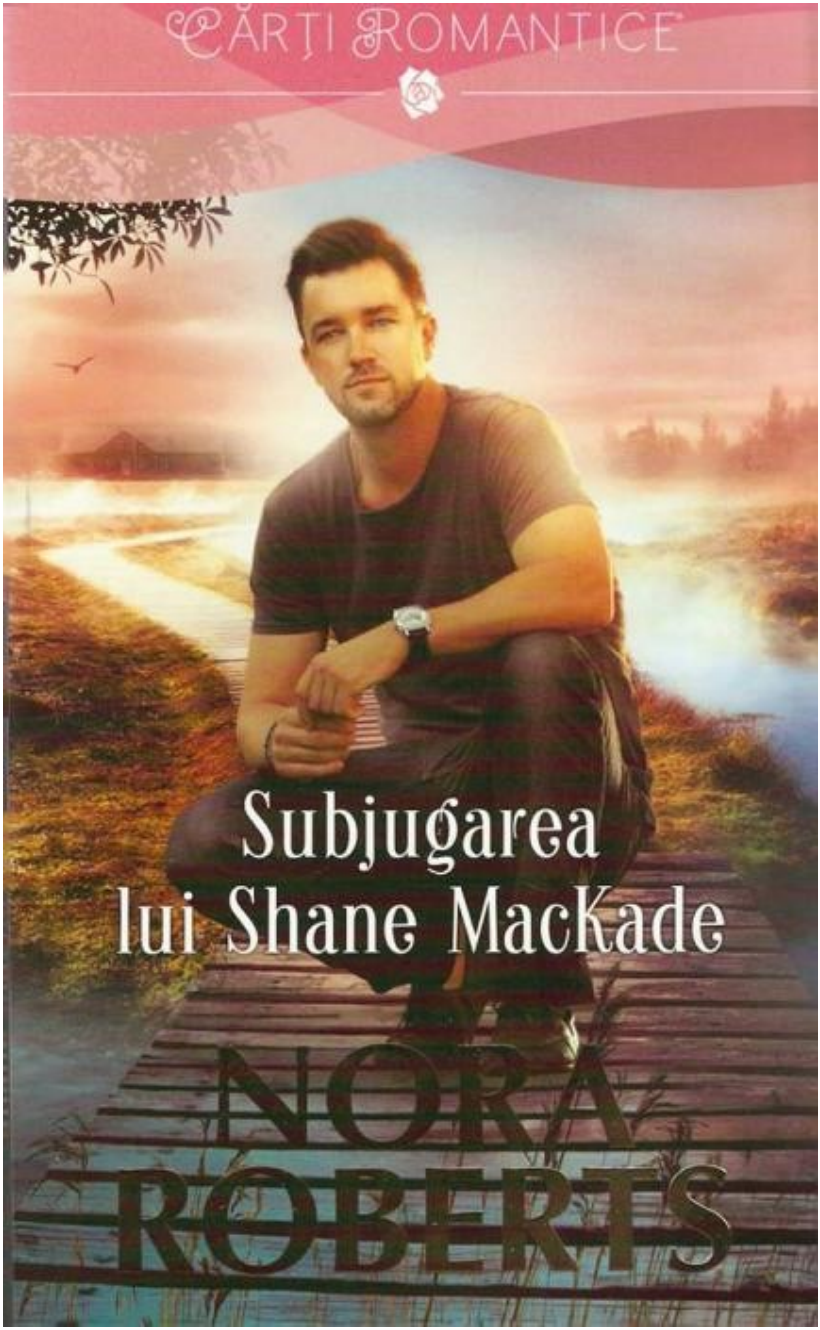
CĂRȚI ROMANTICE
Subjugarea
lui Shane MacKade
NORA
ROBERTS

NORA ROBERTS
Subjugarea lui Shane MacKade
Seria Fraţii MacKade

prolog

Drumeagul curăţat ce unea casa cu grajdul în care erau mulse vacile se acoperise cu o pojghiţă lucioasă de gheaţă. Înainte de revărsatul zorilor, cerul îmbrăţişa aerul nopţii ca un pocal din onix gravat cu promoroacă stelară. Fiecare gură de aer ce aluneca pe gât părea să conţină lame de ras îngheţate care mai întâi îl tăiau, apoi îl amorţeau, înainte de a fi expulzate într-un nor de abur glacial.

Înfofolit în nenumărate veşminte de iarnă – de la izmene la fularul tricotat Shane MacKade se îndreptă către grajd, gata să se apuce de primele sarcini ale zilei. Spre deosebire de fraţii săi, fluiera printre dinţi, căci îi plăcea la nebunie nemişcarea îngheţată de dinaintea răsăritului iernatic.

Fratele cel mai mare, Jared, în vârstă de aproape şaptesprezece ani, se ocupa de treburile fermei ca un contabil conştiincios. Pentru el, totul se reducea la cifre. Pe Shane nu-l deranja deloc lucrul acesta, întrucât tatăl lor se prăpădise cu două luni înainte şi vremurile erau grele.

Cât despre Rafe, la cei cincisprezece ani ai săi privea neliniştit în zare, dincolo de câmpurile şi colinele fermei MacKade. Mulsul vacilor, hrănirea şi îngrijirea lor reprezentau numai o ocupaţie trecătoare. Iar Shane ştia, deşi nu vorbiseră despre asta, că Rafe fusese cel mai afectat de moartea tatălui lor.

Cu toţii îşi iubiseră tatăl. Ar fi fost imposibil să nu-l iubească pe Buck MacKade, cu glasul lui tunător, mâinile mari şi inima la fel de mare. În plus, tot ceea ce ştia Shane despre munca la fermă – tot ceea ce iubea la pământul acela – aflase direct de la părintele său.

Poate de aceea nu fusese atât de apăsat de doliu. Pământul era acolo, aşa că şi tatăl lui era acolo. Întotdeauna.

Ar fi putut folosi argumentul acesta în discuţiile cu Devin, care, mai mare cu un an decât el, era deja un ascultător extraordinar. Shane, pe de altă parte, avea să facă marele salt către treisprezece ani în marţea următoare. Se gândi totuşi să-şi păstreze pentru sine raţionamentul acela şi emoţia care îl însoţea.

În şopron, vacile se foiră, mugind şi şfichiuind aerul cu cozile în vreme ce erau pregătite de muls. Era un procedeu destul de simplu şi monoton: vacile erau curăţate şi hrănite, apoi li se ataşau maşinăriile care pompau laptele din ugere în conducte şi din conducte în containere. Însă lui Shane îi plăceau toate: mirosurile, sunetele, rutina. În vreme ce el şi Devin se ocupau de al doilea rând de vaci, Rafe şi Jared le scoteau afară pe cele care fuseseră mulse deja.

Făceau o echipă bună, iute şi eficientă în ciuda frigului paralizant şi a orei timpurii. Adevărul era că oricare dintre ei ar fi putut face asta singur sau cu foarte puţin ajutor, dar aveau obiceiul să stea împreună, mai ales în ultima vreme.

Mai aveau însă multe treburi: să hrănească porcii şi găinile, să adune ouăle, să strângă murdăria, să întindă paie proaspete. Şi toate astea înainte să înfulece micul dejun şi să se îmbarce în maşina veche de când lumea a lui Jared pentru a merge la şcoală.

Dacă ar fi putut, Shane ar fi sărit peste partea cu şcoala. Cărţile nu te învăţau cum să ari sau să semeni, cum să strângi recolta ori să ghiceşti vremea gustând aerul. Cărţile nu te învăţau nici cum să te uiţi în ochii unei vaci şi

să vezi dacă e suferindă. Dar mama lor era neînduplecată în privinţa studiului, aşa că nu avea ce face.

— Ce naiba ai de te bucuri atâta? bombăni Rafe, zdrăngănind găleţile din oţel inoxidabil. Mă-nnebuneşti cu fluieratul ăla.

Shane continuă să fluiere, cu un rânjet larg pe chip. Se opri numai cât să încurajeze vacile.

— Aşa, aşa, doamnelor, umpleţi-o pe toată.

Mulţumit ca un şef, se plimbă de-a lungul şirului de echipamente de muls, verificându-le pe fiecare în parte.

— Îl căpăcesc, anunţă Rafe, fără să se adreseze cuiva în special.

— Lasă-l în pace, spuse Devin cu blândeţe. Şi-aşa e bătut în cap.

La auzul acestor cuvinte, Rafe zâmbi.

— Este aşa de frig, că dacă-i dau una, probabil că-mi cad degetele.

— Azi o să se încălzească niţel, spuse Shane, mângâind una dintre vacile care-şi aşteptau rândul la muls. Adică temperatura măcar o să depăşească zero grade.

Rafe nu se deranjă să-l întrebe de unde ştia. Shane ştia întotdeauna.

— Mare brânză, bombăni el, după care ieşi cu paşi mari din şopron, luând-o în direcţia hambarului.

— Ce-l roade aşa? mormăi Shane. L-a părăsit vreo fată?

— Pur şi simplu urăşte vacile, zise Jared din prag.

— Ce prostie. Eşti o dulcică, nu-i aşa, drăguţo? zise Shane, plesnind afectuos vaca de lângă el.

— Shane e îndrăgostit de vaci. Rânjetul răutăcios marca MacKade apăru pe chipul lui Devin, săpându-i o gropiţă în colţul gurii. Doar vacile îl lasă să le pupe, la fete n-are noroc.

Insultat, Shane îşi miji ochii.

— Pot să sărut orice fată vreau eu, dacă vreau.

Sub straturile de îmbrăcăminte, trupul lui slab şi deşirat se încordă sub impulsul unei alerte maxime.

Dându-şi seama ce era pe cale să se întâmple, Jared clătină din cap. N-avea chef de vreo încăierare. Erau prea multe lucruri de făcut şi, în plus, trebuia să-şi mai facă griji şi pentru lucrarea de control la engleză pe care urma s-o dea în curând. Devin şi Shane aveau forţe egale şi dacă s-ar fi luat la bătaie, asta ar fi durat cine ştie cât.

— Da, eşti un adevărat Don Juan.

O spusese numai ca să atragă atenţia şi ostilitatea mezinului asupra sa.

— Toate fetiţele din lume stau la coadă cu buzele ţuguiate.

Devin scoase un zgomot prelung şi răsunător care imita o pupătură, stârnindu-i lui Jared dorinţa irepresibilă de a-l pocni. În timp ce Shane îşi luă avânt să facă exact asta, fratele mai mare se băgă între ei.

— Dar înainte să le faci să leşine de emoţie, iubăreţule, vezi că apa din troacă a îngheţat şi a făcut pojghiţă. Vacilor le e sete.

Aruncându-i lui Devin o privire care promitea răzbunare, Shane ieşi cu paşi apăsaţi.

Putea să sărute orice fată, îşi zise pe când spărgea stratul de gheaţă. Dacă ar fi vrut. Dar nu era interesat.

Sau, mă rog, poate că era interesat un pic, recunoscu el, suflând peste degete ca să le încălzească. Unele dintre colegele lui începuseră să capete forme interesante. Pe deasupra, cu o zi în urmă simţise nişte furnicături neobişnuite pe sub piele când iubita lui Jared, Sharilyn, se tot foise lângă el în vreme ce călătoreau înghesuiţi pe locul din faţă al maşinii.

Probabil că pe ea ar fi putut s-o sărute, dacă ar fi vrut. Lăsă levierul deoparte, privind în direcţia hambarului în timp ce stelele de pe boltă se stingeau una câte una. Asta l-ar fi învăţat minte pe Jared. Toţi îşi închipuiau că nu ştia

diverse lucruri doar fiindcă era cel mai mic.

Dar el ştia destule. Sau, cel puţin, începuse să-şi imagineze destule.

Se opinti să ridice levierul şi o luă tropăind pe pământul alunecos, învelit cu zăpadă.

Ştia el care era treaba cu sexul. Doar crescuse la fermă, nu-i aşa? Ştia cum taurul o lua razna şi îşi dădea ochii peste cap când adulmeca o vacă în călduri. Atât că toată chestia nu i se păruse foarte distractivă… Dar asta fusese înainte să observe formele fetelor crescând pe sub haine.

Făcu bucăţi şi pojghiţa groasă de gheaţă din adăpătoarea porcilor, după care, lăsându-şi fraţii să termine cu mulsul, se apucă să hrănească animalele.

Păcat că nu era adult. I-ar fi plăcut să-şi poată dovedi maturitatea – în alte moduri decât prin participarea curajoasă la încăierări. Deocamdată, tot ce putea face era să mai aştepte câţiva ani, să mai crească, deoarece abia atunci avea să-şi poată lua soarta în mâini.

Pământul era al lui. Simţise asta dintotdeauna, cu toată fiinţa. De parcă la naştere cineva i-o şoptise la ureche. Ferma, pământul. Asta era ceea ce conta cu adevărat. Dacă ar fi vrut şi o fată, ar fi putut face rost de una, sau de un pluton întreg, însă ferma era mult mai importantă.

Pământul, se gândi el plimbându-şi privirea pe deasupra ogoarelor acoperite de zăpadă. Pământul lucrat de tatăl său, de tatăl tatălui său, precum şi de tatăl acestuia. Trecând prin secete şi inundaţii. Prin războaie.

Îşi însămânţaseră ogoarele, apoi culeseseră recolta. Chiar şi când războiul poposise acolo, iar forţele cenuşii ale Confederaţiei şi cele albastre ale Unioniştilor se încleştaseră în lanurile acelea şi în pădurile dese din spatele lor, ferma rămăsese nevătămată.

Îşi imagina cum era să răscoleşti pământul cu un plug

tras de cal, cu palmele jupuite şi umerii şi spinarea cuprinse de durere. Totul ca să însămânţezi ogorul şi să vezi recoltele crescând, să vezi spicele ieşind din ţărână unduitoare, aurite de soarele verii.

Chiar şi când veniseră soldaţii, chiar şi când obuzele şi praful de puşcă pârliseră mirişte a, pământul dăinuise. Trupuri neînsufleţite se prăvăliseră acolo, se gândi el înfiorat. Bărbaţi urlaseră şi se târâseră prin propriul sânge.

Dar pământul pe care şi pentru care se luptaseră rămăsese neschimbat. Pământul dăinuise.

Se îmbujoră uşor, întrebându-se de unde se ivise cuvântul acela, însoţit de o asemenea emoţie puternică. Se bucură că era singur, că niciunul dintre fraţii săi nu-l putea vedea. Nu ştia cum să le-o spună, dar ştia că ferma fusese la un moment dat responsabilitatea lui şi avea să redevină a lui. Ştia acest lucru fără putinţă de tăgadă.

Când auzi un zgomot din spate, înţepeni şi, cu levierul pe umăr, se întoarse golindu-şi chipul cu grijă de orice emoţie.

Nu era nimeni acolo.

Înghiţi în sec. Era sigur că fusese ceva, o mişcare, apoi un scâncet scurt şi slab. Nu era prima oară când auzea nălucile. Şi ele locuiau acolo, la fel ca el – pe câmp, în pădure, pe dealuri. Însă tot îl îngrozeau.

Adunându-şi tot curajul pe care putea să-l cuprindă inima lui tânără, ocoli şopronul şi o luă spre afumătoarea veche din piatră. Probabil că era Devin, îşi spuse, ori Rafe, ori poate Jared, încercând să-l sperie, să-l determine să o ia la sănătoasa, aşa cum aproape că o făcuse atunci când dormiseră în vechea casă a familiei Barlow, de partea cealaltă a pădurii.

— Vezi-ţi de treabă, Dev, rosti el cu putere, mai mult ca să-şi liniştească inima ce o luase razna.

Când ajunse în partea opusă a clădirii, nu-l găsi pe fratele său şi nici măcar vreo urmă în zăpadă. Pentru o

clipă, cât o bătaie iute de inimă, i se păru că zărise o siluetă. Încovrigată, cu sângele şiroind, cu chipul la fel de alb precum zăpada imaculată şi cu ochii stinşi de durere.

Ajută-mă! Te rog, ajută-mă, mor!

Făcu un pas înainte, însă imaginea dispăruse. Chiar şi cuvintele care îi răsunaseră în minte se risipiseră în bătaia vântului.

Fără să se clintească, Shane privi pământul neatins. Stătu acolo, tremurând tot mai tare pe măsură ce frigul îşi făcea loc printre straturile de îmbrăcăminte, pătrunzându-i prin carne până în oase.

Apoi îşi auzi fraţii râzând, îşi auzi mama strigând din uşa bucătăriei că micul dejun era gata şi că trebuia să se mişte odată dacă nu voiau să întârzie la şcoală.

Ferecă ceea ce tocmai văzuse şi auzise într-un colţ al minţii lui înfricoşate şi porni spre casă, hotărât să nu pomenească nimănui despre momentul acela frapant.

capitolul 1

Shane MacKade iubea femeile. Înfăţişarea lor, mirosul, vocea, gustul lor îl fascinau. Le iubea fără rezerve sau prejudecăţi. Înalte, scunde, plinuţe, slabe, bătrâne, tinere, feminitatea lor minunată şi exotică îl atrăgea ca un magnet. O geană piezişă, o buză arcuită, legănatul unui fund bine făcut, toate astea îi provocau o încântare nemăsurată.

În cei treizeci şi doi de ani de când venise pe lume făcuse tot posibilul să arate unui număr cât mai mare de femei aprecierea lui nemărginită pentru sexul frumos, iar sentimentele îi fuseseră împărtăşite de fiecare dată.

Avea şi alte iubiri. Familia lui, ferma, mirosul pâinii la cuptor, gustul unei beri reci într-o zi fierbinte. Însă femeile, ei bine, femeile erau atât de felurite şi atât de delicioase!

Chiar acum îi zâmbea uneia. Cu toate că Regan era soţia fratelui său, iar Shane avea cele mai inocente şi mai frăţeşti sentimente faţă de ea, era în stare să-i aprecieze atributele remarcabile. Îi plăcea cum părul de un auriu intens i se curba în jurul chipului. Adora aluniţa de lângă gura ei şi felul în care arăta mereu atât de sexy şi de elegantă în acelaşi timp.

Se gândi că, atunci când se pusese problema să se aşeze la casa lui, Rafe nici că ar fi putut face o alegere mai bună.

— Eşti sigur că nu te deranjează, Shane?

— Ce să mă deranjeze? Îi surprinse fruntea încreţită a nedumerire în timp ce îl ridica pe cel mai nou membru al familiei MacKade pe umăr. A, drumul până la aeroport? Nici vorbă. Mă gândeam ce mişto arăţi.

Regan reuşi să râdă. Era ruptă de oboseală, iar Jason MacKade, fiul ei cel mai mic, în vârstă de numai trei săptămâni, orăcăia din rărunchi. În plus, avea părul vâlvoi şi îi era teamă că mirosul de scutece îndepărtase de mult parfumul cu care se dăduse de dimineaţă.

— Arăt ca o descreierată.

— Deloc. Ca s-o ajute să-şi tragă sufletul puţin, Shane i-l luă din braţe pe Jason, care sughiţa de zor, şi începu să-l legene. Eşti la fel de drăguţă ca întotdeauna.

Regan aruncă o privire către locul de joacă amenajat în camera din spate a magazinului ei de antichităţi şi îl văzu pe micul Nate dormind în mijlocul haosului. Era leit Rafe, se gândi ea cuprinsă de un val de dragoste. Ceea ce însemna, desigur, că semăna şi cu unchiul lui, Shane.

— Sunt recunoscătoare pentru compliment, dar tot mă simt prost că trebuie să-ţi cer asta.

Shane o urmări cum turna ceai şi se gândi resemnat că trebuia să-l bea.

— Nu e nicio problemă. Îţi iau prietena de la aeroport şi ţi-o aduc vie şi nevătămată. Zici că e om de ştiinţă?

— Hmm… Regan îi înmânã o ceaşcã, ştiind cã era perfect capabil sã se descurce cu ea şi cu bebeluşul şi cu alte lucruri, dacã era nevoie. Rebecca e remarcabilã. Absolut remarcabilã. La facultate, am stat cu ea în cãmin un singur an. Avea cincisprezece ani şi era deja în anul doi. Pânã la urmã a absolvit *summa cum laude* cu un an înaintea mea şi a restului grupei. Cum sã nu te intimideze? Regan savurã ceaiul şi liniştea aparentã, acum cã Shane îl potolise pe Jason, iar copilul scotea numai nişte gângureli nedesluşite. Peste câteva clipe adãugã: Zici cã era mereu ba la vreun laborator, ba la bibliotecã.

— Ce sã zic, foarte distractiv.

— Era – este – genul serios şi mai degrabã timid. Pânã la urmã, era cu câţiva ani mai micã decât toţi ceilalţi studenţi. Dar ne-am împrietenit. Ar fi venit şi la nunta mea, însã era prin Europa sau prin Africa. Pe undeva, zise Regan dând vag din mânã.

Nostalgic, Shane îşi aminti cum la cincisprezece ani el rezolvase spinoasa problemã a sutienelor cu încheietoare la spate. Pe întuneric.

— E frumos cã îţi vine o prietenã în vizitã.

— Mã rog, pentru ea e un fel de vizitã de lucru.

Regan îşi muşcã buza. Cu excepţia lui Rafe, nu vorbise cu nimeni despre scopul în care venea acolo prietena ei. Socoti cã dacã tot îl forţa pe Shane sã o ia pe Rebecca de la aeroport, ar fi cinstit sã clarifice lucrurile.

Îşi studie cumnatul, care se schimonosea şi îşi împingea nasul în cel al bebeluşului ca sã-l înveseleascã. Toţi cei din neamul MacKade erau superbi, dar Shane avea ceva special. O porţie în plus de vino-ncoa, probabil.

Fãrã discuţie, era o mândreţe de bãrbat. Îşi purta pãrul des, negru ca pana corbului, strâns într-o coadã scurtã. Osatura finã a chipului ascuţit delimita precis unghiurile şi planurile, o gropiţã jucãuşã se adâncea în colţul gurii cu buze cãrnoase, iar ochii verzi erau umbriţi de

gene bogate. Verdele acela era o nuanţă de vis, culoarea oceanului în amurg.

În plus, era bine făcut: înalt, zvelt, musculos. Umeri laţi, şolduri înguste, picioare lungi. Toate avantajele astea erau evidenţiate de blugi, bocanci şi tricoul din flanelă.

Avea farmec. Farmec aveau din belşug toţi cei din neamul MacKade, însă lui Regan i se părea că Shane fusese binecuvântat cu o doză suplimentară, vădită în felul în care ochii lui zăboveau asupra unei femei, în surâsul înţelegător cu care îi vorbea, fie că avea opt sau optzeci de ani. Avea o fire jovială, de om cumsecade, iar enervarea, care putea să apară din senin, dispărea la fel de iute într-un zâmbet.

Probabil că ar fi speriat-o de moarte pe biata Rebecca.

— Te pricepi de minune să te porţi cu bebeluşii, murmură ea.

— Tu să faci copii în continuare, drăguţă, iar eu o să-i iubesc.

Amuzată, îşi înclină capul.

— Tot nu eşti gata să te aşezi la casa ta?

— Dar de ce să fac una ca asta? Îşi ridică privirea de la Jason, iar în ochii lui apăru o licărire de bună dispoziţie. Sunt ultimul burlac din neamul MacKade. Onoarea mă obligă să mă ţin bine pe poziţii până când mai cresc nepoţii.

— Şi îţi iei misiunea în serios.

— Ba bine că nu. A adormit. Shane îşi coborî capul şi sărută fruntea lui Jason. Vrei să-l las jos?

— Mersi. Aşteptă până când Shane îl aşeză pe Jason în leagănul de epocă, apoi spuse: Rebecca ştie că o s-o iau eu. N-am apucat să dau de ea înainte să plece spre aeroport. Sleită de puteri, Regan îşi trecu degetele prin păr. Fata care trebuia să aibă grijă de Jason a anunţat că nu mai poate să vină, iar Rafe e la Hagerstown ca să cumpere materiale de construcţii. Cassie e ocupată până peste cap la han, Emma e răcită cobză şi n-aveam cum să-i cer lui Savannah să mă ajute.

— Când am văzut-o ultima oară, părea că-i gata să nască.

Ca să ilustreze situaţia în care se găsea soţia lui Jared, Shane făcu un cerc larg cu braţele în faţa abdomenului său plat.

— Exact. Sarcina e prea avansată ca să conducă trei ore, iar eu trebuie să mă ocup de livrarea de mobilă care a fost reprogramată pentru după-amiază. Chiar nu ştiam la cine altcineva să apelez.

— Încetează cu scuzele, nu-i niciun deranj. Ca să-i demonstreze asta, o sărută pe vârful nasului. Presupun că nu e la fel de drăguţă ca tine, nu?

Regan chicoti.

— Cum să răspund la o asemenea întrebare şi să nu par o nesimţită? În orice caz, n-am mai văzut-o de... vreo cinci ani, cred. Ultima oară a fost în timpul unei scurte vizite la New York, iar ea era prinsă până peste cap cu un referat sau aşa ceva. E cu patru ani mai tânără decât mine şi are două doctorate. Sau poate chiar mai multe. Nici nu mai pot să ţin pasul.

Shane rămase impasibil. Îi plăceau femeile cu multă minte la fel de mult cât îi plăceau cele cu mai puţină. Dar ştia zicala despre deşteptăciune şi personalitate. Nu îşi imagina că avea să ia de la aeroport o regină a frumuseţii.

— Sigur are doctorate în psihiatrie şi istoria Statelor Unite, continuă Regan. Un amestec ciudat, dar pe de altă parte, Rebecca e unică. Îmi aduc aminte că a studiat şi un soi de matematici complexe, plus vreo două ştiinţe exacte. Fizică, chimie... A făcut un maşter în domeniul ăsta la MIT[1].

— De ce? se întrebă Shane cu glas tare.

— În cazul Rebeccăi, întrebarea potrivită ar fi de ce nu? Are ceea ce se numeşte o memorie fotografică. Tot ce vede sau citeşte depozitează aici, spuse Regan, ciocănindu-

---

1 Massachusetts Institute of Technology - una dintre cele mai bune universităţi tehnice din lume (n.tr.)

şi fruntea.

— Şi zici că e psihiatru?

— Nu are un cabinet. Acordă consultaţii, scrie articole, ţine seminarii. Ştiu că într-o vreme îşi dedica o zi pe săptămână activităţii la o clinică. A scris un studiu foarte important despre… mă rog, o psihoză sau aşa ceva. Sau poate că era vorba de o fobie. Eu am absolvit Finanţele. Oricum, Shane – Regan zâmbi larg şi îl bătu pe mână –, să ştii că o interesează şi parapsihologia. E un hobby de-al ei.

— Ce anume? Ce-i asta, ceva ca vânătoarea de fantome?

— E studiul paranormalului. Percepţie extrasenzorială, fenomene parapsihologice, ăăă… bântuiri…

— Fantome, conchise Shane crispat. N-avem destule chestii de genul ăsta pe aici?

— Tocmai de-aia. O interesează zona şi legendele ei. Pentru tine nu e acelaşi lucru, se grăbi Regan să adauge, cunoscând prea bine aversiunea cumnatului său faţă de legendele locale. Tu ai crescut cu ele. Casa Barlow, cei doi caporali, pădurea bântuită. Stafiile astea ne-au ajutat enorm, pe mine şi pe Rafe, să ne facem cunoscut hanul. Oamenilor le place la nebunie ideea de a înnopta într-o casă bântuită.

Shane se mulţumi să ridice din umeri. Ce naiba, el *trăia* într-o casă bântuită!

— Nu mă deranjează toate lucrurile astea. Numai că atunci când turiştii au chef să umble haihui prin jurul fermei îmi vine să… Privirea ei îl făcu să se oprească şi să-şi îngusteze ochii. Nu-mi zice. Vrea să umble haihui în jurul fermei.

— Vrea să-şi facă o idee generală, şi ştiu că i-ar plăcea să petreacă puţin timp pe-acolo. Dar asta depinde numai de tine. Trebuie să o cunoşti mai întâi. E într-adevăr o femeie fascinantă. În fine, am notat aici numărul zborului ei şi tot restul, zise Regan înmânându-i o foaie de hârtie.

— Tot nu mi-ai zis cum arată. Nu cred că o să fie singura femeie care o să coboare din avionul de New York.

— Aşa e. Păr castaniu, ochi căprui. De obicei îşi ţinea părul dat pe spate sau… atârnând pur şi simplu. Are cam aceeaşi greutate ca mine, cu…

— E slabă sau e zveltă? Asta ar fi o diferenţă.

— Presupun că mai degrabă slabă. S-ar putea să poarte ochelari. Sunt ochelari de citit, dar obişnuia să uite să şi-i mai dea jos şi ajungea să se lovească de lucrurile din jur.

— O brunetă ochelaristă, slabă şi neîndemânatică. Am înţeles.

— E foarte atrăgătoare, insistă Regan. Într-un fel unic. Însă e timidă, aşa că te rog să fii amabil.

— Sunt mereu amabil. Cu femeile.

— Bine, atunci fii băiat de treabă! Dacă nu o reperezi, cere să fie chemată la biroul de informaţii. Doamna doctor Rebecca Knight.

*

Aeroporturile îl amuzau pe Shane. I se părea că oamenii se grăbeau la fel de mult să ajungă undeva precum o făceau la întoarcerea acasă. Toţi o luau la goană cu geamantanele grele după ei. Se întreba ce anume era în neregulă cu locurile din care veneau, de vreme ce nu le plăcuseră destul încât să rămână acolo.

Nu că l-ar fi deranjat să călătorească, dar i se părea că putea ajunge oriunde ar fi vrut la volanul camionetei lui. Aşa putea să exercite un control deplin asupra duratei, distanţei şi vitezei. După toate aparenţele, nu toţi oamenii erau de aceeaşi părere.

Era convins că avea s-o recunoască pe prietena lui Regan – fiindcă era femeie, iar el se pricepea la femei. Se aştepta la o ţipă de vreo douăzeci şi cinci de ani, cam un

metru şaptezeci înălţime, slabă, cu păr castaniu şi ochi căprui, acoperiţi probabil de ochelari cu lentile groase. Din descrierea succintă a lui Regan nu reieşea că ar fi dat prea multă atenţie aspectului, aşa că intenţiona să se uite după o tânără fără pretenţii, genul intelectual cu servietă şi pantofi comozi.

Zăbovi la poarta principală, trăgând cu ochiul la o pereche de însoţitoare de zbor care îşi aşteptau schimbul. Uite, asta era o meserie care atrăgea femei frumoase, îşi zise. Ca bărbat, te făcea să simţi că nu era atât de rău să fii închis într-o conservă zburătoare vreme de câteva ore.

Pasagerii începură să se reverse pe poartă, aşa că îşi mută atenţia într-acolo. Oameni de afaceri preocupaţi, observă el. Brigada la costum şi cravată. Nicio sumă de bani, oricât de mare, nu l-ar fi putut convinge că merita să stai îmbrăcat în costum între opt şi zece ore pe zi. O blondă frumuşică în pantaloni roşii lucioşi. Când trecu pe lângă el, femeia îi aruncă un zâmbet scurt şi cochet, iar Shane se răsfăţă trăgând în piept norul de parfum pe care îl lăsă în urmă.

Apăru o brunetă drăguţă ce înainta cu paşi mari, ca o foarfecă ce decupa ritmic pământul. Ochii ei mari şi aurii îi aminteau de mărgelele de chihlimbar pe care mama lui le păstra în cutia de bijuterii.

În spatele ei venea o bunicuţă cu o sacoşă uriaşă, un zâmbet larg şi ochii împăienjeniţi de emoţie la vederea celor trei copii care se repeziseră să-i îmbrăţişeze genunchii.

Aha, iat-o, decise Shane când reperă o femeie cu umerii căzuţi şi părul castaniu prins într-un nod încâlcit la ceafă. Căra o servietă neagră şi purta pantofi butucănoşi, cu şireturi, şi ochelari pătraţi. În spatele lentilelor groase clipea ca o bufniţă rătăcită.

— Hei!

Îi aruncă un zâmbet scurt şi îi făcu vesel cu ochiul.

Femeia se dădu trei paşi înapoi, izbindu-se de un bărbat istovit care trăgea după el o geantă burduşită cu îmbrăcăminte.

— Ce faci? Când se aplecă să-i ia servieta, ochii ei miopi se măriră, alarmaţi. Eu sunt Shane. M-a trimis Regan să te iau, fiindcă ea n-a mai putut să vină. Aşa. Cum a fost zborul?

— Eu... Eu... Femeia trase servieta la pieptul ei costeliv, încercând să se protejeze. Chem poliţia.

— Uşurel, Becky. Nu vreau decât să te duc cu maşina.

Femeia deschise gura şi chiţăi ascuţit. Apoi, când Shane se întinse după braţul ei ca s-o liniştească, îi arse una cu servieta. Până ca el să-şi revină şi să decidă dacă era de râs sau de înjurat, simţi o bătaie uşoară pe umăr.

— Scuzaţi-mă! Bruneta frumuşică ridică o sprânceană şi îl studie îndelung, cântărindu-l din priviri. Cred că pe mine mă aşteptaţi. Gura ei largă şi cărnoasă se arcui într-un zâmbet. Shane, aţi spus? Adică Shane MacKade?

— Da. Ah! Îi aruncă o privire necunoscutei pe care o acostase mai devreme. Îmi pare rău, începu el, însă femeia o zbughise deja ca un iepure urmărit de lupi.

— Îmi imaginez că e cel mai senzaţional lucru pe care l-a trăit în ultima vreme, comentă Rebecca. Părea să ştie exact cum se simţise biata femeie. Era atât de groaznic să fii timidă şi banală şi nu tocmai în pas cu vremurile. Eu sunt Rebecca Knight, adăugă ea, împungând aerul cu mâna.

Nu corespundea întru totul aşteptărilor lui, însă, la o privire mai atentă, Shane observă că nu se înşelase atât de mult. Arăta într-adevăr ca o intelectuală, dacă reuşeai să-i ignori ochii. În locul pantofilor comozi avea o ninsoare comodă, băieţească. El, unul, prefera femeile cu părul ceva mai lung, însă frizura scurtă o prindea bine, fiindcă avea trăsături ascuţite, ca de vulpiţă.

Probabil că era şi slabă, însă asta era greu de ghicit, căci haina largă şi pantalonii negri austeri îi ascundeau

formele.

Cu un zâmbet larg, îi luă mâna lungă şi subţire într-a lui.

— Regan îmi spusese că ai ochi căprui. Nu sunt aşa.

— Ba aşa scrie pe permisul meu de conducere. Regan e bine?

— Da, au apărut nişte probleme neprevăzute, atâta tot. Dă-mi voie să te ajut.

Se întinse să apuce geanta voluminoasă, cu numeroase buzunare, pe care ea o ţinea pe umăr.

— Nu, mersi, mă descurc. Tu eşti unul dintre cumnaţi.

— Mda.

O apucă de braţ ca să o conducă prin mulţime.

Degete puternice, observă Rebecca. Şi o predilecţie pentru contact. Ei bine, asta era în regulă. Ea n-avea să ţipe, aşa cum făcuse cealaltă femeie – aşa cum ea însăşi ar fi făcut, cu câteva luni înainte, pusă faţă în faţă cu un bărbat pursânge.

— Cel care se ocupă de treburile fermei.

— Aşa e. Nu prea arăţi ca o savantă, la prima vedere.

— Nu? Îi aruncă o privire rece, piezişă, pe care o exersase îndelung în oglindă. Iar femeia care probabil încă gâfâie surescitată într-o toaletă din apropiere arăta ca o savantă?

— Pantofii au fost de vină, explică Shane trăgând amuzat cu ochiul la balerinii ei eleganţi.

— Înţeleg.

În timp ce coborau pe scara rulantă către zona de recuperare a bagajelor, Rebecca se întoarse cu faţa la el. Tricou de flanelă descheiat la guler, notă ea. Blugi uzaţi, bocanci zgâriaţi, mâini mari, bătătorite. Păr negru, des, revărsându-se de sub o şapcă ponositä, şi un chip uscăţiv şi bronzat care s-ar fi putut afla pe orice afiş publicitar.

— Arăţi ca un fermier, decise în cele din urmă. Deci cât durează drumul cu maşina până la Antietam?

El chibzui dacă fusese insultat sau i se făcuse un compliment. În cele din urmă răspunse:

— O oră şi ceva. Să mergem să-ţi luăm bagajele.

— Am aranjat să fie trimise la adresă. Mândră de simţul ei practic, bătu cu palma geanta atârnată de umăr. Asta-i tot ce am cu mine, deocamdată.

Shane nu reuşea să treacă peste senzaţia incomodă că era studiat, cântărit şi disecat ca o broască în laborator.

— Grozav!

Se simţi uşurat când ea luă o pereche de ochelari cu lentile fumurii din buzunarul hainei şi îi puse la ochi.

Era obişnuit să fie privit de către femei, dar nu ca şi cum ar fi fost un eşantion întins pe o lamelă de microscop.

Când ajunseră la camionetă, Rebecca îi aruncă o privire scurtă, apoi încă una după ce el îi deschise portiera. Îl binecuvântă cu unul dintre acele zâmbete imperturbabile, după care îşi coborî ochelarii ca să-l cerceteze pe deasupra lor.

— A, încă o chestie, Shane…

— Da?

— Nimeni nu-mi spune Becky.

Apoi se strecură cu dibăcie pe locul ei şi îşi aşeză geanta pe podea.

*

Călătoria i se păru foarte plăcută Rebeccăi, întrucât Shane era un şofer excelent. În plus, faptul că reuşise să-l enerveze, chiar şi numai un pic, o făcea să simtă o anume satisfacţie. Bărbaţii care arătau la fel de bine ca Shane MacKade şi, pe deasupra, emanau o doză considerabilă de încredere în sine şi de senzualitate erau de obicei foarte greu de clintit.

Toată viaţa avusese complexul timidităţii, ceea ce nu o ajutase deloc în relaţiile cu cei din jur. Abia în ultimele

luni începuse să facă progrese, reuşind să rămână pe poziţie în situaţii dificile. Rebecca se transformase în propriul său proiect, iar, după părerea ei, proiectul reprezenta un succes.

Spre meritul lui, Shane izbutise să-şi învingă iritarea şi să întreţină conversaţia în timpul călătoriei. Nu după multă vreme, părăsiră autostrada şi o luară pe un drum de ţară. Era o privelişte frumoasă, cu dealuri şi case, păşuni şi copaci care îşi menţinuseră vitalitatea luxuriantă până în acele zile înnorate de sfârşit de august. Ici, colo se zăreau câte un cal sau o vacă păscând.

Politicos, el dăduse radioul mai încet, astfel că tot ce se auzea din difuzoare era pulsul ritmului.

Cabina camionetei era curată, cu excepţia câtorva fire aurii de păr de câine şi a mirosului aferent. Pe tabloul de bord erau prinse cu magneţi nişte bileţele mâzgălite, iar scrumiera era plină de mărunţiş. În general însă, domnea ordinea.

Poate de aceea Rebeccăi îi fu uşor să repereze cerculeţul auriu al unui cercel femeiesc ivindu-se de sub covoraş. Se aplecă şi îl culese.

— E al tău?

Shane surprinse scânteierea metalică şi îşi aminti că Frannie Spader purtase nişte cercei ca aceia ultima oară când se… plimbaseră cu maşina împreună.

— E al unei prietene.

Întinse mâna să-l ia şi îi dădu drumul printre bănuţi.

— O să-l vrea înapoi, comentă Rebecca alene. Este din aur de paisprezece carate. Aşa… Şi zici că sunteţi patru fraţi?

— Mda. Tu ai vreun frate sau vreo soră?

— Nu. Dar tu te ocupi de ferma familiei?

— Aşa a fost să fie. Jared e avocat şi are cabinetul lui. Rafe se ocupă de construcţii. Devin e şerif.

— Iar tu eşti micul fermier, încheie ea. Ce fel de fermă

este?

— Avem vaci de lapte şi porci. Cultivăm porumb, în primul rând pentru nutreţ, dar avem şi nişte Silver Queen[2] a-ntâia. Nu mai vorbesc de fân şi lucernă. Shane văzu cum Rebecca îl fixa cu o privire arzătoare, sorbindu-i fiecare cuvânt, şi adăugă sobru: Am avut şi o recoltă grozavă de cartofi.

— Serios? Fără să-şi dea seama, tânăra femeie îşi sincroniza bătaia degetelor de pe genunchi cu ritmul şoptit din difuzoare. Nu e prea multă muncă pentru un singur bărbat?

— Fraţii mei mă ajută dacă e nevoie. Şi uneori mai primesc În practică şi elevi din cluburile 4-H.[3] Shane ridică din umeri. Mai am şi doi nepoţi care s-au făcut destul de mărişori. Au unsprezece ani acum. De obicei pot să-i păcălesc făcându-i să creadă că nu e distracţie mai mare decât hrănitul animalelor.

— Şi chiar e distractiv?

— Mie îmi place. Aruncându-i o privire cercetătoare, o întrebă: Ai mai fost vreodată la o fermă?

— Nu, nu chiar. Eu sunt mai degrabă orăşeancă.

— Atunci o să te cam surprindă Antietam, murmură el. Viaţa de acolo nu seamănă cu cea de la oraş.

— Aşa mi-a zis şi Regan. Bineînţeles, cunosc zona şi din studiile mele. Cred că a fost interesant să-ţi petreci copilăria pe unul dintre cele mai importante câmpuri de bătălie din timpul Războiului de Secesiune.

— Pe mine istoria m-a interesat mai puţin, asta e mai degrabă pasiunea lui Rafe. Pământului nu-i pasă dacă are importanţă istorică, câtă vreme e bine lucrat.

---

2 Unul dintre cele mai vechi soiuri de porumb dulce, care conţine mai puţin amidon şi mai mult zahăr decât porumbul obişnuit (n.tr.)

3 Cluburile 4-H - mişcări de tineret administrate de ministerul american al agriculturii care au ca scop educarea şi responsabilizarea tinerilor (n.tr.)

Chiar nu te interesează trecutul acelor locuri?

— Nu în mod deosebit. În timp ce camioneta trecea huruind podul de peste Potomac în zona care despărţea statele Virginia şi Maryland, Shane continuă: îl cunosc, totuşi. Nu se poate să trăieşti toată viaţa acolo şi să nu-l cunoşti. Dar nu-i acord foarte multă atenţie.

— Şi fantomele?

— Nu le acord nici lor foarte multă atenţie.

— Dar ai auzit de ele, spuse ea zâmbind.

— Păi, vin la pachet, replică el stânjenit. Dacă te interesează, discută cu restul familiei despre asta. Subiectul îi interesează mai mult decât pe mine.

— Şi totuşi trăieşti şi munceşti la o fermă bântuită.

— Aşa se presupune, mormăi Shane fără chef. Am înţeles de la Regan că vrei să-ţi bagi nasul în chestia aia…

— Am de gând să studiez şi să consemnez orice soi de activitate paranormală. E doar un hobby, completă ea cu un zâmbet larg.

— Da, mă rog, cred că din punctul ăsta de vedere ai face mai bine să stai în vechea casă Barlow, cea pe care au renovat-o Rafe şi Regan. În prezent e o pensiune, şi una dintre cumnatele mele se ocupă de ea. E plină de fantome, dacă te preocupă genul ăsta de lucruri.

— Mmm… E pe lista mea. De fapt, sper că pot să mă găzduiască o vreme. În plus, am înţeles de la Regan că ai o casă mare. Mi-ar plăcea să stau şi acolo.

Lui nu i-ar fi displăcut deloc s-o aibă drept musafiră, însă nu prea îi convenea scopul ei.

— Regan nu mi-a spus cât ai de gând să stai prin zonă.

— Depinde. Rebecca privi pe fereastră în timp ce camioneta urca pe drumul şerpuit. Depinde cât de mult durează până găsesc ceea ce caut şi consemnez toate observaţiile.

— N-ai şi tu o slujbă?

— Sunt într-o vacanţă prelungită. Cuvântul era încărcat cu atâtea posibilităţi încântătoare, încât ea închise ochii ca să le savureze. Am tot timpul din lume, şi intenţionez să mă bucur de el. Deschizând ochii din nou, zări scânteierea cercelului de aur din scrumieră. Nu-ţi face griji, fermierule! N-o să-ţi încurc socotelile. Dacă e nevoie, poţi să mă cazezi şi în pod. Eu îmi văd de treaba mea, tu de a ta.

Shane se porni să comenteze, însă ea scoase un sunet slab, gâtuit şi se ridică în scaun să vadă mai bine.

— Ce e?

Rebecca nu reuşi decât să clatine din cap, cutremurată de o senzaţie copleşitoare de déjà-vu. Pe dealurile din faţa lor, iarba verde era presărată din loc în loc cu bolovani argintii. În depărtare, munţii erau nişte umbre roşu-închis pe fundalul înceţoşat al cerului. Câmpurile aşternute cu covoare groase de porumb şi alte soiuri de grâne se desfăşurau de-o parte şi de alta a drumului. Pe un povârniş din apropiere nişte vaci bălţate stăteau neclintite, ca într-o carte poştală.

La capătul unui lan se întindea o pădure întunecată şi deasă, pe lângă care un pârâu şerpuia bolborosind.

— Arată exact aşa cum trebuie, şopti ea. Exact. Perfect!

— Mersi. E proprietatea familiei MacKade. Mândru, Shane încetini camioneta. În perioada asta a anului n-ai cum să vezi casa. Copacii sunt prea deşi. E acolo, în spate, pe alee.

Rebecca privi drumul acoperit cu pietriş care cotea la stânga, urmărind linia copacilor. Cu inima bătându-i înfundat în piept, încuviinţă din cap.

„Fie ce-o fi, mă întorc acolo, se gândi. Şi voi rămâne până când voi afla toate răspunsurile întrebărilor care mă chinuiesc.”

Răsuflă cu zgomot şi se întoarse spre el.

— Cât e până în oraş?

— Numai câţiva kilometri. Îngrijorat, o privi cu ochii mijiţi. Se făcuse albă ca moartea. Eşti în regulă?

— N-am nimic. Însă deschise fereastra ca să se înfrupte din aerul verii târzii. N-am absolut nimic.

capitolul 2

Prin vitrina magazinului ei, Regan văzu camioneta încetinind şi oprindu-se lângă bordură. Cu un copil în fiecare braţ, o zbughi afară.

— Doamnă doctor Knight.

— Doamnă MacKade.

Rebecca ţâşni din camionetă şi, cu un ţipăt de bucurie, se repezi spre prietena ei.

Universitara imperturbabilă se făcuse nevăzută, observă Shane, care zâmbi văzând cum se îmbrăţişau şi sporovăiau cele două prietene. Avusese unele rezerve în privinţa Rebeccăi Knight, şi nu se disipaseră toate, însă nu exista nicio îndoială în privinţa afecţiunii profunde dintre ea şi cumnata lui.

— Of, ce dor mi-a fost de tine! Mi-a fost atât de dor de tine, repeta întruna Rebecca, cu ochii înotând în lacrimi. Of, Regan, arăţi splendid. Şi uită-te la ei! Copiii tăi.

Lăsă lacrimile să curgă în voie. Niciodată nu fusese cazul să se abţină sau să se simtă ridicol în prezenţa lui Regan. Trăgându-şi nasul, atinse obrazul lui Nate, apoi îi mângâie creştetul.

— Nu ne vedem câţiva ani, şi uită-te la tine ce faci! Măritată şi mamă cu doi copii. Trebuie să mă laşi să-i iau în braţe.

Mereu dispus în privinţa asta, Nate se întinse spre ea.

— Sunt sigură că semeni cu tăticul tău, comentă

Rebecca, încântată când Nate îşi ţuguie buzele pentru un pupic.

— Tati, încuviinţă puştiul. Jucăm mingea. Shane! Începu să ţopăie în sus şi în jos, ca un arc. Shane, vreau călare!

— Asta spune totul despre tine. Cum poţi să-l preferi pe unchiul tău în locul unei doamne?

Însă Shane îl ridică pe Nate pe umeri, de unde ţâncul putea să ţipe şi să-l tragă de păr.

— V-aţi găsit până la urmă, zise Regan cu o expresie radioasă pe chip. Îmi pare rău că n-am reuşit să scap ca să te iau eu de la aeroport.

— Aş zice că aveai mâinile ocupate. Rebecca se întoarse să-i zâmbească subţire lui Shane. Iar cumnatul tău s-a descurcat binişor. Una peste alta.

— Cred că eşti moartă de oboseală. Hai, vino înăuntru, tocmai închideam magazinul. Shane, hai şi tu să bei un ceai!

— Mulţumesc, dar trebuie să mă întorc. Hopa jos, Nate!

Răsuci băieţelul prin aer, provocându-i un acces de râs nestăvilit.

Regan, care-şi cunoştea bine băiatul, îl apucă ferm de mână imediat ce poposi cu picioruşele pe pământ.

— Mersi, îi spuse lui Shane sărutându-l uşor pe buze. Rămân datoare. Vreau să-i gătesc mâine Rebeccăi o masă de bun venit, după ce-şi mai trage sufletul. Vii şi tu, da?

— O masă gratis, făcu el cu ochiul. Poţi conta pe mine. Ne vedem mâine, atunci.

— Mersi pentru drum, îi zise Rebecca. Fermierule.

Shane se opri în dreptul portierei.

— Oricând. Becky.

Regan ridică o sprânceană în vreme ce camioneta se îndepărta.

— Becky?

— Eh, o glumiţă. Rebecca se uită în sus şi în jos pe stradă, luând notă de existenţa semaforului, a clădirilor vechi din piatră şi a oamenilor care şedeau în faţa intrărilor. Încerc să mi-o imaginez pe Regan Bishop ca patroană de magazin într-un orăşel tipic american.

— M-am simţit ca acasă imediat ce l-am văzut. Hai, intră, repetă Regan. Spune-mi cum ţi se pare magazinul.

Acum că-şi putea da frâu liber imaginaţiei, Rebecca înţelese că acesta era momentul în care păşea pe tărâmul Vremurilor Apuse. Mirosul de mirodenii şi pudră de talc o făcu să zâmbească.

— Mămică, exclamă ea după ce se răsuci de jur împrejur. Cum e să fii mămică?

— Incredibil! Abia aştept să faci cunoştinţă cu Rafe.

Regan aşeză bebeluşul într-un coş împletit din camera din spate, apoi îl urcă pe Mate într-un scăunel cu picioare înalte şi-i dădu o prăjiturică. În sfârşit, putea să-şi tragă sufletul câteva minute.

— Bineînţeles, l-ai văzut pe Shane, aşa că ţi-ai făcut o idee despre cum arată neamul MacKade.

— Aşa sunt toţi?

— Înalţi, bruneţi şi incredibil de arătoşi. Toţi, până la ultimul. Cu reputaţii de băieţi răi pe măsură. Regan se lăsă pe spate şi îşi studie îndelung prietena. Scumpo, este exact lucrul pe care şi-l spun oamenii când nu s-au mai văzut de multă vreme, însă trebuie să-l spun oricum. Arăţi minunat!

Rebecca zâmbi, jucându-se cu o şuviţă scurtă de păr castaniu.

— Mi-am luat inima-n dinţi şi l-am ciopârţit când am fost în Europa, acum câteva săptămâni. Mereu ai încercat să mă convingi să-mi schimb coafura.

— N-aş fi fost niciodată atât de curajoasă sau inventivă. Mamă, ce bine îţi stă! Iar…

— Hainele? Zâmbetul Rebeccăi se lărgi. Tot Europa e de vină. Am trecut printr-o criză stilistică, ca să zic aşa. Mă

plimbam pe malul Senei când am surprins reflexia unei femei într-o vitrină. Arăta ca o sperietoare neîngrijită. Avea părul încâlcit, intrându-i în ochi, şi cel mai oribil costum maro cu putinţă. M-am gândit: „Sărăcuţa de tine, să arăţi în halul ăsta tocmai în Oraşul Luminilor!” Apoi mi-am dat seama că femeia aceea eram eu.

— Eşti prea dură cu tine.

— Eram varză, rosti Rebecca cu fermitate. Un clişeu ambulant, savanta îmbrăcată ca pe vremea bunicii, cu minte sclipitoare şi pantofi de prost gust. Am intrat în cel mai apropiat salon de înfrumuseţare şi, fără să-mi acord măcar o clipă ca să mă răzgândesc, să raţionez, să trec prin filtrul intelectului, m-am lăsat cu totul la mila lor. Cine s-ar fi gândit că o tunsoare decentă înseamnă atât de mult pentru starea de spirit? Totul părea atât de superficial! Mi-am repetat asta chiar şi la ieşire, după ce cumpărasem creme de sute de dolari. Dându-şi seama că, după atâta vreme, încă mai savura momentul acela, izbucni în râs. Peste câteva clipe reluă: În cele din urmă am înţeles că, şi în cazul în care aparenţele nu sunt importante, un aspect agreabil nu strică deloc.

— Atunci o să mă repet. Arăţi absolut minunat, zise Regan întinzându-se să-i apuce mâinile. De fapt, de vreme ce eşti atât de mulţumită de schimbare, o să fiu cât se poate de cinstită şi o să-ţi spun că eşti de nerecunoscut. Nici nu ştii cât mă bucur să te văd astfel.

— Trebui să-ţi mărturisesc şi eu un lucru, începu Rebecca strângându-i cu putere mâinile. Tu ai fost prima mea prietenă adevărată.

— Rebecca.

— Cea dintâi, singura persoană apropiată care nu m-a tratat ca pe o ciudăţenie. De mult voiam să-ţi spun ce a însemnat asta pentru mine. Ce ai însemnat tu pentru mine. Dar până şi în cazul tău, mi-a fost tare greu să-mi deschid sufletul.

— O să mă faci să plâng iar, reuşi Regan să îngaime.

— Stai, că n-am terminat. Mi-am făcut o mie de griji venind încoace, de teamă că prietenia noastră, legătura pe care o împărtăşeam se va fi schimbat. Dar nu s-a schimbat. La naiba! Rebecca îşi trase nasul cu putere. Ai un şerveţel?

Regan îşi vârî mâna într-o cutie şi scoase de acolo un pachet întreg. Îi înmâna un şerveţel Rebeccăi şi folosi şi ea unul. Bolborosi cu lacrimi în ochi:

— Sunt atât de fericită!

— Şi eu.

*

Rebecca se lămuri că vechea casă de piatră de la marginea oraşului li se potrivea de minune soţilor MacKade. În ea se regăseau atât şarmul simplu, masculin al lui Rafe, cât şi stilul şi graţia feminină ale lui Regan.

Şi-ar fi dat seama că Rafe era fratele lui Shane chiar şi de la un kilometru, cu un ochi închis, atât de puternică era asemănarea. Aşa că nu fu deloc surprinsă că acesta o strânse în braţe cu putere în clipa în care dădu ochii cu ea.

Se prinsese deja că bărbaţilor din familia MacKade le plăceau femeile.

— De două săptămâni Regan se tot frământă şi se foieşte, îi spuse Rafe la un pahar de vin în sufrageria mare şi aerisită.

— Nu m-am frământat şi nici nu m-am foit.

Rafe zâmbi şi se întinse să mângâie mâna soţiei sale, care stătea pe braţul canapelei, lângă el.

— De două ori a lustruit totul prin casă şi a dat cu aspiratorul până n-a mai rămas niciun fir de păr de câine.

Îi dădu patrupedului care picotea pe covor un ghiont afectuos cu piciorul.

— Aproape niciun fir de păr, îl corectă Regan.

— Sunt flatată.

Rebecca tresări când Nate îşi răsturnă construcţia din cuburi, iar acestea se rostogoliră care încotro.

— Aşa, bravo, spuse Rafe cu blândeţe. Dacă nu e bine construită, dărâm-o şi ia-o de la capăt.

— Tari. Hai, joacă!

— Totul depinde de fundaţie, continuă Rafe mutându-se pe podea alături de fiul său. Începură să mute cuburi de colo-colo, mâinile mari ale bărbatului mişcându-se odată cu degeţelele durdulii ale băieţelului. Regan mi-a zis că vrei să vezi care-i treaba cu hanul.

— Aşa e. Aş vrea să stau acolo, cel puţin o vreme, dacă aveţi vreun loc liber.

— Ah, dar nouă ne-ar plăcea să stai aici!

Rebecca îi zâmbi lui Regan.

— Vă mulţumesc din suflet pentru ospitalitate, însă m-ar ajuta foarte mult dacă aş putea să petrec vreo câteva nopţi şi acolo.

— Vânătoare de fantome, chicoti Rafe, făcându-i cu ochiul fiului său.

— Dacă vrei, poţi să-i spui şi aşa, ripostă musafira cu răceală.

— Hei, nu mă înţelege greşit. Chiar sunt fantome acolo. Prima oară când am ţinut-o cum trebuie pe Regan în braţe a fost când am prins-o în timp ce leşina în holul hanului. Fantomele o speriaseră.

— Asta nu e tocmai adevărat, bombăni Regan. Credeam că Rafe îmi joacă un renghi şi, când mi-am dat seama că nu aşa stăteau lucrurile, m-am… surescitat.

— Povesteşte-mi! Fascinată, Rebecca se aplecă spre prietena ei. Ce-ai văzut?

— N-am văzut nimic. Regan răsuflă cu putere. Fiul ei era prea prins de jocul cu cuburi ca să dea atenţie subiectului conversaţiei. Şi, oricum, făcea parte din neamul MacKade. A fost mai mult un sentiment… că nu eram singură. Pe vremea aia, casa era părăsită de ani buni. Rafe

nici nu începuse s-o renoveze. Însă erau tot felul de zgomote. Paşi, o uşă care se închide. E un loc pe scară, un loc rece.

— L-ai simţit?

Tonul Rebeccăi era plat, cel al unui om de ştiinţă care evaluează datele pe care le are la dispoziţie.

— Până în oase. A fost atât de frapant! Rafe mi-a spus mai târziu că un tânăr soldat din armata Confederaţiei fusese ucis acolo, în ziua bătăliei de la Antietam.

— Cei doi caporali. Rebecca încuviinţă din cap când Regan îi aruncă o privire surprinsă. M-am documentat în privinţa zonei şi a legendelor locale. Doi soldaţi din armatele inamice s-au întâlnit în pădure pe 17 septembrie 1862. Se presupune că se rătăciseră sau că poate încercau să dezerteze. Amândoi erau foarte tineri. S-au luptat aici şi s-au rănit reciproc foarte grav. Unul din ei a reuşit să ajungă până la casa lui Charles Barlow, actualul Han MacKade. Stăpâna casei, Abigail, o sudistă măritată cu un om de afaceri yankeu, a poruncit ca tânărul să fie adus înăuntru pentru a primi îngrijirile necesare. În loc de asta, soţul ei a coborât şi l-a împuşcat mortal, chiar acolo, pe scară.

— Aşa e. Uneori se simte mirosul de trandafiri în casă. Trandafirii lui Abigail.

— Chiar aşa? E fascinant, nu? Ochii Rebeccăi se pierdură în depărtare, apoi îşi recăpătară limpezimea. Am reuşit să dau de urmaşul unuia dintre servitorii familiei Barlow, care a fost de faţă când s-au întâmplat toate astea. Se pare că Abigail a făcut tot ce i-a stat în putinţă ca să aibă grijă de băiat, chiar şi după moartea lui. Cum servitorii i-au găsit nişte scrisori În buzunar, ea le-a scris părinţilor şi a organizat transportarea trupului acasă pentru înmormântare.

— N-am ştiut asta, murmură Regan.

— Abigail a fost foarte discretă, cel mai probabil ca să

prevină repercusiunile din partea soţului ei. Numele băiatului era Gray, Franklin Gray, caporal CSA[4]. N-a mai apucat să-şi serbeze a nouăsprezecea zi de naştere.

— Unii mai aud câteodată împuşcătura şi plânsetele. Cassie, soţia lui Devin, se ocupă de han pentru noi. Ea poate să-ţi spună mai multe.

— Mi-ar plăcea să vizitez locul mâine, dacă se poate. Şi pădurea. De asemenea, am nevoie să văd şi ferma. Celălalt caporal, necunoscutul, a fost îngropat de cei din familia MacKade. Sper să aflu mai multe. Echipamentul meu ar trebui să ajungă mâine seară sau cel târziu poimâine.

— Echipamentul? întrebă Rafe.

— Detectoare, camere video, senzori de temperatură. Cel mai bine e să abordezi parapsihologia ca pe o ştiinţă. Spune-mi, există vreo mărturie legată de activităţi telekinetice, adică mişcarea obiectelor neînsufleţite? Poltergeist[5]?

— Nu. Şi sunt sigură că am fi auzit aşa ceva, zise Regan scuturată de un fior.

— Ei bine, nu pot decât să sper.

Nedumerită, Regan se holbă la ea.

— Pe vremuri erai atât de…

— Serioasă? Încă mai sunt. Crede-mă, sunt cât se poate de serioasă în privinţa asta.

— Bine. Clătinând scurt din cap, Regan se ridică. Iar eu ar trebui să mă ocup serios de cină.

— Hai că te ajut şi eu!

— Nu-mi spune că în Europa ai învăţat şi să găteşti!

— Nu mă pricep nici să fierb un ou.

---

4 Confederate States of America (Statele Confederate ale Americii, 1861-1865) - stat federal independent autoproclamat, pe teritoriul actual al sudului SUA. Consta din 11 state care susţineau sclavia. (n.tr.)

5 *Poltergeist* - fantomă care îşi manifestă prezenţa prin zgomote, bătăi, deplasarea obiectelor etc. (n.red.)

— Pe vremuri ziceai că e o chestie ereditară.

— Da, îmi aduc aminte. Acum cred că e mai degrabă o fobie. Gătitul e o treabă periculoasă. Lame ascuţite, căldură, flăcări. Dar n-am uitat cum se pune masa.

— E suficient.

*

În noaptea aceea, odată instalată în camera ei, Rebecca se cuibări în fotoliul de la geam, împreună cu o carte şi o ceaşcă de ceai. Din capătul holului se auziră sunetele slabe ale unui plânset agitat de copil, apoi nişte paşi înfundaţi pe culoar. Peste câteva clipe, liniştea se aşternu din nou. Probabil că Regan îşi alăpta bebeluşul, se gândi ea. Nu şi-o imaginase niciodată pe acea Regan Bishop pe care o ştia de-o viaţă în ipostaza de mamă. În facultate, Regan se dovedise isteaţă, plină de energie, interesată de toţi şi de toate. Bineînţeles că atrăgea atenţia sexului opus, îşi aminti Rebecca surâzând. O femeie care arăta ca Regan avea să atragă mereu bărbaţii. Însă nu numai frumuseţea, ci şi felul ei de a fi o făcuseră atât de populară atât în rândul bărbaţilor, cât şi al femeilor.

Rebecca cea prost îmbrăcată, Rebecca cea serioasă şi mereu nelalocul ei fusese uluită când Regan îi oferise prietenia sa. Cât de îngrozitor de timidă fusese, îşi zise în timp ce privea visătoare pe fereastră, strângând în palme ceaşca de ceai pentru a se încălzi. De fapt, încă mai era timidă, sub stratul protector pe care-l construise în ultimele luni, dar în facultate nu se pricepuse deloc să comunice cu ceilalţi şi nu avusese niciun mijloc de apărare împotriva vieţii studenţeşti trepidante.

Singurul ajutor îi venise din partea lui Regan, căreia i se păruse cu totul şi cu totul firesc să ia sub aripa ei o fată imatură, stingheră şi neatrăgătoare.

Rebecca n-avea să uite niciodată acest lucru. Uitându-

se în jur, la fermecătoarea cameră de oaspeţi, la patul cu baldachin şi lămpile globulare, simţi cum o încălzea o fericire profundă la gândul că viaţa lui Regan era cu adevărat minunată.

Avea un soţ care, în mod evident, o adora. Oricine putea să observe dragostea pe care Rafe i-o purta soţiei sale de fiecare dată când o privea.

O mândreţe de bărbat, puternic, fascinant, doi copii încântători, o afacere de succes, o casă splendidă. Da, o bucura nespus să descopere că Regan era atât de mulţumită.

În ceea ce o privea, mulţumirea de sine o cam ocolise în ultima vreme. Viaţa academică, dintotdeauna suprapusă cu propria ei viaţă, se transformase în ultima vreme dintr-o casă primitoare într-o temniţă. Ca să fie sinceră, aceasta era singura casă pe care o avusese vreodată, dar în ultimele câteva luni se simţise obligată să exploreze şi alte calităţi dintre cele pe care le poseda, în afara celor intelectuale.

Îşi dorea sentimente, emoţii, pasiune. Îşi dorea să-şi asume riscuri, să comită greşeli, să facă lucruri necugetate şi palpitante.

Poate că totul se datora viselor, acelor vise ciudate şi recurente care începuseră s-o influenţeze. Orice ar fi fost, faptul că prietena ei cea mai apropiată se stabilise la Antietam, un loc de mare importanţă istorică şi înţesat de legende, fusese prea tentant ca să-i reziste.

Pe lângă ocazia de a reînnoda o relaţie importantă, Regan îi oferise şansa să aprofundeze un hobby care devenea tot mai mult o obsesie.

Nu putea să spună exact când şi în ce fel începuse s-o atragă studiul paranormalului. Se părea că fusese un proces evolutiv, întâi un articol, apoi o întrebare.

Apoi, bineînţeles, visele. Acestea apăruseră cu câţiva ani înainte – imagini fugare, ciudate, care la început puteau

fi luate drept amintiri. Cu timpul, deveniseră tot mai lungi şi mai limpezi.

Fără să ezite, se apucase să le consemneze. Până la urmă, ca psihiatru, înţelegea valoarea viselor. Ca om de ştiinţă, respecta puterea subconştientului. De aceea, abordase întreaga chestiune în aceeaşi manieră în care aborda toate proiectele: sistematic, cu precizie şi obiectivitate. Însă obiectivitatea ei fusese copleşită de pura curiozitate.

Prin urmare, ajunsese la Antietam. Oare fusese doar rodul coincidenţei? Al imaginaţiei? Al destinului? Ce o atrăsese acolo?

Avea să afle, cu siguranţă.

Până una-alta, intenţiona să se bucure de timpul petrecut cu Regan şi de frumuseţea naturală a împrejurimilor. Avea să savureze plăcerea personală şi profesională de a se afla într-un loc istoric, să se răsfeţe şi să se ocupe de hobby-ul ei, să-şi consolideze încrederea în sine şi să exploreze posibilităţile ce i se ofereau.

Considera că se descurcase bine cu Shane MacKade. Altădată, nu cu mult timp în urmă, s-ar fi bâlbâit şi s-ar fi îmbujorat în prezenţa unui bărbat atât de... masculin. Limba i s-ar fi înnodat în faţa înfricoşătoarei posibilităţi de a susţine o conversaţie care n-avea nimic academic.

Dar nu numai că vorbise cu el, îi ţinuse şi piept. Şi, în mare, se simţise în largul ei. Ba chiar glumise cu el, iar pentru data viitoare plănuia chiar un mic flirt. Până la urmă, ce putea să se întâmple?

Amuzată de ideea asta, se ridică din fotoliu şi se vârî în pat. N-avea chef să citească, însă refuza să se simtă vinovată că nu-şi încheia ziua stimulându-şi intelectul. În loc de asta, închise ochii şi se desfătă cu senzaţia provocată de lenjeria fină, de pernele umplute cu pene care-i mângâiau obrazul, de aroma buchetului din vaza aşezată pe măsuţa de toaletă.

Învăţa treptat cum să se bucure pe îndelete de diverse texturi, arome şi sunete. Auzea vântul oftând lângă fereastră, scârţâind şi geamătul scândurilor, foşnetul blând al cearşafurilor pe când îşi mişca piciorul.

Detalii, se gândi ea cu un zâmbet fugar. Detaliile pentru care nu-şi făcuse niciodată timp ca să le aprecieze. Noua Rebecca Knight îşi făcea timp şi aprecia totul din plin.

Înainte să se cuibărească şi mai adânc, se întinse să stingă lampa. Pe întuneric, îşi lăsă imaginaţia să rătăcească în direcţia plăcerilor de a doua zi. Era nerăbdătoare să vadă casa bântuită şi s-o întâlnească pe Cassie MacKade. Şi pe Devin, fratele însurat cu administratoarea hanului. De asemenea, era şi şerif, se gândi Rebecca. Un tip pe care era bine să-l cunoşti.

Cu puţin noroc, aveau să-i dea o cameră, iar ea urma să-şi instaleze echipamentul imediat. Chiar şi dacă nu aveau camere libere, era sigură că putea să obţină un tur al hanului, ca să poată adăuga poveşti noi la dosar.

Îşi mai dorea şi o plimbare prin pădure, care, potrivit legendelor, era bântuită. Spera ca un localnic s-o ajute indicându-i poiana în care se întâlniseră şi se luptaseră cei doi caporali.

Din câte înţelesese de la Regan, se putea strecura prin pădure ca să vadă îndeaproape ferma MacKade. Oare avea să-i stârnească o reacţie la fel de puternică precum aceea care o zguduise când, în camioneta lui Shane, ajunsese pe drumul care mărginea terenul?

Atât de familiar, se gândi ea, picotind. Copacii şi bolovanii, gâlgâitul pârâului. În mod bizar, toate i se păreau cunoscute.

Totul putea fi explicat, îşi zise. Vizitase câmpul de bătălie cu ani în urmă. Îşi amintea cum se plimbase de la un monument la altul, urmărind cu ochii minţii fiecare detaliu al luptei. Nu-şi amintea să fi trecut pe drumul acela, dar, la cum fusese înghesuită pe locul din spate al maşinii

părinţilor, trebuind să răspundă la întrebările lor de control, era posibil să fi uitat pur şi simplu.

Pe atunci n-ar fi simţit chemarea pădurii. Ar fi fost prea ocupată să absoarbă informaţiile, să le analizeze şi să întocmească dări de seamă ca să observe foraiele şi culoarea frunzelor, sunetul pârâului repezindu-se printre pietre.

Urma să recupereze totul a doua zi. Avea de recuperat foarte multe lucruri.

Astfel, visătoare, alunecă în mrejele somnului.

*

Zgomotele războiului erau îngrozitoare, absolut îngrozitoare. Era sfâşietor să ştii că atât de mulţi tineri se luptau şi mureau. Aşa murise şi Johnnie al ei, fiul ei înalt şi frumos, care n-avea să-i mai zâmbească niciodată şi n-avea să se mai strecoare în bucătărie ca să mai fure un biscuit.

Pe măsură ce sunetele bătăliei reverberau tot mai departe, Sarah se sili să-şi alunge frica şi să se concentreze asupra tocanei care fierbea la foc mic pe plită. Şi să-şi aducă aminte că îl avusese pe Johnnie alături vreme de optsprezece ani minunaţi. Nimeni n-avea cum să-i ia amintirile. Dumnezeu îi dăruise două fiice splendide, iar asta era o mângâiere.

Îşi făcea griji în privinţa soţului ei. Ştia că dorul de fiul lor mort îl chinuia zi şi noapte, fără încetare. Bătălia care se apropiase înspăimântător de mult de casa lor era un memento necruţător al costurilor pe care le presupunea războiul.

Era un bărbat atât de cumsecade, se gândi Sarah, ştergându-şi mâinile pe şorţ. John al ei era puternic şi blând, şi îl iubea la fel de mult ca la început, când acceptase inelul de logodnă şi numele lui de familie. Şi nu pusese niciodată la îndoială dragostea lui faţă de ea.

După toţi aceşti ani, inima ei încă tresălta atunci când John pătrundea în cameră, iar nevoile trupeşti încă o făceau să freamăte de fiecare dată când el o căuta în adâncul nopţii. Ştia foarte bine că nu toate femeile aveau un asemenea noroc.

Îşi făcea însă griji în privinţa lui. Nu mai râdea la fel de voios ca înainte de ziua în care fuseseră înştiinţaţi că îl pierduseră pe Johnnie la Bull Run. În jurul ochilor îi apăruseră riduri, şi în adâncul lor se întrevedea o amărăciune care nu fusese acolo pe vremuri.

Din idealism, din nechibzuinţă, Johnnie se înrolase de partea forţelor Sudului, veste pe care tatăl lui o primise cu o mândrie imensă.

Era adevărat că în Maryland trăiau mulţi simpatizanţi sudişti şi numeroase familii se împărţiseră între cele două tabere, dar în clanul MacKade nu existaseră dezbinări. Johnnie alesese Sudul având sprijinul tatălui său, şi acea alegere îl ucisese.

Aceasta era cea mai mare teamă a lui Sarah. Că John nu avea să dea vina doar pe yankei, ci şi pe sine însuşi. Că n-avea să reuşească niciodată să-i ierte şi să se ierte şi că n-o să-şi găsească niciodată pacea.

Ştia că dacă n-ar fi fost ea şi fetele, el ar fi lăsat ferma şi s-ar fi dus să lupte în război. O îngrozea gândul că înăuntrul lui sălăşluia nevoia de a pune mâna pe arme, de a ucide. Acesta era singurul lucru din viaţa lor despre care nu discutau niciodată.

Îşi arcui spinarea, apăsându-şi mijlocul cu palma ca să potolească o durere surdă. Faptul că îşi auzea fetele vorbind în timp ce curăţau cartofii şi morcovii pentru tocană o liniştea. Înţelegea că flecăreala lor neîntreruptă avea rolul de a potoli instinctele răscolite de ecoul obuzelor care şuierau prin aer.

Luptele se apropiaseră atât de mult, încât dimineaţă pierduseră jumătate dintr-un lan de porumb. Îi mulţumi lui

Dumnezeu pentru că soţul ei era teafăr. N-ar fi putut să suporte pierderea altei persoane iubite.

Când veni John, îi turnă cafea. Pe chipul lui era atâta oboseală, încât puse ceaşca deoparte şi se duse la el ca să-l strângă în braţe. Mirosea a fân, a animale şi a sudoare, se gândi ea.

— Se îndepărtează, Sarah. Buzele lui îi mângâiară obrazul. Nu vreau să te neliniştească.

— Nu mă neliniştesc. Apoi ea zâmbi şi, ridicând o sprânceană neagră în care licăreau câteva fire argintii, murmură: Numai un pic.

John îi dezmierdă cu degetul mare cearcănele de sub ochi.

— Mai mult decât un pic. Naiba să-l ia de război! Naiba să-i ia de yankei! Cine le dă dreptul să vină pe pământul meu şi să omoare oameni? Nemernicii!

Se întoarse şi îşi luă cafeaua.

Sarah le aruncă fetelor o privire care le făcu să se ridice în linişte şi să iasă din încăpere.

— Dar acum pleacă, zise ea. Artileria se aude din ce în ce mai departe. N-are cum să mai dureze mult.

Conştient că Sarah se referea la război în general, nu doar la acea bătălie, John scutură din cap. Amărăciunea i se strecurase din nou în ochi.

— O să dureze atât de mult cât o să vrea ei să dureze. Câtă vreme oamenii au fii de trimis la moarte. Trebuie să mă duc să văd ceva, spuse el dintr-odată, punând deoparte ceaşca din care nici măcar nu gustase. Să nu care cumva să ieşiţi tu sau fetele din casă.

— John!

Sarah se întinse să-l apuce de mână şi-i ţinu palma tare, bătătorită, într-a ei. Ce putea să-i spună? Că nimeni nu era vinovat? Ar fi însemnat să mintă. Pe de altă parte, oamenii care provocau războaiele aducătoare de moarte nu aveau chipuri pentru ea. Îşi frecă obrazul de palma lui şi

şopti:

— Te iubesc.

— Sarah, murmură el cu o lacrimă jucându-i în ochi. Frumoasa mea Sarah.

Buzele lui le atinseră pe ale ei înainte să plece.

*

În somn, Rebecca se zvârcoli agitată şi îngăimă nişte vorbe fără şir.

*

John ieşi din casă conştient că nu prea avea ce să facă. În depărtare, tulpinile de porumb uscate erau negre şi ciopârţite. Ştia că pământul lui avea să se îmbibe cu sânge. Şi nu voia să afle dacă trupurile bărbaţilor care muriseră pe el fuseseră luate de acolo sau nu.

Era pământul lui, al lui, fir-ar ei să fie de nemernici! Ştia că la primăvară, când venea momentul aratului, sângele şi moartea din pământul răscolit aveau să-l bântuie.

Băgă mâna în buzunar, încleştând degetele în jurul miniaturii care-l reprezenta pe fiul său şi pe care o purta mereu cu el. Nu vărsă nicio lacrimă; de fiecare dată când priveau pământul acela, ochii lui erau uscaţi şi duri. Fără pământ, el nu era nimic. Fără Sarah, ar fi fost pierdut cu totul. Fără fiicele lui, şi-ar fi dat viaţa de bunăvoie.

Însă acum nu avea de ales şi trebuia să trăiască mai departe fără băiatul lui.

Cu o expresie de îndârjire feroce întipărită pe chip, rămase nemişcat, cu mâinile în buzunare, cu ochii aţintiţi asupra pământului său. Când auzi scâncetul, sprâncenele i se împreunară. Verificase deja animalele şi le pusese la adăpost. Îi scăpase vreun viţel? Sau vreun câine reuşise să

iasă din grajdul în care îi încuiase ca să nu-i nimerească vreun glonţ rătăcit?

Urmări sunetul până la afumătoare, temându-se că trebuia să îngrijească sau să pună capăt suferinţelor vreunui animal rănit. Deşi era fermier de-o viaţă, sentimentul de vinovăţie şi mâhnirea îl chinuiau ori de câte ori era nevoit să facă aşa ceva.

Nu era însă un animal, ci un bărbat. Un burtă-albastră[6] împuţit, vărsându-şi maţele pe pământul familiei MacKade. O clipă, simţi cum îl năpădea un val de satisfacţie. „Mori aici, aşa cum a murit băiatul meu pe pământul altcuiva, gândi el. Ai fi putut la fel de bine să fii chiar tu ucigaşul lui.”

Fără să simtă niciun pic de milă, îl împinse cu bocancul ca să-l răstoarne pe spate. Uniforma unionistă era murdară, îmbibată cu sânge. Vederea ei îl bucura şi îi dădea fiori reci deopotrivă

Apoi îi văzu chipul şi îşi dădu seama că nu era un bărbat. Era un băieţandru. Obrajii, lui fragezi erau cenuşii de durere, iar ochii îi sticleau de suferinţă. Peste câteva secunde se fixară asupra lui John.

— Tăticule? Tăticule, am venit acasă.

— Io nu-s tac-tu, băiete.

Ochii se închiseră.

— Ajutaţi-mă! Vă rog, ajutaţi-mă! Mor…

*

În somn, pumnul lui Shane se încleştă pe cearşafuri, iar trupul lui neliniştit le mototoli şi mai tare.

---

6 *Bluebelly* - termen peiorativ aplicat nordiştilor, din cauza culorii uniformei lor; este, de asemenea, numele unei specii de şopârle. (n.tr.)

capitolul 3

Era unul dintre cele mai frumoase momente din viaţa Rebeccăi. Se bucura de aerul înmiresmat, de cerul de un albastru intens şi de vechea casă din piatră ce se întindea în faţa ei. Mirosul matinal al crizantemelor se îmbina perfect cu parfumul trandafirilor întârziaţi de vară.

O vreme studiase arhitectura şi văzuse cu ochii ei catedralele maiestuoase din Franţa, vilele romantice din Italia, străvechile ruine glorioase ale Greciei.

Însă această clădire cu trei etaje, construită din piatră naturală şi lemn, cu coşuri de fum ordonate şi ferestre scânteietoare, o impresiona la fel de mult cum o făcuse întâia oară priveliştea turnurilor de la catedrala Notre-Dame.

Doar era bântuită.

Îşi dori să simtă asta, îşi dori ca o parte din ea să poată vedea şi auzi umbrele şi şoaptele morţilor ce nu-şi găseau odihna. De-a lungul anilor învăţase că erau nenumărate lucruri inexplicabile pe lume, iar ca om de ştiinţă, de fiecare dată când afla de vreun fenomen inexplicabil, simţea nevoia să afle ce, cum, când. Cine văzuse, simţise şi auzise acel lucru. Şi căuta şi ea, la rândul ei, să vadă, să simtă şi să audă.

Aşa era şi în cazul vechii case Barlow, actualul Han MacKade. Dacă n-ar fi auzit poveştile şi dacă n-ar fi avut o încredere nemărginită în Regan, Rebecca ar fi văzut doar o casă frumoasă şi primitoare, cu verande duble şi grădini splendide. Poate că s-ar fi gândit un pic la cei care locuiseră acolo, cine fuseseră ei şi unde se duseseră.

Ştia însă toate aceste lucruri. Se documentase temeinic în legătură cu primii proprietari ai casei.

Pe măsură ce înainta spre verandă, alături de prietena ei, inima îi bubuia tot mai tare în piept.

— E minunată, Regan.

— Păcat că n-ai văzut cum arăta înainte, zise Regan aruncând o privire plină de mândrie casei şi terenului dimprejur. Era ca vai de ea, stătea să se prăbuşească, ferestrele erau sparte, lemnul se umflase. Iar înăuntru... Trebuie s-o spun, chiar dacă e soţul meu, Rafe are un talent înnăscut să vadă mai întâi potenţialul unui lucru, apoi să-l şi realizeze.

— N-a făcut-o singur.

— Nu, zâmbi Regan în timp ce deschidea uşa. Uită-te şi tu!

O treabă a naibii de bună, se gândi Rebecca. Podeaua din scânduri proaspăt lustruite strălucea în lumina aurie a soarelui, iar un tapet elegant din mătase, cu ornamente fine, acoperea pereţii. Diverse antichităţi, în acelaşi timp delicate şi maiestuoase, erau aranjate într-o armonie ce părea atât de firească, încât era de necrezut că fusese premeditată.

În salonul din faţă se găseau un divan dublu, având la mijloc un spătar arcuit, şi un şemineu în stil Adam[7]. Splendidele vaze gemene de pe poliţa din pin sculptat găzduiau două mlădiţe înalte de nemţişor şi frezie, iar între ele se aflau două ferotipuri[8] în rame de argint.

— Nu mai lipseşte decât foşnetul rochiilor de epocă, murmură Rebecca.

— Asta a fost şi ideea mea. Tot mobilierul şi toate combinaţiile de culori sunt din perioada Războiului de Secesiune. Până şi băile şi bucătăria reflectă acest lucru, chiar dacă au fost modernizate pentru confort.

---

7 Stil neoclasic din secolul al XVIII-lea, creat de fraţii scoţieni Robert şi James Adam (n.tr.)

8 Ferotipie – procedeu de reproducere forografică în care materialul sensibil este aplicat pe o tablă smălţuită (n.tr.)

— Cred că aţi lucrat în tandem, ca doi prieteni.

— Presupun că da, spuse Regan gânditoare. De fapt, nici nu mi s-a părut o muncă propriu-zisă. Presupun că aşa e atunci când te orbeşte prima explozie de dragoste.

— Explozie? zâmbi Rebecca. Sună puţin înspăimântător. Şi periculos.

— Aşa a şi fost. Nu ai parte de calm nici înainte, nici după furtună când ai de-a face cu un MacKade.

— Şi asta pare să-ţi placă la nebunie.

— Da, aşa se pare. Cine-ar fi crezut?

— Ei bine, ca să-ţi spun drept, mi-am închipuit mereu că o să te combini cu un tip sofisticat, genul care joacă squash ca să se menţină în formă. Mă bucur că m-am înşelat.

— Şi eu mă bucur, spuse Regan din toată inima. Clătină din cap mirată: Squash?

— Sau polo. Poate un joc straşnic de tenis. Râsetul Rebeccăi se potoli. Păi ştii, tu erai întotdeauna atât de… îngrijită şi elegantă. Ridică o sprânceană şi arătă întâi către dunga pantalonilor albaştri ai prietenei sale, apoi către nasturii lustruiţi ai sacoului: Şi încă eşti.

— E un compliment, nu?

— Absolut! Pe vremuri mă gândeam că, dacă aş fi reuşit să port genul de haine pe care le purtai tu şi mi-aş fi aranjat părul la fel ca tine, poate că nu m-aş mai fi simţit ca o nătăfleaţă.

— Nu erai o nătăfleaţă.

— Aş fi putut să dau lecţii în privinţa asta. Dar… Rebecca lăsă mâna să-i cadă pe lângă jacheta ei din material moale şi adăugă: încet, încet, învăţ să-mi maschez stângăcia.

— Mi s-a părut mie că aud voci.

La baza scării se afla o blondă minionă şi slabă, cu un bebeluş cuibărit într-un săculeţ prins la piept. Prima impresie a Rebeccăi fu aceea de pricepere chibzuită. Poate

din cauza mâinilor, se gândi ea. Una se sprijinea de balustrada lustruită, iar cealaltă cuprindea funduleţul copilaşului.

— Chiar mă întrebam dacă nu cumva eşti sus. Regan se apropie de ea ca să tragă cu ochiul la micuţul adormit. Cassie, iar ai schimbat cearşafuri cu bebeluşul la gât!

— Îmi place să fac asta cât mai devreme. Oricum, Ally nu-şi găsea locul. Ea e prietena ta, nu?

— Rebecca Knight, fetiţa-minune, declară Regan cu un soi de afecţiune care o făcu pe Rebecca să zâmbească în loc să se crispeze. Cassandra MacKade, nepreţuita administratoare a hanului MacKade.

— Mă bucur atât de mult să te cunosc.

Cassie luă mâna de pe balustradă ca să i-o întindă.

— De săptămâni întregi ard de nerăbdare să ajung aici. Cred că-i o treabă grea să te ocupi de toate.

— Nicidecum, nici nu mă simt ca şi cum aş avea o slujbă. Presupun că vrei să arunci o privire.

— Sigur că da.

— O să termin sus mai întâi. Sună-mă dacă ai nevoie de ceva! În bucătărie găseşti cafea proaspătă şi brioşe.

— Nici nu se putea altfel, râse Regan. Pe când mângâia delicat părul negru al lui Ally, adăugă: Ia şi tu o pauză, Cassie, şi vino să bei o cafea cu noi. Rebecca vrea poveşti.

— Păi…

Cassie privi spre etaj, evident preocupată de paturile nefăcute.

— Mi-ar plăcea foarte mult, spuse Rebecca. Din câte mi-a zis Regan, ai avut nişte experienţe despre care aş vrea să aflu mai multe. Ai văzut o fantomă, nu?

— Eu…

Cassie se îmbujoră. Nu era un lucru despre care îi plăcea să vorbească – nu fiindcă ar fi fost ciudat, ci fiindcă era ceva intim.

— Sper să consemnez totul şi să înregistrez câteva episoade câtă vreme o să stau aici, insistă Rebecca.

— Da, mi-a zis Regan. Cassie trase aer adânc în piept şi hotărî să se destăinuie: L-am văzut pe bărbatul de care era îndrăgostit Abigail Barlow. Mi-a vorbit.

„Fascinant”, fu tot ce reuşi Rebecca să gândească în vreme ce cutreierau prin han, iar Cassie îşi depăna povestea cu o voce liniştită. Astfel află despre moarte şi chinuri sufleteşti, despre dragoste şi vieţi distruse. Simţi cum o furnica pielea când tânăra îi descrise sufletele care nu-şi găseau tihna, însă nu percepu acea tulburare profundă la care s-ar fi aşteptat. Un interes, da, şi o curiozitate sănătoasă, dar nu şi intimitatea la care sperase.

Mai târziu, pe când se îndrepta spre pădure, avea să recunoască în sinea ei că se aşteptase să aibă o experienţă personală, să întrevadă sau măcar să presimtă un soi de fenomen inexplicabil. Interesul ei pentru paranormal crescuse de-a lungul anilor, împreună cu frustrarea că nu avea niciun fel de legătură intimă cu această sferă. Cu excepţia viselor – iar Rebecca ştia că acestea se datorau numai subconştientului, fiind uneori încărcate de simbolism, alteori simple ca un gând trecător nu avusese nimic de-a face cu lumea spiritelor.

Deşi casa fusese încântătoare, deşi răscolise ecouri ale unui trecut pierdut, tot ce văzuse fusese frumuseţea acelor lucruri. Spiritele care bântuiau pe acolo nu-i vorbiseră direct.

Nu-şi pierduse speranţa. Echipamentele aveau să ajungă până la sfârşitul zilei, iar Cassie o asigurase că era bine-venită să ocupe o cameră vreme de câteva zile. Pe măsură ce aniversarea bătăliei se apropia, hanul avea să se umple, după cum o vădea numărul rezervărilor.

Mai avea însă puţin timp.

Când intră în pădure, Rebecca simţi un fior, însă acesta se datora numai umbrei pe care o făceau copacii.

Acolo, ştia bine, doi tineri se luptaseră practic până la moarte. Alţii le simţiseră prezenţa, auziseră zăngănitul baionetelor şi urletele de uimire şi durere. Nu şi ea.

Auzi chemarea păsărelelor, foşnetul veveriţelor care mişunau căutând nuci şi seminţe din care să-şi facă provizii, bâzâitul slab al insectelor. Adierea vântului abia dacă tulbura frunzele de un verde adânc, care nu sugerau prin nimic toamna ce urma să vină în mai puţin de o lună.

Pe baza indicaţiilor precise oferite de Cassie, depistă dâmbul de pietre unde se spunea că se întâlniseră cei doi caporali. Aşezându-se pe un bolovan, îşi scoase carneţelul şi începu să noteze ceea ce mai târziu avea să transcrie pe computer.

*

N-am mai simţit decât senzaţii slabe, probabil autoinduse, de déjà-vu. Nimic care să egaleze emoţia extraordinară care m-a zguduit pe drum, când am ajuns la marginea domeniului MacKade. E minunat să o revăd pe Regan, să ştiu cât de fericită e cu familia ei. E probabil adevărat că pentru unii oameni există partenerul perfect. Cu siguranţă că Regan şi l-a găsit pe al ei în Rafe MacKade. Sesizez la el atât putere, individualitate, aroganţă, cât şi un potenţial pentru acţiune fizică, toate astea fiind în mod ciudat atrăgătoare pentru o femeie. În contrapunct, probabil completând atracţia pe care o exercită, se află dragostea evidentă şi devotamentul faţă de soţie şi de copiii lui. Şi-au clădit o viaţă minunată, iar hanul pe care l-au ridicat are succes datorită viziunii lor largi. Poziţia şi istoria locului contribuie, bineînţeles, la reuşita afacerii. N-am niciun dubiu că şi alegerea administratoarei a fost foarte inspirată.

Cassie MacKade mi s-a părut competentă, bine organizată şi orice, numai rezervată nu. Are un soi de…

inocenţă, i-aş zice. Şi totuşi e o femeie în toată firea şi mamă a trei copii, cu o slujbă solicitantă şi, din ce mi-a relatat Regan, un trecut nefericit. Probabil că „drăgălăşenie” ar fi un cuvânt mai adecvat În orice caz, m-a făcut să mă simt în largul meu, ceea ce nu mi se întâmplă foarte des în preajma altor oameni.

Aştept cu nerăbdare să-l întâlnesc pe Devin MacKade, soţul ei, care este şeriful localităţii. Va fi interesant să văd cât de mult seamănă cu fraţii lui, nu numai din punct de vedere fizic, ci şi în ceea ce priveşte acele aspecte ale personalităţii mai puţin tangibile, dar nu mai puţin importante.

Shane MacKade are o personalitate pur şi simplu de neuitat. Se remarcă din nou aroganţa despre care vorbeam, deşi el este probabil puţin mai binevoitor decât fratele său mai mare, Rafe. Aş lansa ipoteza că Shane e un bărbat cu mare trecere la femei. Motivele sunt multiple: nu numai aspectul său extraordinar de atrăgător, ci şi şarmul mai pronunţat, precum şi senzualitatea ostentativă. Să fie astea trăsăturile unui tip cu picioarele pe pământ, mă întreb? Şi dacă e aşa, meritul îi aparţine profesiei lui?

Mă simt atrasă de el într-un mod inevitabil, cum nu mi s-a mai întâmplat până acum. Una peste alta, a fost o senzaţie deloc neplăcută, însă ar fi înţelept să ţin pentru mine aceste gânduri. Nu cred că un bărbat precum Shane are nevoie de orice fel de încurajare.

*

Rebecca se opri şi clătină din cap încruntată, constatând că notiţele ei numai ştiinţifice nu se puteau numi. Pe de altă parte, acesta era mai mult jurnalul intim al unei odisee personale.

*

În orice caz, nu am trăit nimic ieşit din comun în timpul vizitei la Hanul MacKade. Cassie şi Regan mi-au arătat camera matrimonială, cea în care Abigail Barlow a trăit izolată către sfârşitul vieţii. Acolo a murit, după părerea lui Cassie, de mâna ei, pradă disperării.

Am trecut apoi prin camera stăpânului casei, Charles Barlow, ca să ajung în fosta odaie a copiilor, transformată într-un dormitor plin de farmec şi o zonă de relaxare. Am explorat biblioteca, unde atât Regan, cât şi Carrie pretind că au trăit experienţe de natură paranormală. Nu pun la îndoială cuvântul lor, ci doar le invidiez francheţea.

Se pare că, în ciuda tuturor eforturilor mele, rămân mult prea ancorată în raţional. Aici, în pădurea care este bântuită de mai bine de un veac, nu simt decât boarea răcoroasă şi nu văd decât copaci şi pietre. Poate că tehnologia o să mă ajute. Intre timp, simt o nevoie presantă să văd şi ferma MacKade. Nu sunt sigură că aş fi bine-venită. Impresia mea a fost că Shane e la fel de reticent vizavi de paranormal pe cât sunt eu de dornică să-l cercetez. Oricum, bine-venită sau nu, o s-o iau pe scurtătura despre care mi-a vorbit Cassie. În cel mai rău caz, o să fie interesant să observ toate detaliile ce ţin de administrarea unei ferme.

Şi, pe plan personal, n-o să fie tocmai neplăcut să-l revăd pe fermier. E frumos de pică.

*

Zâmbind în sinea ei, Rebecca închise carnetul de notiţe şi îl vârî în geanta de umăr. Se gândi că probabil lui Shane i-ar fi făcut plăcere să i se spună că e frumos. În definitiv, trebuia să se fi obişnuit cu asta.

Zări ferma în capătul unui ogor necultivat care mirosea puternic a balegă. Mirosul nu o deranja;

dimpotrivă, o intriga. Însă avu grijă să se uite pe unde punea piciorul.

Era o privelişte liniştitoare – cer albastru, nori paşnici, o salcie bătrână aplecându-se graţioasă ca o draperie lângă un pârâu îngust. Trebuia să fie un pârâu, deşi nu-l vedea, de vreme ce putea să audă limpede clipocitul apei. Văzu tulpini de porumb, şir după şir, înălţându-se către soare. Lanuri de grâne aurite. Mai era şi un hambar mătăhălos bătut de ploi şi vânt, cu ferestrele acelea ciudate, semănând cu nişte ochi, precum şi un turn vopsit în bleu, după toate probabilităţile un siloz.

Apoi, alte silozuri, şure, padocuri şi ţarcuri. Vaci, se gândi ea cu zâmbetul stupid al orăşeanului când le văzu păscând iarba verde a unei păşuni presărate cu pietre.

De la distanţă, peisajul rural, liniştit şi izolat, ce părea neatins de veacuri întregi, semăna cu o ilustrată. Iar casa trona chiar în mijloc.

Îi luă ceva timp să-şi dea seama că inima îi bătea repede şi apăsat. Se opri, trase aer în piept şi începu să studieze clădirea.

Piatra provenea probabil din aceeaşi carieră precum cea folosită la construcţia hanului. Aici părea mai puţin elegantă, însă mai durabilă. Ferestrele construcţiei cu două etaje erau pătrăţoase şi simple, iar veranda largă din spate era din lemn cenuşiu, decolorat de intemperii. Rebecca presupuse că exista o verandă şi în faţă. Neîndoielnic, pe ea se afla un balansoar, poate chiar două. Ar mai fi trebuit să fie şi o streaşină, ca să te ferească de soare şi ploaie în timp ce stăteai să urmăreşti norii rostogolindu-se pe cer.

Capul îi vâjâia, şi mai că nu băgă de seamă lătratul câinilor. Studie coşurile de fum, apoi obloanele gri despre care era convinsă că nu aveau un scop strict decorativ. Se văzu cu ochii minţii cum se întindea să le tragă pentru a feri interiorul casei de răcoarea nopţii, după care punea lemne pe foc ca să ardă până dimineaţa, când ar fi găsit jar în

şemineu.

Preţ de o fracţiune de secundă văzu casa cu o asemenea claritate, încât liniile şi culorile ei se profilau epurate pe fundalul cerului, de parcă ar fi fost o fotografie. Clipi şi expiră cu putere, abia acum dându-şi seama că-şi ţinuse răsuflarea.

Asta era, bineînţeles. O fotografie. Regan îi descrisese ferma cu atâtea detalii, încât îşi însuşise acea amintire, iar capacitatea ei de a proiecta şi de a reţine făcuse totul să pară atât de familiar. Tulburător de familiar.

Râse pe seama propriei zăpăceli şi continuă să înainteze, şovăind doar atunci când doi câini mari şi galbeni îi veniră în întâmpinare ţopăind. Regan îi spusese că Shane avea câini şi că la un moment dat îi dăduse şi ei un pui. Pe Rebecca n-o deranjau animalele. De fapt, chiar îi plăceau, aşa, de la distanţă. Patrupedele acelea n-aveau însă nici cea mai mică intenţie să păstreze distanţa. Se fugăreau în jurul ei lătrând, cu limbile atârnate, dând din coadă şi stârnind nori de blană.

— Ce câini drăguţi!

Sau cel puţin aşa spera că erau. Întinse o mână, de probă. După ce degetele îi fură mai întâi amuşinate, apoi linse cu mărinimie, în loc să fie sfâşiate, se relaxă.

— Ce câini drăguţi, repetă ea cu mai multă hotărâre, făcându-şi curaj să le mângâie capetele. Câini drăguţi şi mari. Fred şi Ethel, aşa-i?

În semn de confirmare, patrupedele sloboziră un lătrat gutural şi o luară la goană spre casă. Luând asta drept o invitaţie, Rebecca îi urmă.

La un moment dat zări nişte porci şi se opri lângă ţarcul lor ca să-i studieze. Nu erau nicidecum atât de murdari cum îşi imaginase, dar cu siguranţă erau mai mari decât ar fi crezut Când grohăiră şi pufniră, înghesuindu-se spre gardul lângă care se afla ea, rânji de satisfacţie. Tocmai se apleca să întindă o mână printre stinghii ca să-i

atingă, plină de curiozitate, când o voce o opri.

— Vezi că muşcă!

Mâna ei se retrase cu viteza unei rachete spaţiale. Shane era la doi paşi, ţinând în mână o cheie franceză gigantică. Mintea i se goli. Nu era vorba de teamă, deşi el avea un aer ameninţător. Era, avea să-şi dea seama ea mai târziu, un şoc sexual în toată puterea cuvântului.

Pe braţe era mânjit cu vaselină, iar pe sub pielea strălucind de sudoare se unduiau nişte muşchi de oţel.

Braţe uluitor de dezgolite, se gândi ea zăpăcită. Purta un maiou subţire care fusese probabil alb cândva. Acum era de un gri şters, mulat şi sfâşiat pe alocuri şi vârât în nişte blugi cu talia joasă, atât de roşi la genunchi încât se vedea ţesătura albă. Capul era înfăşurat într-o fâşie albastră de pânză, iar părul nemaipomenit de negru se revărsa peste marginile ei într-o încâlceală spectaculoasă.

Şi zâmbea. Un zâmbet care sugera că efectul lui asupra femeilor îi era bine-cunoscut, îşi zise Rebecca.

— Muşcă, zici, repetă ea, luptându-se cu ceaţa erotică ce îi împresurase mintea ca o ploaie fină.

— Ba bine că nu, dulceaţă. Îşi îndesă cheia franceză în buzunarul din spate al pantalonilor şi se apropie de ea. Era atât de drăguţă, se gândi Shane, încremenită acolo în haina ei informă, cu ochii aurii mijiţi în bătaia soarelui. Sunt pofticioşi, preciză el. Dacă nu ai mâncare să le dai, se mulţumesc şi cu nişte degete. Ca din întâmplare, îi luă mâna într-a lui şi se apucă să-i studieze degetele, unul câte unul. Şi ce degete simpatice. Lungi şi subţiri.

— Ale tale sunt murdare, remarcă ea abia auzit.

— Păi, eram la treabă.

— Văd. Reuşi să schiţeze un zâmbet prietenos în timp ce-şi eliberă mâna. N-am vrut să te întrerup.

— Nu-i nimic. Shane ciufuli blana câinilor, care se întorseseră ca să le ţină companie. Grebla avea nevoie de un reglaj, atâta tot.

Rebecca ridică din sprâncene.

— Te-ai murdărit în halul ăsta reparând o greblă?

Gropiţa lui se adânci într-un zâmbet.

— Nu vorbesc despre un băţ cu dinţi la un capăt, orăşeanco. Ai fost la han?

— Da, am întâlnit-o pe Cassie. Mi-a arătat clădirea. O să mă ducă cu maşina la Regan când termin. De vreme ce tot eram prin zonă… Vocea i se pierdu. Cu ochii la ţarc, mărturisi peste câteva clipe: N-am mai văzut niciodată porci de-aproape. M-am întrebat mereu cum sunt la pipăit.

— La pipăit sunt pofticioşi, zise Shane cu un zâmbet larg. De fapt, sunt ţepoşi. Ca o perie aspră. Nu-s prea buni de mângâiat.

— Aha. Ar fi vrut să se convingă singură, însă îi plăceau degetele ei aşa cum erau. Aşa că în loc de asta, se răsuci şi se uită în jur, cuprinzând ferma cu privirea. Ce loc fain! Acolo de ce n-ai semănat nimic?

— Pământul are nevoie să se mai şi odihnească din când în când. Shane aruncă o privire în direcţia pârloagei de lângă pădure şi adăugă: Nu cred că vrei o lecţie despre rotaţia culturilor, nu?

— Poate, zâmbi ea. Dar nu chiar acum.

— Aşa…

El îşi lăsă mâna pe gard, aproape de umărul ei. Un şiretlic standard, de început de flirt, se gândi Rebecca, încredinţată că asemenea manevre n-aveau cum s-o afecteze.

— Şi ce anume vrei, atunci? o întrebă Shane după o tăcere destul de lungă.

— Să mă uit pe aici. Dacă nu te încurc în vreun fel.

Instinctul o îndemna să dea înapoi, însă reuşi să-şi ţină bărbia sus şi să-l privească în ochi.

— Femeile frumoase nu mă încurcă niciodată. Îşi dădu jos basmaua de pe cap şi îşi şterse mâinile cu ea înainte s-o bage în buzunar, apoi îi spuse: Haide!

Până să se dezmeticească şi să se sustragă – sau măcar să se gândească la aşa ceva mâna ei era deja într-a lui. Dură, aspră de bătături şi puternică. Pe când ocoleau un şopron, zări o maşinărie ameninţătoare, cu dinţi nemaipomenit de mari.

— Aia e o greblă, îi explică el molcom.

— Ce îi făceai?

— O reparam.

Se apropiară de hambar. După cum constatase Shane, orăşenii îşi doreau întotdeauna să vadă cum arată un hambar. Însă când trecură pe lângă coteţul păsărilor, Rebecca se opri.

— Creşti şi găini. Pentru ouă?

— Pentru ouă, da. Şi pentru carne.

Pe faţa ei se aşternu o paloare verzuie.

— Tu îţi mănânci găinile?

— Dulceaţă, măcar ştiu cu ce sunt hrănite. De ce să cumpăr un pachet de bucăţi de pasăre de la magazin?

Rebecca scoase un sunet gâtuit şi se uită înapoi, în direcţia porcilor. Citindu-i limpede gândurile, Shane rânji şi o întrebă:

— Vrei să stai la cină?

— Nu, mulţumesc, răspunse ea slab.

El nu se putu abţine.

— Ai asistat vreodată la tăierea porcului? E un adevărat eveniment. Organizăm aşa ceva o dată pe an, laolaltă cu strângerea de fonduri pentru unitatea de pompieri. Tăierea porcului şi mic dejun cu clătite la discreţie.

— Inventezi, gemu ea apăsându-şi stomacul revoltat cu mâna.

— Deloc. Nu poţi să zici că ai mâncat cârnaţi până nu…

— Mă gândesc să devin vegetariană, spuse ea repede. Peste câteva clipe, mai liniştită, exclamă: Bravo,

fermierule, mi-ai făcut-o!

— A fost imposibil să rezist. Apreciind faptul că-şi revenise atât de uşor, o strânse de mână. La ce expresie aveai pe chip, am avut impresia că adunai fiecare guiţat şi fiecare cotcodăcit într-un tabel, gata să întocmeşti un raport despre o fermă obişnuită americană.

— Poate chiar asta făceam. Îşi puse palma streaşină la ochi ca să-i poată studia trăsăturile. Era într-adevăr un mascul remarcabil, constată ea. Îi mărturisi: Mă pasionează detaliile. La fel şi rapoartele. Dacă ai suficiente detalii, ai şi un raport. Iar un raport bun înseamnă o imagine clară.

— Mi se pare că în realitate cineva care e pasionat de detalii, rapoarte şi imagini clare n-ar trebui să umble după fantome.

— Dacă oamenii de ştiinţă n-ar fi interesaţi să explice necunoscutul, ţi-ai lucra pământul tot cu un topor de piatră ca pe vremuri, oferind jertfe zeului soarelui.

Spunând acestea, intră în hambar, unde văzu mai multe boxe pe podeaua de beton înclinată, precum şi paie şi fire de praf care îi gâdilau nasul. Lumina era mai slabă acolo, iar mirosul de animal, mai puternic.

Se apropie de boxe, dar slobozi un ţipăt ascuţit la vederea unui cap de vacă care se iţi peste o uşă şi începu să mugească.

— Are o infecţie, zise Shane, preocupat să-şi mascheze chicotitul printr-un acces de tuse. A trebuit să o separ de restul animalelor.

Inima Rebeccăi îşi revenea încet, coborând din gât la locul ei obişnuit.

— Aha. E uriaşă.

— De fapt, e mai degrabă micuţă. Poţi să pui mâna pe ea. Aici, pe creştet.

Luându-i mâna ezitantă într-a lui, Shane o apăsă pe fruntea vacii. Rebeccăi îi fu greu să se decidă care dintre cele două suprafeţe eTa mai aspră.

— O să se facă bine?

— Da, e pe vindecate.

— Îţi îngrijeşti singur animalele? Nu chemi veterinarul?

— Nu pentru orice mărunţiş.

Lui Shane îi plăcea senzaţia mâinii ei în palma lui, felul în care se încordase la început, ca apoi să se relaxeze. Felul în care degetele ei erau răsfirate acum, mângâind curioase vaca indiferentă.

— Tu nu te duci la doctor de fiecare dată când strănuţi, nu?

— Nu, zâmbi ea. Dar nu-mi imaginez că găseşti antibiotice pentru vaci la farmacia locală.

— Magazinele de nutreţ au cam tot ce-ţi trebuie.

Dar ceea ce-l interesa momentan era felul în care ea îl privea. Atâta răceală, atâta detaşare. Nu putea să reziste unei asemenea provocări. În mod deliberat, îşi lăsă ochii să coboare asupra gurii ei.

— Ce faci cu toate diplomele pe care le ai, din câte mi-a spus Regan?

— Le colecţionez. Străduindu-se să nu ridice vocea, Rebecca adăugă: Şi, ca în cazul cuburilor de construit, pe baza lor le adun pe următoarele.

— De ce?

— Fiindcă informaţia reprezintă putere. Gândul acesta, plus constatarea că el încerca să o aţâţe cu sexualitatea lui debordantă îi dădură tăria să se retragă un pas. Rosti pe un ton mai ferm: Ştii, mă interesează ferma, şi când o să avem mai mult timp, sper că o să mi-o arăţi în totalitate. Dar ceea ce mi-ar plăcea cu adevărat să văd acum sunt casa şi bucătăria în care a murit tânărul soldat.

— Am şters sângele de mult.

— Mă bucur să aud asta, spuse ea, înclinându-şi capul într-o parte. E vreo problemă?

Da, era o problemă. Erau mai multe probleme. Prima

fiind aceea că fetişcana savantă îi dădea cu flit.

— Regan m-a rugat să fiu cooperant, aşa că o s-o fac. De dragul ei. Însă nu mă încântă în mod deosebit ideea că vrei să scotoceşti prin casa mea după fantome.

— Doar nu ţi-e teamă de ce-aş putea găsi, nu?

— Nu mi-e frică de nimic. Era evident că atinsese un punct sensibil. Unul foarte sensibil, se gândi Rebecca, însă el continuă imediat: Am zis doar că nu-mi place.

— Nu vrei să intrăm, să-mi oferi ceva rece de băut şi să vedem dacă nu putem ajunge la un soi de compromis?

Era greu să te împotriveşti raţiunii. Shane îi luă iarăşi mâna într-a lui, mai mult din obişnuinţă acum decât din dorinţa de a flirta. Dar până să ajungă la uşa din spate, se hotărâse deja să-şi încerce din nou norocul. Pentru un om de ştiinţă, mirosea al naibii de bine.

Nu sărutase niciodată un om de ştiinţă, se gândi el. Asta dacă n-o puneai la socoteală pe Bess Trulane, specialista în igienă dentară. Avea sentimentul că gura distantă şi sarcastică a Rebeccăi putea fi deosebit de apetisantă.

— Am nişte ceai cu gheaţă, o informă.

— Minunat!

Asta fu tot ce spuse ea, cu un picior în casă, uitându-se în jur cu ochii întunecaţi şi pătrunzători.

Ceva. Era sigură că era ceva acolo, o senzaţie aproape intangibilă, blocată probabil de aura masculină covârşitoare a lui Shane. Înceţoşa lucrurile, continuă ea în gând, enervată. Cu siguranţă îi înceţoşa mintea.

Totuşi, ceva era acolo, printre plăcile lustruite de gresie, printre poliţele imaculate şi obiectele vechi, dar sclipitoare.

Se găseau într-o încăpere spaţioasă, confortabilă, cu multe dulapuri prin geamurile cărora se vedea vesela. Era ce-ar fi numit ea o bucătărie de familie, cu o masă mare de lemn şi scaune zdravene. Ziarul de dimineaţă încă se mai

afla pe masă, unde îl lăsase el, după ce-l citise sorbindu-şi cafeaua, îşi imagină Rebecca.

Pe pervaz se aflau ghivece mici cu plante verzi. Le recunoscu atât după miros, cât şi după aspect. Rozmarin, busuioc, cimbru. Tipul cultiva mirodenii în bucătărie. Gândul ar fi făcut-o să zâmbească, dacă n-ar fi preocupat-o mai mult să afle ce-i putea dezvălui acea cameră.

Shane ţinea în mână două pahare umplute cu ceai şi o privea atent. Ochii ei erau pătrunzători şi vigilenţi, ca ai unei căprioare, iar umerii ei, pe sub jacheta supradimensionată, erau ţepeni ca nişte scânduri. Îl enerva faptul că femeia aceea îi studia lucrurile şi vedea ceva ce lui îi scăpa.

— N-ai mai văzut o bucătărie până acum?

Afişând un zâmbet distant, Rebecca se întoarse către el. Avea nevoie să fie singură în locul acela, îşi zise. În câteva minute ar fi putut depăşi blocajul care o scotea din sărite.

— E cât se poate de incorect din partea mea, însă nu mă aşteptam să fie atât de curată şi de aranjată. Ştii stereotipul, burlacul vesel caTe trăieşte singur, vizitat de femei amatoare de plăceri şi de amicii lui cu care joacă poker.

De data asta el fu cel care ridică o sprânceană.

— De obicei nu mă vizitează toate femeile deodată, întinzându-i paharul, continuă: Mama era deosebit de insistentă când venea vorba de curăţenia din bucătărie. Aici mănânci, aici găteşti. E ca şi cum te-ai îngriji de curăţenia mulgătoriei.

— Mulgătoria. Cuvântul avea ceva simpatic, hotărî Rebecca. Mi-ar plăcea s-o vizitez data viitoare.

— Vino pe la şase dimineaţa şi o să vezi cum se desfăşoară operaţiunile. Nu vrei să-ţi dai jos haina? E cald.

În plus, Shane voia să vadă ce se ascundea dedesubt.

— Mi-e bine aşa, zise Rebecca, apropiindu-se de

fereastra din spate. Ce vedere frumoasă! Toate geamurile pe care m-am uitat de când am ajuns aici oferă privelişti minunate. Cu timpul, devii indiferent faţă de farmecul lor?

— Nu. Devii posesiv. Dintr-odată, sub imperiul unei pofte irepresibile, îi mângâie ceafa cu un deget. Simţind că împietrise, îi murmură: Ai un păr superb, Rebecca! Sau, cel puţin, atât cât se vede. Bineînţeles, tăiat în felul ăsta, se vede linia gâtului, şi e un gât foarte frumos. Lung şi alb, şi fin.

Rebecca recită o porţiune din tabelul periodic în gând şi-şi regăsi calmul atunci când se întoarse spre el.

Hotărând că vorbele lui erau mai degrabă o manevră defensivă decât o provocare, ridică o sprânceană, iar buzele i se arcuiră într-un zâmbet amuzat.

— Te dai la mine, fermierule?

Să fie al naibii dacă nu voia să se înfrupte din ea, îşi dădu el seama iritat. Îl interesa mai ales latura ei care îi făcea vocea să fie atât de rece şi de condescendentă.

— Am o curiozitate. Aşează paharul pe poliţa din spatele lui, apoi i-l luă şi pe al ei şi îl puse alături. Cu o mişcare calmă, bine exersată, o încolţi. Tu nu ai?

— Oamenii de ştiinţă sunt curioşi prin definiţie.

Shane putea să-i simtă mirosul de trup curat, de săpun proaspăt, cu o nuanţă de citrice.

— Vrei să facem un experiment?

Ea refuză să se încurce, să se bâlbâie, să-l lase să vadă chiar şi numai pentru o clipă că era depăşită de situaţie.

— Ce fel de experiment?

— Păi, să zicem că fac asta…

capitolul 4

Shane îi cuprinse talia cu mâinile – o talie surprinzător de fină apoi îşi plimbă degetele de-a lungul coastelor ei şi, într-un final, îi atinse uşor spatele. Nu îl miră valul de dorinţă care-l năpădi. Cu siguranţă, ştia bine senzaţia. Dar nu se aşteptase să fie atât de intensă, cel puţin nu cu ea.

În ciuda surprinderii, savură momentul, lăsându-se pradă senzaţiilor care-l cuprindeau. Pentru că ea nu obiectă şi nu-şi clinti niciun muşchi, îşi lipi corpul de al ei până când îi simţi formele, nu foarte pronunţate.

Brusc, simţi nevoia s-o sărute, să-i guste din plin gura. Şi nu o dorea numai pentru că era femeie, ci pentru că era gura Rebeccăi, conturată ferm, într-o expresie aproape dezaprobatoare.

Îi plăcea să contrarieze femeile.

Dar, când se aplecă spre ea, Rebecca îşi înălţă bărbia, suficient încât să-l deruteze.

— Un experiment? Ce ipoteză ai?

— Mhm?

— Ipoteza ta, repetă ea, uşurată că-l întrerupsese. Acum avea răgaz să-şi revină, să se pregătească. Teoria ta cu privire la rezultatul experimentului.

— Teorie, zici? Bărbatul rămase cu privirea aţintită asupra gurii ei. Avea nişte buze cu adevărat fascinante, dacă le studiai cu atenţie. Ce zici de plăcere reciprocă? E suficient de bună teoria, doamnă doctor?

— Sigur. Rebecca se strădui să nu înghită cu noduri. Ar fi fost jenant şi i-ar fi compromis tentativa de a părea sofisticată şi stăpână pe situaţie. De ce nu? zise după o clipă. Văd că vrei să mă săruţi, fermierule. Dă-i drumul!

— Aveam de gând.

Shane trecu însă dincolo de buzele ei şi o muşcă încetişor de bărbie. O bărbie adorabilă şi bine conturată. Apoi îi atinse buzele cu ale sale. Încerca întotdeauna să prelungească plăcerea pentru el şi pentru femeia din faţa lui, aşa că se juca alene cu buzele ei, cercetându-le forma

şi moliciunea. Le găsi încântător de pline, de umede şi generoase.

Dus de val, încetă să mai gândească şi se pierdu în gura aceea primitoare. Îi urmă conturul cu limba, o tachină şi-i întredeschise buzele, apoi se apucă să exploreze.

În mod ciudat, gustul ei profund, încărcat de arome, i se părea cunoscut. Se întrebă cum era posibil ca, deşi o săruta pentru prima dată, să fie convins că-i mai simţise gustul înainte. Familiaritatea aceea era incredibil de excitantă.

Rebecca emana o fragilitate care-l descumpănea. Îi plăcea la nebunie să-i simtă muşchii încordaţi, spatele zvelt, sânii mici şi fermi ce-l împungeau erotic. Iar aroma ei, ce-i amintea de o luncă umedă, de o poiană liniştită, umbroasă, îi făcea sângele să fiarbă. Atât de mult, încât îi trebuiră câteva minute să se dezmeticească şi să-şi dea seama că ea nu se mişcase. Că nu-l atingea şi că buzele ei nu alunecau sub ale lui. Nu scosese niciun sunet.

Shane resimţi absenţa oricărui răspuns ca pe o palmă. Făcu un pas înapoi, împleticindu-se puţin înainte să-şi recapete controlul. Încruntat, îi studie expresia pasivă a feţei, privirea vag interesată şi surâsul superior de pe buzele acelea savuroase.

— A fost foarte drăguţ, spuse ea pe un ton complet lipsit de entuziasm. Asta a fost cea mai bună încercare a ta?

Se rezumă s-o privească, cu ochii lui frumoşi în nuanţele mării, învolburaţi acum de frustrare. Putea face faţă unui refuz. O femeie avea tot dreptul din lume să refuze avansurile unui bărbat. Dar nu tolera zeflemeaua.

Şi, la naiba, ştia că Rebecca îi râdea în nas, în spatele acelei aparenţe placide.

Ca să curme umilinţa, se strădui să-şi controleze pornirile. Altfel, ar fi tras-o înapoi în braţele lui şi şi-ar fi descătuşat o parte din pasiunea aceea fierbinte, violentă pe

care ea reuşise să i-o stârnească fără niciun efort.

— Hai să zicem că, aşa cum se întâmplă uneori cu experimentele, ăsta a fost unul eşuat. Acum trebuie să mă duc la treabă. Cu demnitatea regăsită, îi arătă telefonul de pe perete. Când termini aici, sun-o pe Cassie!

— Mersi. Ne vedem diseară, la cină.

Când ajunse la uşă, bărbatul se răsuci s-o privească. Ea stătea în continuare acolo, sprijinită de tejghea, cu părul scurt într-o ordine desăvârşită.

— Eşti tare, Rebecca.

— Mi se tot spune asta. Mersi pentru băutură, fermierule. Şi pentru experiment.

În clipa în care uşa se trânti în urma lui, Rebecca se prăbuşi peste tejghea. Simţea nevoia să se aşeze, dar îi era teamă că n-ar fi reuşit să parcurgă distanţa până la scaun. Nu mai cunoscuse pe nimeni care să sărute aşa.

Capul i se învârtea. Acum, că era singură, îşi duse o mână la inima care-i sărea din piept şi respiră profund, zgomotos, ca un scafandru care iese la suprafaţă. Era o reacţie firească, îşi spuse. Se simţea de parcă fusese târâtă într-o grotă adâncă, întunecată, fără aer, şi reuşise să scape la limită.

În mod clar, bărbatul acela reprezenta un pericol pentru femei. Niciuna nu era în siguranţă în preajma lui.

Îşi luă paharul, contemplă o clipă cuburile de gheaţă care se ciocneau melodios, apoi îl duse cu o mână tremurândă la buzele răvăşite.

Se consolă cu gândul că reuşise să se controleze. Reuşise să fie rece, distantă, recitând cu disperare discursul lui Henric al V-lea din ziua Sfântului Crispin. Habar nu avea de unde-i venise ideea să facă asta, dar o împiedicase să scâncească asemenea unui căţeluş flămând. E adevărat că îşi cam pierduse concentrarea când ajunse la partea cu „Noi, cei câţiva fericiţi”, dar Shane se oprise la scurt timp după aceea.

Dacă ar fi continuat încă zece secunde, ar fi terminat de rostit discursul printre gemete incoerente.

— O, Doamne, îngăimă ea, şi dădu rapid paharul peste cap.

Ceaiul rece îi domoli arşiţa din gât. Dar şi sângele îi fierbea.

Pasiunea asta era ceva cu totul nou. Îşi imagină că Shane MacKade ar fi izbucnit într-un râs necontrolat dacă ar fi ştiut cât de puternic o afectase. Pe ea, doctorul în ştiinţe Rebecca Knight, geniu de profesie, veşnic virgină.

Se putea felicita că-şi păstrase cumpătul, că păstrase aparenţa de calm, deşi mintea ei se învârtise ameţitor la o distanţă considerabilă deasupra capului. Dacă Shane ar fi avut habar cât de neştiutoare era în privinţa bărbaţilor şi ce reacţie avusese la atingerea lui, s-ar fi bucurat de un avantaj uriaş.

Nu numai că nu ar fi făcut nimic pe parcursul şederii sale acolo, dar era convinsă că ar fi plecat cu inima frântă.

Era convinsă că nişte femei mai înţelepte decât ea se îndrăgostiseră nebuneşte de farmecul lui Shane MacKade. Genul acela de atracţie nu putea duce decât la explozii catastrofale. Cea mai sigură strategie era să rămână rezervată, să-l enerveze dacă şi când ar fi fost necesar şi să-i ascundă că era atrasă de el.

Să fie în siguranţă, îşi spuse ea oftând pe când aşeza paharul gol în chiuvetă. Ştia prea bine cât de anostă era siguranţa. Dar venise la Antietam ca să-şi demonstreze ceva. Să exploreze şi să experimenteze.

Shane nu făcea parte din plan.

Spre deosebire de casa lui. Mai trase o dată aer în piept, încercând să se liniştească. Era convinsă că în casa aceea o aştepta ceva. Nu putea simţi acel ceva pe moment, mai ales că nervii ei străluceau ca nişte fibre incandescente.

Hotărî să revină în altă zi. Trebuia să-şi ofere un răgaz

suficient pentru explorări. Singurul mod în care putea face asta era să-l farmece pe Shane, dar, în acelaşi timp. Să-l ţină la distanţă.

Cina de la Regan avea să fie un bun pună de plecare.

*

Rebeccăi i se părea că vede copii peste tot – bebeluşi, ţânci care abia începuseră să meargă, copii mai mari, toţi cu treburi importante precum gânguritul, încăierările, alergatul. Covorul din sufrageria lui Regan era acoperit cu jucării, iar în mijloc, Nate se întrecea cu verişoara lui Layla, fiecare pretinzând că ridicase cel mai frumos şi mai strălucitor bloc din cuburi.

Rebecca învăţase deja care al cui era. Layla, care îi făcea faţă cu brio verişorului ceva mai mare, era fetiţa lui Jared şi a lui Savannah, la fel şi băiatul subţirel şi brunet, Bryan. Ştia că Jared, cel mai mare dintre fraţii MacKade, era avocat şi că profita de orice ocazie pentru a-şi lărgi nodul cravatei.

Soţia lui era cea mai uluitoare femeie pe care o văzuse vreodată. Însărcinată, aproape de naştere, cu părul des şi negru împletit la spate şi ochii scânteietori şi mereu amuzaţi, Savannah arăta, în ochii Rebeccăi, ca o zeiţă a fertilităţii perfect împlinită.

Connor era cam de vârsta lui Bryan, pe atât de blond pe cât era verişorul lui de brunet şi cu privirea caldă, timidă a lui Cassie. Mai era Emma, o zână micuţă şi blondă de aproape şapte ani, care stătea înghesuită pe scaun lângă tatăl ei vitreg. Rebeccăi i se părea adorabil felul în care Devin MacKade îşi ţinea braţul pe după umerii micuţei în timp ce-şi legăna bebeluşul pe celălalt braţ.

Oricât de sălbatici şi duri erau fraţii MacKade, nu mai văzuse nicicând nişte bărbaţi atât de implicaţi în viaţa de familie.

— Şi ce părere ai despre Antietam?

Rafe păşi cu dexteritate peste câine, peste jucării şi copii şi-i umplu paharul de vin.

— Îmi place mult, răspunse ea, afişând un zâmbet scurt. E încântător, liniştit, plin de istorie.

— Bântuit? sugeră Rafe ridicând o sprânceană.

— Nimeni nu pare să se îndoiască de asta. Rebecca aruncă o privire amuzată în direcţia lui Shane, care se aşezase lângă Savannah să-i atingă burta, şi se corectă: Aproape nimeni.

— Unii dintre noi îşi blochează imaginaţia. Nonşalantă, Savannah îi mută mâna lui Shane către stânga, unde copilul dădea din picioare viguros. În zona asta sunt câteva locuri marcate de amintiri foarte puternice.

Era un mod interesant de a pune problema, se gândi Rebecca. Amintiri.

Savannah ridică din umeri.

— Morţile violente şi vieţile profund nefericite lasă urme adânci. Bineînţeles, nu e un punct de vedere foarte ştiinţific.

— Depinde de ce teorie îmbrăţişezi, răspunse Rebecca.

— Cred că toţi am avut experienţe cu fantomele sau cu forma aceea de energie, sau cum vrei s-o numeşti, începu Jared.

— Vorbeşte în numele tău, i-o tăie Shane în timp ce-şi desfăcea o bere. Eu nu mă duc de colo-colo să stau la taclale cu oameni care nu există.

Jared rânji.

— Este încă ofticat că l-am băgat în sperieţi pe vremea când eram mici şi am petrecut noaptea în hanul Barlow.

Devin, remarcând expresia din ochii lui Shane, hotărî să intervină şi să facă pace.

— Ne-ai băgat în sperieţi pe toţi. Zăngănit de lanţuri,

scârţâit de scânduri... îmi imaginez că tu cauţi ceva mai subtil de atât, Rebecca.

— Cu siguranţă caut.

Fu plăcut surprinsă când micul Nate veni clătinându-se până la ea şi i se urcă în poală. Nu petrecuse suficient timp în preajma copiilor ca să ştie dacă o plăceau sau dacă ea îi plăcea pe ei.

— Sunt nerăbdătoare să încep, îi asigură când Nate începu să se joace cu pandantivul din turmalină pe care-l purta.

— Cina e gata în cinci minute, anunţă Regan, care venise grăbită din bucătărie cu faţa îmbujorată. Hai să aşezăm copiii. Rafe?

— Jason a adormit. L-am dus deja la culcare.

— O aduc pe Layla, îi spuse Shane lui Savannah, zâmbind drăceşte. Lui Jared o să-i ia cel puţin cinci minute să te ridice de pe canapea.

— Jared, nu uita să-l pocneşti după masă.

— Notat, răspunse milităros acesta, după care se ridică s-o ajute.

Urmă o cină plină de voie bună. Încăpeau cu toţii confortabil în sufrageria mare cu ferestre înalte, iar masa lungă, din lemn de cireş, era suficient de generoasă încât să cuprindă şi scaunele pentru copii.

Spaghetele cu sos marinara şi platourile cu aperitive şi pâine crocantă fuseseră inspirat alese, consideră Rebecca. Era destulă mâncare cât să hrănească o armată întreagă, iar trupele o luară cu asalt.

Nu era obişnuită cu cinele în familie, cu laptele vărsat pe masă, cu conversaţiile dispersate sau micile certuri şi nici cu dezordinea generală, dar agreabilă. Toate o făcură să-şi reia rolul de observator, ceea ce îi făcea plăcere.

Trăia o nouă experienţă, de care se putea bucura şi pe care o putea analiza.

I se părea neaşteptat de incitant faptul că, deşi

convivii abordau subiecte diferite, vorbeau toţi în acelaşi timp. Ambii ţânci îşi pătară cu entuziasm hainele şi scăunelele cu sos. Pe parcursul mesei, simţi de mai multe ori atingerea unei blăni aspre peste picioare atunci când vreunul dintre câini se aventura plin de speranţă după niscaiva resturi.

Nu reuşi să ţină pasul conversaţiilor care săreau de la baseball la recolta de la finalul verii, de la creşterea dinţilor la bârfele din oraş, trecând printr-o varietate de alte subiecte fără legătură.

O zăpăciseră.

În amintirile ei, cinele în familie erau liniştite şi riguros organizate. Subiectele erau introduse pe rând şi discutate cu calm şi în profunzime pe parcursul mesei, care dura fix o oră. Ca o oră de clasă, îşi spuse Rebecca. O oră bine orânduită, la finalul căreia era trimisă în camera ei şi îndemnată să-şi vadă de teme.

Pe măsură ce confuzia din jur o asalta, amintirile îi induceau o stare de tristeţe.

— Mănâncă!

— Poftim?

Întreruptă, îşi întoarse capul şi dădu cu ochii de o furculiţă plină cu paste în dreptul buzelor. Deschise gura automat şi începu să mestece.

— N-a fost greu. Shane mai pregăti o furculiţă şi i-o întinse: Mai încearcă odată.

— Pot să mănânc şi singură, mersi.

Jenată, Rebecca mai luă o înghiţitură.

— Nu mâncai, sublinie el. Erai prea ocupată să priveşti în jur ca şi când ai fi aterizat pe o planetă cu extratereştri.

Shane se întinse după sticla de vin şi-i umplu paharul înainte ca ea să-l poată opri. Nu bea niciodată mai mult de două pahare într-o seară.

— Cum arată familia MacKade, din punct de vedere ştiinţific? se interesă el.

— Arată interesant din orice punct de vedere, replică ea imperturbabilă. Cum te simţi ca parte dintr-o familie atât de dinamică?

— Nu m-am gândit niciodată la asta.

— Toată lumea se gândeşte la familie, se gândeşte de unde provine, unde-i este locul în lume.

— Lucrurile sunt aşa cum sunt, mormăi Shane umplându-şi farfuria cu încă o porţie generoasă din oală.

— Dar, fiind cel mai mic…

— Mă analizezi, doamnă doctor? Pentru asta nu avem nevoie de o canapea şi cincizeci de minute pe ceas?

— Fac pur şi simplu conversaţie. Rebecca îşi dădu seama că pierduse ritmul, deşi se descurcase atât de bine până atunci. Străduindu-se să-şi revină, sorbi o gură de vin, apoi reluă: De ce nu-mi spui ceva despre fânul pe care o să-l coseşti?

Shane îşi lăsă capul pe-o parte. Ştia când o femeie îl tachina şi se pricepea de minune să riposteze.

— O să scot secerătoarea mâine. Poţi să asişti, chiar să dai o mână de ajutor. Orice mână de ajutor e binevenită, chiar şi una atât de subţire ca a ta.

— Sună fascinant, dar mâine o să fiu ocupată. Mi-a sosit echipamentul. Îşi răsuci furculiţa şi mai luă o gură de paste, după care continuă: Dar mai încolo, când o să mă instalez la tine acasă, o să-mi fac timp să te ajut. De fapt, abia aştept să te observ în mediul tău natural.

— Chiar aşa?

Shane o atinse uşurel pe umăr cu mâna care se sprijinise de spătarul scaunului ei. Tresărirea involuntară a Rebeccăi îi pansă orgoliul ce fusese rănit la ultima Iot întâlnire.

Se aşeză dinadins mai aproape de ea, doar o idee mai aproape.

— Dacă asta îţi doreşti, Rebecca, de ce nu vii cu mine acasă în seara asta? O să…

— Shane, nu mai flirta cu Rebecca, interveni Regan cu severitate. Nu vezi că o stânjeneşti?

— Nu flirtam. Purtam o conversaţie. Buzele lui se lăţiră într-un zâmbet care-i contura gropiţa. Nu-i aşa, Rebecca?

— Ceva de genul ăsta.

— Shane nu poate să-şi ţină privirea sau mâinile departe de femei, comentă Savannah. Sătulă, îşi împinse farfuria pe jumătate terminată, precizând: Cele mai inteligente nu-l iau în serios.

— E bine că Rebecca se numără printre cele inteligente, zise Devin. Femeile care vin smiorcăindu-se după el oferă o privelişte înfiorător de tristă.

— Mda, sunt foarte deprimat din cauza asta, replică Shane rânjind. Abia pot să-mi ţin capul sus. Nu mai departe de săptămâna trecută, Louisa Tully mi-a adus o plăcintă cu piersici. M-a demoralizat total.

Rafe râse zgomotos.

— Problema este că, de fapt, cele mai multe nu-şi dau seama că drumul spre inima ta nu trece prin stomac, ci prin… Au! Rafe sări ca ars, râzând, când Regan îl lovi cu putere pe sub masă. Prin *mintea* ta. Aveam de gând să spun minte.

— Sunt convinsă, pufni Regan strâmbând din nas.

— Shane sărută mereu pe câte cineva, spuse Bryan, dând gata ultima furculiţă din cea de-a treia porţie.

Se folosi de şerveţel să se şteargă la gură, în loc de dosul mâinii, dar asta numai pentru că îşi surprinsese mama privindu-l.

Rebecca se aplecă zâmbitoare spre el.

— Chiar aşa face?

— O, da. Ba la fermă, ba în parc, ba în oraş. Unele chicotesc, continuă el dându-şi ochii peste cap. Eu şi Con credem că e dezgustător.

Shane era de părere că La orice atac trebuia să

răspundă cu un contraatac, aşa că se întoarse către nepotul lui.

— Am auzit că lui Jenny Metz îi place de tine.

Bryan roşi de la bărbia îmbibată în sos până la rădăcina părului.

— Ba nu.

Umilinţa şi teama instinctivă de fete fură suficiente încât să-i închidă gura de tot.

Jared, privindu-şi compătimitor fiul vitreg, orienta discuţia pe un teren mai sigur.

De la înălţime, Rebecca îl văzu pe Shane aplecându-se şi murmurând ceva în urechea lui Bryan. Imediat, pe chipul puştiului apăru un rânjet.

Abia ce terminaseră masa, că din monitoarele pentru bebeluşi răsunară plânsete iritate. După o dezbatere aprinsă, Rebecca fu lăsată să se ocupe de vase. Bebeluşii trebuiau îngrijiţi, după cum subliniase şi ea, iar copiii duşi la culcare. Era mai în măsură să spele vasele decât să se ocupe de celelalte treburi. În plus – şi cu asta se încheiase disputa – ea era o prietenă sau o musafiră?

În timp ce strângea vesela, din difuzor răsunară voci şi scâncete, unele mai slabe, altele mai puternice. Era un soi de rutină care prindea rădăcini, care crea tradiţii. Îl auzi pe Rafe pregătindu-l pe Nate de culcare, şi pe Regan murmurând către bebeluşul pe care îl alăpta.

Cineva – i se păru că era glasul lui Devin – îi îndruma cu calm pe copii să-şi adune jucăriile de pe jos. La un moment dat, Jared vârî capul pe uşa bucătăriei, scuzându-se că n-o putea ajuta cu dereticatul şi explicând că Savannah se simţea epuizată, însă Rebecca îi alungă mustrările de conştiinţă printr-o fluturare a mâinii.

Era convinsă că harababura din bucătărie, cu mormanul uriaş de oale, tigăi, farfurii şi pahare, ar fi descurajat pe oricine ar fi fost în locul ei. Dar pentru ea era o sarcină nouă şi distractivă.

Peste câteva minute, Shane intră tacticos, cu mâinile în buzunare.

— Se pare că trebuie să-mi suflec mânecile.

— Nu e nevoie să te bagi. Rebecca era preocupată să calculeze geometric aşezarea optimă a vaselor în maşina de spălat. Mă descurc.

— Toţi ceilalţi sunt prinşi cu plozii sau nevestele gravide. Nu ai pe altcineva la dispoziţie, o informă el suflecându-şi mânecile. Ai de gând să pui vasele înăuntru, sau o să le studiezi toată noaptea?

— Lucrez la un sistem. Satisfăcută de concluzia la care ajunsese, Rebecca începu să aşeze farfuriile. Ce faci?

— O să spăl tigăile.

Ea rămase o clipă nemişcată, miji ochii şi recalculă.

— Ar fi mai simplu.

O adiere de lămâie de la detergentul de vase pe care Shane îl pulverizã în jetul de apă fierbinte îi gâdilă nasul. Când se aplecă, fundul ei se ciocni de coapsa lui, ceea ce o făcu să se îndrepte rapid.

— Nu e prea mult spaţiu în jurul chiuvetei, remarcă el zâmbind.

Rebecca se duse demnă în partea opusă a maşinii de spălat şi-şi făcu de lucru acolo.

— Şi ce e flirtul pentru tine, o vocaţie sau un hobby?

— E o plăcere.

— Hmm… nu e ciudat să jonglezi cu mai multe femei într-un oraş atât de mic?

— Cred că ar fi ciudat dacă le-aş considera mingi de cauciuc şi nu fiinţe umane.

Rebecca dădu din cap aprobator în timp ce aranja meticulos vasele. Ar fi fost interesant şi educativ să pătrundă în mintea unui donjuan, îşi spuse.

— O să reformulez. Nu e ciudat să tot începi şi să închei relaţii într-un oraş mic, unde oamenii par să ştie multe unii despre ceilalţi?

— Nu şi dacă faci lucrurile cum trebuie. Asta e un alt studiu, Rebecca?

Îşi îndreptă spatele din nou, luptându-se cu roşeaţa din obraji. O prinsese.

— Îmi pare rău. Serios. Am obiceiul groaznic de a despica firul în patru. Spune-mi doar: „Nu te băga,Rebecca!”

— Nu te băga, Rebecca!

Ea râse – pentru că ordinul nu fusese dat pe un ton înţepător – şi se reapucă de vase.

— Ce-ai zice dacă ţi-aş spune că ai o familie minunată şi interesantă şi că mi-a făcut plăcere să-i cunosc pe toţi?

— Aş zice că e bine. Şi eu îi îndrăgesc.

— Se vede. Privindu-l zâmbitoare, adăugă: Datorită lor, mai-mai că-mi vine să cred că eşti mai mult decât un fermier care aleargă după femei. Mi-a plăcut să vă văd pe toţi împreună, mi-a plăcut felul în care interacţionaţi, schimburile de mesaje, micile semnale pe care vi le daţi reciproc.

Shane aşeză o tigaie la scurs.

— Asta făceai când te-am surprins la cină? Observai familia MacKade în mediul ei natural?

Zâmbetul ei păli puţin.

— Nu, mă gândeam la cu totul altceva. Tulburată, luă o cârpă umedă şi se duse să şteargă plita, apoi spuse pe un ton serios: Trebuie să discutăm despre şederea mea la fermă. Îmi dau seama că ai o rutină şi o viaţă privată. Nu intenţionez să-ţi stau în cale.

„Dar o vei face”, se gândi el. Bănuia deja, însă mâhnirea ce apăruse în ochii ei cu câteva clipe în urmă i-o confirmase. Era mort după femeile cu secrete şi poveşti triste.

— I-am promis lui Regan că poţi să lucrezi aici, acum trebuie să mă ţin de cuvânt.

— E prea importantă munca asta pentru mine ca să

mă îngrijoreze faptul că te incomodez, zise Rebecca dând din umeri. Când îl privi din nou, ochii ei erau reci, uşor amuzaţi. Oricum, tu o să fii plecat pe câmp în cea mai mare parte a timpului, nu? Strângând baloţi de fân sau ceva de genul ăsta?

— Sau ceva de genul ăsta.

A naibii să fie, devenise stăpână pe situaţie! Mai precis, ambele femei ce se ascundeau în ea. Shane era convins că în Rebecca sălăşluiau două femei, iar el era fascinat de fiecare în parte.

Deşi nu terminase de spălat tigăile, luă un prosop şi-şi usca mâinile. Poate că de vină era gâtul acela subţire, alb, se gândi el. Cerşea să fie atins, gustat. Sau poate că de vină erau ochii aceia aurii care sugerau tot soiul de emoţii evazive, chiar şi atunci când străluceau plini de încredere. Sau poate era orgoliul său, încă rănit după ce fusese tachinat în dimineaţa aceea.

Oricare ar fi fost cauza, simţea impulsul de a o testa şi, poate, de a se testa pe sine din nou.

Pe nesimţite, veni în spatele ei şi, urmându-şi impulsul, se aplecă şi-o muşcă blând de ceafă. Înfiorată din cap până-n picioare, Rebecca tresări şi se ciocni de pieptul lui. Deopotrivă surprins şi plăcut impresionat, îi strânse ferm umerii şi o întoarse cu faţa spre el, murmurând:

— Nu la fel de rece de data asta.

Îşi strivi gura de a ei, cu un sărut bine exersat şi incredibil de intens.

Rebecca nu avu timp să se pregătească, să reflecteze, să se apere. Gura lui o devastă, pur şi simplu. Camera se învârti cu ea, genunchii i se înmuiară, sângele începu să-i fiarbă. Nu mai fusese nicicând cuprinsă de atâtea emoţii. Felul în care gura lui o revendica pe a ei, căldura, mâinile aspre şi sigure care îi atingeau corpul, mirosul de lămâie şi de săpun, şi de… bărbat.

Mintea ei nu reuşea să facă faţă senzaţiilor, aşa că

trupul i se descătuşă. Din gât îi ieşi un geamăt senzual. Nu se putea opune, nu-şi putea controla tremuratul, nici febra, şi nici nevoia bruscă de a se topi cu toată fiinţa în el. Şocurile de plăcere o asaltau unul după altul, până când nu mai rămase nimic altceva.

Prima lui reacţie fu aceea de satisfacţie arogantă. Indiferentă faţă de el? Ba bine că nu. Fierbea. Tremura. Gemea. Femeia pe care o sărutase în dimineaţa aceea fusese rece, amuzată şi de-a dreptul enervantă. Nu şi femeia din faţa lui, acum. Ea era…

Delicios de fierbinte. Ar fi putut să guste gura aceea la nesfârşit, atât de fină, de moale, de mătăsoasă. Se adânci şi mai mult în ea, excitat de fiecare geamăt şi murmur ce ieşea din gâtul ei. Mintea lui rătăci extaziată atunci când îşi strecură mâna pe sub bluza ei, explorând-o pe Rebecca goală.

Ea vibră cu respiraţia întretăiată când Shane îşi plimbă palmele aspre peste sânii ei mici, fermi. Îşi trecu degetele uşor peste sfârcurile ei întărite şi-i înghiţi gâfâitul, îi absorbi tremurul.

Braţele pe care Rebecca le ridicase şi le înlănţuise în jurul gâtului său alunecară fără vlagă pe lângă corp într-o atitudine de abandon care îl incită la culme, chiar dacă îl şi avertiza.

Se trase uşor înapoi, sprijinindu-se de plită, şi-i studie chipul. Avea obrajii îmbujoraţi, ochii închişi şi respira sacadat printre buzele aţâţate.

Îşi spuse că ar fi arătat la fel de bine şi pe podea, cu el deasupra. Imaginea asta îl făcu să se agaţe cu putere de colţurile plitei, până când simţi durere în degete.

Apoi Rebecca deschise ochii, iar el observă că priveau în gol, anesteziaţi şi puţin temători.

— Ia te uită! spuse el voios, tachinând-o atât în scop defensiv, cât şi ca să-şi marcheze victoria. Pântecele lui tremura de dorinţă. Aş zice că avem un rezultat diferit de

data asta.

Rebecca nu-şi putea domoli respiraţia, darămite să pronunţe vreun cuvânt. Se rezumă să scuture din cap în timp ce corpul său suferea în continuare de pe urma exploziilor letale de plăcere.

— Nu ai nicio teorie de data asta, doamnă doctor?

Shane nu înţelegea de ce, dar simţea cum îi creşte iritarea în timp ce ea stătea acolo cu un aer neajutorat şi uluit, vecin cu spaima.

— Poate ar trebui să încercăm din nou.

— Nu, reuşi ea să îngaime, spunându-şi că viaţa ei depindea de murmuratul acelei silabe. Nu, repetă cu glas mai ferm. Cred că ai demonstrat ce aveai de demonstrat.

Shane nu ştia ce dorise să demonstreze iniţial, dar cu siguranţă nu mai era valabil acum, când o dorea cu o ferocitate fără precedent. Considerase dintotdeauna că dorinţa este o stare la fel de naturală ca respiraţia şi că nu ar trebui să creeze disconfort, la fel cum respiraţia nu doare.

Şi totuşi suferea, şi încă neînchipuit de mult.

— Dă-mi pace, bolborosi ea.

— Când o să fiu gata. Aştept ipoteza ta. Sau de data asta va fi o concluzie? Sunt curios, Rebecca. Cum o să reacţionezi data viitoare când o să te sărut? Şi pe care dintre voi două o s-o văd atunci când o să te duc în patul meu?

Rebecca nu ştia – şi, chiar dacă ar fi ştiut, nu era sigură că-i putea spune. Fu salvată de ceea ce era convinsă că urma să fie o umilinţă îngrozitoare atunci când Rafe îşi vârî capul pe uşa bucătăriei.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Shane!

— Ieşi!

— E casa mea, ţipă Rafe La rândul lui.

— Atunci o să ieşim noi.

O apucă pe Rebecca de mână şi făcu doi paşi înainte

ca ea să-şi găsească forţa pentru a se elibera din strânsoarea lui.

— Nu, fu tot ce reuşi să îngaime.

Într-o clipită trecu pe lângă cei doi bărbaţi, ieşind din bucătărie.

— Ce naiba te-a apucat? îl chestionă Rafe. O ţintuiseşi de plită. Era albă ca varul. De când îţi face plăcere să sperii femeile?

— N-am speriat-o. Brusc îşi dădu seama că o făcuse şi mai grav, nu-i păsase de asta, ba mai mult, fusese încântat să o sperie. Asta era ceva nou pentru el, nou şi ruşinos. Nu am vrut, mormăi el. Lucrurile au scăpat de sub control. Frustrat, îşi trecu mâinile prin păr. La dracu', eu am scăpat de sub control.

— Poate că ar trebui să te ţii departe de ea până când te poţi stăpâni.

— Mda, poate că ar trebui. Pentru că se aşteptase la rezistenţă din partea lui, Rafe se încruntă. Observă că fratele lui era la fel de palid ca Rebecca. Eşti în regulă?

— Nu ştiu. Zăpăcit, Shane scutură din cap. E un drăcuşor de femeie. Un drăcuşor de femeie, murmură el.

capitolul 5

Meticuloasă din fire, Rebecca petrecu mai multe ore pregătindu-şi echipamentul. Avea de reglat senzori, camere, reportofoane, computere, monitoare. Cassie îi oferise unul dintre apartamentele cele mai spaţioase pentru câteva zile, şi îi era recunoscătoare pentru asta, însă i-ar fi convenit să instaleze vreo două camere de filmat şi la etajul întâi. Pe de altă parte, ce oaspete ar fi găzduit cu bucurie un aparat de înregistrare în propria cameră?

Totuşi, avea spaţiu din belşug şi privilegiul de a ocupa

fostul apartament al lui Charles Barlow. Ferestrele ofereau o priveliște încântătoare asupra peluzei care se întindea pe panta din față, cu florile specifice verii târzii. De asemenea, în spatele crinilor oranj ce mărgineau aleea, se zărea panorama orașului. Își imagina că stăpânului casei îi plăcuse să se uite pe geam și să studieze acoperișurile, hornurile caselor și prăvăliilor, fluxul pietonilor și al trăsurilor.

Tot ce citise despre Charles Barlow sugera că fusese genul de bărbat care considera că avea dreptul, dacă nu chiar datoria, să-i dispreţuiască pe oamenii care-i erau inferiori.

Își dorea să-i simtă prezența acolo, să-i simtă puterea, chiar și cruzimea. Dar apartamentul nu era pentru ea decât un ansamblu de camere fermecătoare, pline ochi cu aparatura pe care o adusese.

Frustrarea o scotea din sărite. Era convinsă că fiecare dintre membrii familiei MacKade trăise o experiență neobișnuită în casa aceea, că fuseseră atinși de prezența care persista acolo. Ea de ce nu putea?

Își punea speranțele în știință, ca de obicei. Achiziționase cel mai performant echipament, fără să-i pese de bani. Unele femei își cumpărau pantofi sau bijuterii, pe când ea cumpăra instrumente scumpe.

Și totuși, poate că în ultima vreme cheltuise mai mult pe pantofi și bijuterii. Banii nu fuseseră niciodată o problemă pentru ea și nu păreau a fi o problemă nici în viitor. În orice caz, avea dreptul să investească în hobby-ul ei, își spuse Rebecca afundându-și mâinile în buzunare. Avea dreptul să-și trăiască noua viață, să se bucure de noua persoană pe care o croia.

Mulți dintre colegii ei fuseseră de părere că înnebunise când aflaseră ce anume plănuia să studieze în timpul liber. Părinții ei ar fi fost extrem de supărați dacă Rebecca ar fi găsit curajul să le vorbească pe șleau despre

noua ei preocupare.

Nu avea însă de gând să se împiedice de nişte detalii ca acelea. Voia să exploreze. Simţea nevoia s-o facă. Credea că ar fi înnebunit dacă ar fi fost nevoită să se întoarcă la traiul plictisitor, previzibil şi foarte meticulos al doamnei doctor Knight.

Pe de altă parte, cu o seară în urmă învăţase o lecţie importantă. Nu era încă pregătită să facă faţă unora dintre aspectele noii sale vieţi. Fusese infatuată, mult prea sigură pe sine, iar Shane MacKade îi trăsese vălul de pe chip şi-l făcuse bucăţi. Doar Dumnezeu ştia de ce crezuse că era pregătită pentru sex.

Fusese suficient ca el s-o prindă cu garda jos o singură dată şi o răvăşise complet, făcând-o să tremure şi să-şi piardă minţile. O vreme fusese furioasă pe el pentru ceea ce-i făcuse – asta după ce îi trecuse groaza. Dar era o fire prea analitică ca să-l poată învinovăţi pentru mult timp. Îşi pusese masca siguranţei, ba chiar încercase să flirteze. Aşadar, cu greu îl putea condamna pentru că, luând de bună imaginea proiectată de ea, îi răspunsese pe măsură.

Trebuia să fie mai grijulie pe viitor şi să-şi reconsidere planul de a sta la fermă. Shane era o prezenţă fizică prea greu de ignorat, era prea atrăgător, prea în toate felurile. Mai ales pentru o femeie care abia începuse să-şi exploreze propria sexualitate.

Da, intenţiona să fie foarte grijulie şi să nu se lase copleşită de dorinţa aceea ascuţită şi intensă pe care el i-o trezise – felul în care gura lui o acoperise pe a sa, felul în care mâinile lui se plimbaseră peste pielea ei goală. Ce însemna să fie atinsă în felul acela de un bărbat. Atât de intim. Atât de natural.

Răsuflă zgomotos şi închise ochii.

Nu, toate astea nu aveau s-o copleşească. Trebuia să se bucure de şederea ei, să înceapă lucrul la articolul despre Antietam şi să schiţeze cartea pe care urma s-o

publice. Şi, perseverând, să-şi găsească fantomele.

Se aşează la computer şi începu să scrie.

*

M-am instalat la hanul MacKade, în fosta cameră a lui Charles Barlow din perioada Războiului Civil. La han sunt cazaţi şi alţi oaspeţi, şi mă interesează să aflu dacă au trăit vreo experienţă neobişnuită pe timpul nopţii. Deocamdată e linişte. Mi s-a spus că oamenii aud adesea uşi trântindu-se, plânsete, ba chiar şi focuri de armă. Aceste fenomene se petrec atât noaptea, cât şi în cursul zilei.

Regan a fost martoră la ele. La fel şi Rafe. Foarte mulţi vorbesc despre un parfum de trandafiri care persistă. Este remarcabil faptul că simţul olfactiv este cel mai solicitat.

Din scurta discuţie cu Savannah MacKade am aflat că ea simte adesea o prezenţă în această casă şi în pădurea care mărgineşte terenul. Înţeleg că atât ea, cât şi Jared sunt atraşi de zona în care s-au întâlnit şi s-au luptat cei doi caporali.

Mi se pare fascinant că oamenii se găsesc unul pe celălalt în felul acesta.

Cassie şi Devin MacKade sunt un alt exemplu. Ei au trăit toată viaţa în acelaşi orăşel. Cassie s-a măritat cu un individ cu care a avut doi copii şi, din ce am dedus, o căsnicie îngrozitoare. Cu toate astea, ea şi cu Devin s-au găsit şi, priviţi din exterior, pare că au fost dintotdeauna împreună.

Atât Cassie, cât şi Devin au multe poveşti cu hanul şi multe experienţe de împărtăşit. Voi intra în amănunt în notiţele mele oficiale.

Shane MacKade este singurul care nu are nicio poveste de spus, sau niciuna pe care să vrea s-o împărtăşească. Nu-mi stă în fire să mă bazez pe instinct

mai mult decât pe fapte, dar, dacă ar fi să mă iau după cel dintâi, aş spune că Shane ascunde ce ştie sau ce simte. Lucru paradoxal, pentru că nu pare a fi genul de bărbat care să se reţină la nivel personal.

Trebuie să spun că este unul dintre cei mai expansivi oameni pe care i-am cunoscut. Adoră contactul fizic şi, potrivit zvonurilor, apreciază enorm compania femeilor. Cred că unii l-ar numi „cu picioarele pe pământ”. Este efectiv legat de pământul său, şi poate asta explică de ce strâmbă din nas la orice are iz de paranormal.

Ca să fiu sinceră, îmi place foarte mult. Umorul lui, ataşamentul său evident faţă de familie, dragostea lui neţărmurită pentru pământ. Aparent e un om simplu, însă – bazându-mă iar pe instinctul meu ruginit – simt că, dincolo de faţada asta, este un om complicat.

Cu siguranţă, ar fi un obiect de studiu extraordinar.

Totuşi

*

— Doamna nu intră aici.

Cu degetele încă lipite de tastatură, Rebecca îşi ridică privirea şi dădu cu ochii de Emma, care apăruse în uşă.

— Bună. S-a terminat şcoala?

— Îhî. Mama m-a trimis să-ţi spun că a pregătit cafea şi dulciuri, dacă vrei.

Simţindu-se ca la ea acasă, Emma intră şi începu să colinde prin cameră, cu ochii mari aţintiţi asupra echipamentelor.

— Ai o grămadă de chestii.

— Ştiu. Să zicem că astea sunt jucăriile mele. Despre ce doamnă vorbeai?

— Despre cea care locuia pe vremuri aici. Plânge, cum plângea şi mama. N-ai auzit-o?

— Nu. Când?

— Adineaori. Plângea în timp ce tu scriai. Dar nu intră niciodată în camera asta.

Rebecca simţi un fior rece de-a lungul spinării.

— Ai auzit-o acum?

— Plânge mult. Emma se apropie de computer şi citi solemn cuvintele de pe monitor. Uneori, când intru în camera ei, se opreşte. Mama spune că îi place compania.

— Înţeleg. Rebecca avu grijă să nu-şi trădeze nervozitatea. Şi cum te simţi când o auzi plângând?

— Înainte mă întristam. Dar acum ştiu că uneori plânsul te ajută să te simţi mai bine.

— Asta e foarte adevărat, zise Rebecca surprinsă.

— O să faci poze cu doamna?

— Sper. Ai văzut-o vreodată?

— Nu, dar cred că e frumoasă, pentru că miroase frumos. Afişând un zâmbet de spiriduş, fetiţa adăugă: Şi tu miroşi frumos.

— Mersi. Îţi place să trăieşti în casa asta, cu doamna şi tot restul?

— E drăguţ. Dar o să ne construim casa noastră, aproape de fermă, pentru că suntem o familie mare acum. Mama o să lucreze în continuare aici, aşa că o să pot veni oricând vreau. Scrii o poveste? Şi Connor scrie poveşti.

— Nu, nu chiar. E mai mult un jurnal. Scriu ce vreau să ţin minte şi să recitesc la un moment dat. Dar o să scriu şi o poveste despre Antietam.

— Pot să fiu şi eu în ea?

— Neapărat, scumpo! Rebecca îi mângâie buclele aurii. Se bucura să descopere că micuţii o plăceau. Şi ea îi plăcea pe ei, foarte mult. Sper că o să-mi povesteşti totul despre doamna, spuse peste câteva clipe.

— Numele meu este Emma MacKade acum. Judecătorul a hotărât asta. Aşa că o să fiu Emma MacKade în poveste.

— Cu siguranţă. Închizându-şi computerul, Rebecca

decise: Hai să mâncăm nişte prăjituri!

*

Nu intenţionase să ajungă la fermă. Pornise să facă o plimbare prin pădure – sau cel puţin acesta fusese pretextul. Ca să ia aer, să-şi limpezească gândurile şi să-şi dezmorţească picioarele.

Dar, până să se dezmeticească, ajunsese deja dincolo de copaci şi traversa câmpul.

Nu ştia de ce, dar vederea casei o făcu să zâmbească. Spera că se făcuse suficient de târziu şi că Shane intrase deja înăuntru sau plecase cu vreuna dintre prietenele lui. Ştia că munca pe câmp începea dis-de-dimineaţă, aşa că probabil îşi terminase deja treburile.

Vedea acum că o parte din recoltă fusese secerată, dar nu era nici urmă de tractor. Îi părea rău că nu asistase la operaţiune. Fără îndoială, Shane MacKade cutreierând lanul cocoţat pe ditamai maşinăria reprezentase o imagine interesantă.

În clipa aceea însă, Rebecca îşi dorea să fie singură, înainte să se întoarcă în cameră şi să se reapuce de măsurători şi notiţe. Din acest motiv, se îndepărtă de casă, în loc să se apropie.

Îi plăceau mirosurile de acolo, i se păreau ciudat de familiare. Poate că aveau de-a face o cu o amintire adânc îngropată, îşi spuse. Poate cu o viaţă anterioară. Avea de gând să exploreze teoria reîncarnării în viitorul apropiat. Fascinant subiectul!

Întrucât povestea celor doi caporali îi era vie în minte, se îndreptă spre clădirile auxiliare. Nu ştia cu precizie cum arată o afumătoare, dar Regan îi explicase că era o construcţie din piatră uşor vizibilă.

Iarba era plină de flori sălbatice, mici steluţe albastre şi galbene printre care se iveau suliţe înalte şi albe. Vrăjită

de culori, Rebecca uită de misiunea ei şi începu să le culeagă. În faţa ei se întindea o pajişte bogată, verde, presărată cu flori şi fluturi.

Avusese vreodată timp să se plimbe pe o pajişte? se întrebă. Nu, niciodată. Studiile ei botanice, sumare şi pline de denumiri în latină, n-o atrăseseră în mod deosebit.

Aşa că avea să se bucure acum. Cu inima uşoară, porni spre câmpul imens cu iarbă înaltă, observând că soarele coborâse, iar florile dansau în bătaia delicată a vântului.

Apoi simţi o durere în gât şi bătăile inimii înteţindu-se. Pentru o clipă fu cuprinsă de o tristeţe uriaşă, de o singurătate dureroasă, şi aproape că-şi pierdu echilibrul. Strânse cu putere florile în mână.

Mâhnirea îi făcu stomacul ghem în timp ce înainta prin iarba înaltă printre scaieţii cu puf violet. Se opri să privească fluturii în zbor şi să asculte ciripitul păsărilor. Soarele puternic îi încălzea pielea, dar înăuntru îi era foarte frig.

„Ce altceva am fi putut face?” se întrebă, tremurând din cauza unei dureri care, deşi nu-i aparţinea, era totuşi foarte reală. „Ce era de făcut?”

Îşi răsfiră degetele, lăsând buchetul să cadă în iarbă. Lacrimile care-i înţepau ochii o făcură să se înfioare. Cu atenţia unui soldat ce străbătea un câmp de mine, se dădu în spate, îndepărtându-se de florile căzute.

Ce era de făcut în legătură cu ce? De unde apăruse întrebarea aceea şi ce putea să însemne? Trase aer în piept şi se răsuci pe călcâie, lăsând pajiştea în urmă.

Brusc, toate emoţiile acelea tulburătoare dispărură. Oare le simţise cu adevărat? Poate că o întristase pur şi simplu constatarea că nu era genul de femeie care să culeagă flori sălbatice ori să se plimbe pe pajişti.

Era o creatură care trăia printre cărţi, în sălile de curs, hrănindu-se cu date concrete şi teorii. Aşa se născuse.

Desigur, fusese şi crescută astfel, fără compromisuri. Copilul genial al unor părinţi geniali care îi modelaseră lumea atâta amar de vreme, încât devenise adult înainte să le pună la îndoială deciziile şi să se revolte. Chiar şi puţin.

Nu se obişnuise pe deplin cu noua viaţă căreia încerca să-i dea contur. Chiar şi acum se gândea să se întoarcă în cameră, să-şi respecte orarul, să se ocupe de aparate. Chiar dacă studia ceva ieşit din comun, tot o formă de studiu era.

La naiba!

Cu mâinile îndesate în buzunare, se abătu dinadins de la poteca ce ducea la han. Îşi impuse să se plimbe întâi. Să culeagă mai multe flori. Iar data viitoare urma să se descalţe şi să păşească pe pajiştea moale.

Merse până ce dădu cu ochii de nişte vaci care rumegau într-un staul încropit din trei pereţi, lipit de magazia cu lapte. „Locul vacilor nu era oare pe câmp?” îşi zise. Se apropie curioasă, păstrând totuşi distanţa, deoarece nu era convinsă că vacile erau la fel de prietenoase pe cât păreau. Dar, văzând că animalele nu-i dădeau nicio atenţie, mai făcu câţiva paşi înspre ele.

Atunci îl auzi cântând.

— Una pentru zorelele care dau în floare, două pentru rouă de dimineaţă, trei pentru bărbatul care se ţine tare, şi patru pentru dragostea care mă ţine în viaţă.

Încântată, Rebecca se apropie de uşă, zărind pentru prima oară grajdul în care erau mulse vacile.

Nu-şi imaginase un loc atât de bine organizat şi utilat. Hala era plină de ţevi înalte, strălucitoare şi de jgheaburi mari, iar fundalul sonor era asigurat de bâzâitul unei maşinării, probabil un compresor. Vreo douăsprezece vaci mâncau mulţumite din troace individuale. Unele molfăiau fân în timp ce nişte dispozitive asemenea unor caracatiţe inteligente le uşurau de lapte.

Iar Shane, într-un maiou incontestabil sexy şi o şapcă

îndesată peste părul acela minunat, sălbatic, se mişca printre ele, cântând, fluierând şi supervizând procesul.

— În regulă, drăguţă, eşti gata!

Fascinată, Rebecca se apropie şi mai mult.

— Cum funcţionează?

Shane înjură zdravăn, ciocnindu-se de vaca de lângă el atât de tare, încât animalul mugi supărat. Îi aruncă Rebeccăi o privire nu tocmai prietenoasă.

— Îmi pare rău. N-am vrut să vin pe furiş. E mult zgomot aici. Încercând să zâmbească, Rebecca adăugă: Ieşisem la plimbare, am văzut vacile şi mă întrebam ce se întâmplă.

— Ce se întâmplă de două ori pe zi, în fiecare zi.

Shane avu nevoie de un efort considerabil ca să-şi revină. Plănuise să o evite câteva zile, şi totuşi, iat-o în faţa lui, frumuşică precum o floare, privindu-l atent cu ochii aceia mari, curioşi.

— Dar cum te descurci singur cu toate? Sunt atât de multe.

— Nu sunt întotdeauna singur. Oricum, procesul e în cea mai mare parte automatizat, spuse el pe când înlătura cu abilitate manşoanele de pe ugere.

— Pe unde se duce laptele? Prin ţevi, nu?

— Exact. Îşi înghiţi un oftat. Nu prea avea chef să-i ţină un curs de muls. Avea în schimb chef s-o sărute pe nerăsuflate. De la vaci se duce prin ţevi până la cisternele din magazia de lapte, zise în cele din urmă. Laptele este menţinut la temperatura necesară până când vine camionul să-l ia. Acum trebuie să duc fetele astea înapoi la staulul de trândăveală.

— Staulul de trândăveală?

Bărbatul schiţă un zâmbet.

— Acolo se odihnesc, înainte şi după.

Rebecca le făcu loc, poate mai mult decât era necesar, în timp ce el mână vitele afară. Se întrebă cum

reuşea să le deosebească pe cele care trebuiau mulse de cele care trecuseră deja prin acest proces. Apoi, când Shane aduse alte animale înăuntru, îşi dădu seama, cu un chicotit, că răspunsul era evident: ugerele lor erau uriaşe.

Încântată de eficienţa şi organizarea sistemului, îl urmări pe Shane cum, prin simpla apăsare a unei manete, elibera grăunţele în troace.

— Deci mănâncă şi sunt mulse în acelaşi timp.

— Mâncarea le stimulează. Abia dacă îi acordă atenţie în timp ce-şi vedea de treaba lui. Începu totuşi să-i explice: Jumătate dau lapte pe când mănâncă, celelalte sunt mulse în timp ce eu pregătesc următorul grup. Uite, manşoanele astea se prind de mameloane şi fac treaba pe care ar face-o mâna. Poţi mulge mult mai multe vaci şi mult mai rapid decât cu degetele şi o găleată.

— Cred că e şi mai igienic. Şi le dai cu soluţia aia – un fel de antiseptic, bănuiesc, pe…

— Se numesc ugere, iubire. Ugere, spuse Shane dând din cap. Dacă vrei lapte de cea mai bună calitate, trebuie să întruneşti standardele tehnice.

— Cum se stabileşte calitatea laptelui? vru ea să ştie. Îmi pare rău, prea multe întrebări. Îţi stau în cale.

— Da, îmi stai. Dar, în timp ce maşinăriile îşi făceau treaba, Shane făcu un pas către ea. Ce cauţi aici, Rebecca?

— Ţi-am spus, ieşisem să mă plimb.

El ridică o sprânceană şi-şi scoase degetele mari din buzunare.

— Şi ai hotărât să vizitezi vacile?

— Nu aveam niciun plan.

— Nu cred că exagerez dacă spun că de obicei ai un plan.

— Mda. Avea, bineînţeles, în plan să-l vadă, indiferent ce-şi spusese la plecare. Rosti pe un ton neutru: Mi se pare că ne-a rămas o treabă nerezolvată. Nu vreau să am probleme cu tine, din moment ce interacţionez cu toată

familia ta cât stau aici.

— Îhî, mormăi el, neştiind sigur cu care dintre personalităţile ei avea de-a face. Am fost insistent. Vrei să-mi cer scuze?

— Nu e necesar.

Replica îl făcu să zâmbească din nou. Îi era din ce în ce mai dragă bărbia aceea obraznică.

— Vrei să încercăm din nou? Simt nevoia să te sărut chiar acum.

— Sunt sigură că simţi nevoia să săruţi orice femeie, cam oricând.

— Mda. Dar tu eşti aici.

— O să te anunţ dacă şi când vreau să mă săruţi, într-un gest defensiv, Rebecca se întoarse cu spatele. Privi în jur şi se încruntă văzând un container etichetat „Balsam pentru uger”. Problema mea este că, atâta vreme cât între noi există…

— Atracţie? o ajută el. Dorinţă?

— Tensiune, zise ea răsucindu-se la loc. Îmi va fi greu să muncesc aici. Mi-o doresc din tot sufletul, dar nu o pot face dacă va trebui să tot resping avansuri neprovocate.

— Avansuri neprovocate. În loc să se enerveze, Shane aproape că se rostogoli de râs. La naiba, Rebecca, îmi place la nebunie cum vorbeşti când vrei să fii răutăcioasă! Mai spune ceva.

— Sunt convinsă că eşti mai degrabă obişnuit ca femeile să-ţi cadă la picioare, spuse ea cu răceală. Sau să-ţi aducă plăcinte cu piersici. Vreau doar să mă asigur că înţelegi limpede cuvântul „Nu”.

Shane nu mai găsi nimic amuzant în vorbele ei. Rebecca privi cu satisfacţie cum zâmbetul lui se transformă într-o strâmbătură.

— Aseară ai spus nu, aşa-i?

— Ce vreau să spun e…

— Puteam să te am chiar acolo, pe podeaua

bucătăriei lui frate-meu.

Îmbujorarea pe care i-o provocaseră nervii păli, dar vocea ei rămase calmă şi rece.

— Îţi supraestimezi şarmul, fermierule.

— Te joci cu focul, Becky, murmură el. Pot fi foarte rău. Dacă vrei să risipeşti tensiunea ca să-ţi vezi de proiectul tău, îţi spun din experienţă că sinceritatea face minuni. Mă voiai la fel de mult pe cât te doream eu. Poate că ai fost surprinsă. Poate că şi eu am fost surprins, dar ăsta e adevărul.

Rebecca deschise gura, dar nu găsi nicio minciună potrivită.

— În regulă, nu neg că am fost interesată pentru o clipă.

— Iubire, erai mult mai mult decât interesată.

— Nu-mi spune mie ce am simţit sau ce simt. Dacă tu crezi că o să fiu încă un nume pe lista ta, te înşeli.

— Bine. Cu un aer nepăsător, Shane se duse să verifice vitele. Pot să înţeleg foarte bine cuvântul „Nu”, îi mai zise peste umăr. Atâta vreme cât îl pronunţi, o să-l înţeleg.

Rebecca se mai calmă.

— În regulă, atunci ne-am…

— Dar ai face bine să rămâi cu garda sus, o avertiză el, aruncându-i o privire care-o răvăşi din nou. Pentru că la fel de bine înţeleg o provocare. Dacă vrei să ne jucăm de-a vânătoarea de fantome la mine în casă, asumă-ţi riscul. Eşti dispusă să rişti?

— Nu-mi fac griji în privinţa ta.

Pe chipul lui se lăţi un zâmbet.

— Ba da. Chiar acum te întrebi ce naiba să faci cu mine.

— De fapt, mă întrebam cum reuşeşti să mergi drept de colo-colo cu egoul ăla uriaş apăsându-ţi pe umeri.

— Am exerciţiu. La fel cum te descurci tu cu gândurile

alea care-ţi atârnă greu în căpşor. Eu mi-am terminat treburile. Ce zici dacă intrăm şi ne facem o cafea? Putem să mai vorbim despre asta.

— Cred că ne-am lămurit, deja. Rebecca se mişcă suficient de repede cât să iasă din staul înaintea lui. Şi nu fac cafea, adăugă ţâfnoasă.

Deşi era slăbuţă, arăta apetisant de la spate.

— Nu vrei să te sărut de la revedere, dulceaţă?

— Sărută o vacă, fermierule, îi aruncă ea peste umăr.

Shane nu rezistă. Cu un hohot de râs, o prinse din urmă şi, răsturnând-o în braţele sale, începu s-o învârtă.

— Adorabilă mai eşti!

Rebecca îşi pierdu răsuflarea după prima rotaţie. Preţ de o secundă, nu se putu concentra decât asupra braţelor lui puternice şi atingerii lui minunate.

— Credeam că înţelegi când spun „Nu”.

— Dar nu te sărut, aşa-i? chicoti el. Decât dacă vrei. Voiam doar să te ţin în braţe o clipă. Pot să jur că eşti mai uşoară decât un sac de grăunţe.

— Mulţumesc pentru complimentul poetic. Acum pune-mă jos!

— Chiar trebuie să mănânci mai mult. Hai pe la mine, îţi pregătesc cina.

— Nu. Nu, nu, nu.

— E suficient să spui o dată. Shane îşi înclină capul pentru a-i savura pulsul rapid ca al unei păsări. Artera îi palpita pe gât, puţin deasupra gulerului desfăcut al bluzei albe de mătase. De ce tremuri?

— Sunt furioasă.

— Ba nu, nu eşti. Intrigat, îi studie chipul, iar vocea lui se îmblânzi. Ţi-a făcut cineva vreun rău?

— Nu, bineînţeles că nu. Te-am rugat să mă pui jos.

— O să te pun. Dacă ar fi fost să mă iau după ce-mi spune inima, te-aş fi dus pe sus înăuntru chiar acum, aş fi lăsat vacile în plata Domnului şi mi-aş fi încălcat cuvântul.

N-aş vrea să fac niciuna din astea. O puse jos, dar mâinile lui rămaseră pe umerii ei când murmură: Se pare că se înfiripă ceva aici.

— Aş prefera să decid eu singură asta.

— Just. Îi atinse uşor părul, trăgând-o încet de şuviţele scurte pe care le îndrăgea tot mai mult. Se pare că eu am decis deja. Te doresc foarte mult. Nefiind nici psihiatru, nici vreun mare gânditor, nu trebuie să analizez în detaliu sau să caut înţelesuri ascunse. Doar simt. Ochii săi verzi, visători, se adânciră într-ai ei. Rosti cu o voce gravă: Vreau să te duc în patul meu, vreau să fac dragoste cu tine. Şi de fiecare dată când te văd, te doresc mai mult. Poţi să ţii cont şi de asta.

— O să ţin. Era complicat să se concentreze atâta vreme cât mâinile lui îi masau umerii. Se strădui să continue: Dar nu e ăsta singurul factor. Lucrurile ar fi... mult mai puţin întortocheate dacă am face un pas înapoi cât mă ocup de proiectul meu.

— Mai puţin întortocheate, consimţi el, amuzat de cuvânt. Şi mai puţin distractive.

Distracţie, îşi zise Rebecca, dându-şi seama că tânjea după el. Era un concept nou şi interesant, dacă-l ataşa ideii de intimitate.

Shane îi privi buzele curbându-se într-un zâmbet vag. Trupul ei se relaxase, iar privirea îi era caldă, visătoare. Cu un nod de dorinţă în gât, o trase mai aproape de el şi murmură:

— Frumoasă Rebecca, lasă-mă să-ţi arăt...

Ar fi ucis pe cineva de nervi în clipa în care un claxon strident nărui momentul.

Rebecca, tensionată, făcu un pas înapoi, şi amândoi priviră către maşina mică şi prăfuită care parcase în dreptul casei. O brunetă îmbufnată îşi scoase capul superb pe geam şi strigă:

— Shane, dragule, ţi-am zis că o să trec pe la tine!

Bărbatul îi făcu nepăsător cu mâna, dar simţi cum temperatura scăzuse în jurul său sub zero grade.

— Ah, ea e Darla. E o prietenă de-a mea.

— Sunt convinsă. Reluându-şi aerul sfidător, Rebecca înălţă o sprânceană şi zâmbi cu dispreţ. Shane nu trebuia să ştie că era furioasă pe sine, nu pe el. Nu vreau să stau în calea ta şi a… prietenei tale, dragule. Sunt convinsă că eşti un tip foarte ocupat.

— Uite, la naiba…

Nerăbdătoare, Darla îl strigă din nou, cu glasul uşor răguşit. Shane se panică văzând că bruneta cobora din maşină. Cu oricine altcineva, întâlnirea ar fi fost lejeră, ba chiar amuzantă. Cu Rebecca, întâlnirea ar fi fost mortală, îşi spuse el. Ar fi mâncat-o pe Darla cu fulgi cu tot.

— Ascultă-mă, eu…

— Nu am timp să te ascult, nici să mă uit, îl întrerupse Rebecca, panicată că urma să se facă de râs în faţa femeii superbe care îşi croia drum prin iarbă pe tocurile sale înalte şi subţiri. Am treabă. Tu şi Darla distraţi-vă.

Se îndepărtă cu paşi mari, lăsându-l pe Shane prins între cea care-l dorea şi cea pe care o dorea.

capitolul 6

La han, Rebecca îşi făcuse obiceiul de a se trezi dimineaţa suficient de devreme încât să li se alăture celorlalţi oaspeţi la micul dejun. Nu mâncarea o scotea din pat, deşi Cassie pregătea nişte feluri senzaţionale, ci ocazia de a-i descoase pe vizitatori sub pretextul unei conversaţii matinale.

Făcea un efort să menţină conversaţia degajată şi să

nu cedeze ispitei de a-i interoga precum un analist sau un om de ştiinţă. Drept răsplată, în dimineaţa aceea, la cafea şi clătite, ascultă relatările unui cuplu tânăr care susţinea că pe timpul nopţii simţise o prezenţă în dormitorul matrimonial.

Acum, singură în camera ei în miez de noapte, în liniştea care se lăsase peste han, îşi citi notiţele pe care le luase în grabă de dimineaţă.

*

Subiecţii îşi confirmă reciproc relatările. Temperatură scăzută brusc, parfum puternic de trandafiri, plânsetul unei femei. Trei simţuri implicate. Subiecţii sunt mai degrabă entuziasmaţi de experienţă decât speriaţi. Au prezentat foarte limpede şi ferm fiecare fenomen. Niciunul nu a văzut nimic, dar femeia a descris o senzaţie de tristeţe profundă care a învăluit-o imediat ce temperatura a început să scadă şi care a durat până când parfumul de trandafiri a dispărut.

*

Interesant, îşi spuse Rebecca în timp ce transcria notiţele într-un stil mai ştiinţific, incluzând nume şi date. Cât despre experienţele ei, dormise neîntoarsă, chiar dacă somnul ei avusese o durată destul de scurtă. Rareori se întâmpla să doarmă mai mult de cinci ore.

Iar în acea noapte fusese nevoită să se descurce doar cu trei, căci veghease în speranţa că va putea înregistra vreo apariţie.

Liniştea fusese însă desăvârşită.

După ce termină de refăcut notiţele şi-şi completă şi jurnalul, se concentră asupra cărţii pe care se gândea s-o scrie, *Bântuirea din Antietam.*

Îi plăcea titlul pe care-l găsise, dar îşi imagina cum ar

fi mormăit unii dintre colegii săi mai iluştri la întâlnirile universitarilor şi ieşirile la ceai. „Lasă-i să mormăie”, îşi spuse. Toată viaţa respectase regulile, sosise vremea să rişte puţin.

Era o provocare să scrie o carte descriptivă, chiar emoţională, în locul uneia seci şi pline de date. Era o provocare să-şi transpună în cuvinte viziunea, impresiile pe care i le stârnise orăşelul, cu dealurile lui liniştite şi umbrele munţilor din depărtare, cu câmpurile acelea întinse, fertile.

Avea nevoie să petreacă o vreme pe câmpul de bătălie, să intre în atmosferă. Deocamdată însă, avea multe de spus despre han şi despre primii proprietari.

Lucră o oră, apoi două, pierzându-se în povestea familiei Barlow: Abigail, cu viaţa ei tragică, inflexibilul Charles şi copiii care-şi pierduseră mama la o vârstă fragedă. Mulţumită lui Cassie, mai putea adăuga un personaj. Un bărbat pe care Abigail îl iubise, dar îl alungase. Rebecca bănuia că fusese un soi de autoritate în Antietam în perioada aceea. Poate şeriful. Era o coincidenţă prea frumoasă ca să fie trecută cu vederea, aşa că intenţiona să se documenteze mai mult.

Era atât de absorbită de lucru, încât îi trebuiră mai multe minute să observe că aparatele semnalau ceva. Surprinsă, se dădu un pas în spate şi se holbă la monitorul ataşat senzorului.

Dintr-odată sări în picioare, tremurând. Era oare curent de undeva? Termometrul aparaturii era foarte sensibil la oscilaţii. Rebecca privi înmărmurită cum gradele scădeau rapid pornind de la 22° Celsius. Când aparatul indică 4 grade, Rebecca se cuprinsese deja cu braţele şi-şi vedea aburul propriei respiraţii ieşind în ritm alert, în timp ce inima îi bătea cu putere.

Dar nu simţi decât frigul. Nu auzi nimic, nu mirosi nimic.

„Doamna nu intră aici.”

Asta îi spusese Emma. Dar stăpânul casei intra? Trebuie să fi fost Charles. Citise atâtea despre el, încât ideea că ar fi putut fi acolo o umplu de furie, de teamă şi nerăbdare.

Mişcându-se rapid, verifică monitoarele camerelor video. Maşinăria înregistra prezenţa ei şi, pentru o fracţiune de secundă, încă ceva.

Apoi acel ceva dispăru, iar temperatura crescu la loc.

Entuziasmată la culme, îşi înşfăcă reportofonul. „Evenimentul a debutat la ora două, opt minute şi cincisprezece secunde dimineaţa, cu o scădere dramatică, de 23 de grade, a temperaturii. Timp de o fracţiune de secundă s-a produs o fluctuaţie energetică abia măsurabilă, după care temperatura a crescut la loc. Evenimentul s-a încheiat la ora două, nouă minute şi douăzeci de secunde. Durata, şaizeci şi cinci de secunde.”

Rămase în picioare o vreme, cu reportofonul în mână, dorindu-şi ca experienţa să se repete. Ştia că fusese Charles, îl simţise! Inima îi bătea cu putere. Detaşată, se întrebă ce tensiune avea în acel moment.

— Hai, ticălosule, laşule! Nenorocitule! Întoarce-te!

Auzindu-şi patima din voce, îşi impuse să tragă de câteva ori aer adânc în piept şi să nu-şi piardă obiectivitatea. Fără obiectivitate, orice proiect era sortit eşecului.

Aşa că se aşeză şi urmări indicaţiile instrumentelor încă treizeci de minute. Îşi notă cu precizie datele, apoi închise computerul.

Prea agitată ca să poată dormi, ieşi din cameră. Ajunsă în hol, rămase o clipă nemişcată, plină de speranţă, însă acolo domneau doar întunericul şi liniştea. Coborî scările agale, încercând să vizualizeze scena uciderii soldatului: Abigail şocată, servitorii îngroziţi, Barlow cu mâinile pătate de sânge.

Însă niciunul dintre ei nu se materializă.

Se duse în salon, unde unii oaspeţi simţiseră miros de fum de la un foc care nu ardea, apoi în bibliotecă, pe care atât Regan, cât şi Cassie o evitau pentru că se simţeau inconfortabil. În solariu nu erau decât plante şi şezlonguri iluminate de razele lunii ce pătrundeau prin geamurile mari.

Fără a se lăsa descurajată, intră în bucătărie. Ceva se întâmplase, iar ea fusese martoră, îşi spuse. Răbdarea era la fel de importantă ca o minte deschisă, plină de curiozitate.

Dintr-odată se simţi atrasă de fereastră, iar mintea ei deschisă, plină de curiozitate, pluti deasupra grădinilor şi a peluzei, printre copaci; spre câmpul din faţă. Şi spre casa în care dormea Shane.

O şocă un impuls venit pe neaşteptate. Impulsul de a ieşi, de a traversa peluza şi câmpul. Îşi dorea să se ducă în casa aceea, să ajungă la el. Ce prostie! se dojeni. Cu siguranţă, nu era singur. Rebecca şi-l imagină ghemuit lângă bruneta aceea frumoasă, ori o altă femeie la fel de atrăgătoare.

Şi totuşi, impulsul persista, atât de puternic, atât de elementar, de fizic, încât simţi un fior de durere. Oare o atrăgea locul? Sau bărbatul?

Era o întrebare dificilă, iar pentru a găsi răspunsul avea nevoie să-şi adune tot curajul. Până la urmă, hotărâse să renunţe la sfială, la dorinţa de a trece neobservată. Nu avea să-şi mai petreacă timpul ascunsă în spatele unui birou ori a vreunui manual. Venise acolo să trăiască experienţe. Şi dacă Shane MacKade îi oferea una, avea de gând s-o accepte.

Atunci când se simţea pregătită, bineînţeles, în ritmul ei.

Shane îi atribuia o stăpânire de sine ieşită din comun, şi voia cu orice preţ să-i confirme această opinie.

Tipul acela voia să se culce cu ea.

„Cum te face asta să te simţi, doamnă doctor

Knight?”

„Speriată, însufleţită, curioasă.”

„Speriată, zici. De experienţa sexuală?”

„Sexul este o funcţie biologică de bază, ţine de experienţa umană. De ce aş fi speriată?”

„Pentru că rămâne o necunoscută. Tocmai de aceea îmi provoacă teamă, însufleţire, curiozitate. El mă face curioasă. Odată ce voi deţine controlul asupra situaţiei…”

„Aha, deci totul e legat de control? Ce simţi în legătură cu posibilitatea de a pierde controlul?”

„Mă simt inconfortabil, motiv pentru care nu intenţionez să-l pierd.”

Oftă din rărunchi şi refuză să-şi mai pună întrebări. Dar nu reuşi să alunge nevoia aceea sâcâitoare, aşa că ieşi din bucătărie şi urcă în cameră să se culce.

De îndată ce închise ochii începu să viseze…

*

Era în braţele unui bărbat şi se rostogoleau împreună pe o saltea moale, primitoare, ca doi copii. Chicoteau pe înfundate, iar degetele lui se împleteau în părul ei lung, încâlcit, aţâţând-o.

Şşt, John, o să trezeşti copilul.

Tu faci zgomot.

Mâinile lui nerăbdătoare se strecurară sub cămaşa ei de noapte şi începură s-o dezmierde.

Ai prea multe haine pe tine, Sarah. Te vreau goală.

Urmară palme trase în glumă şi încăierări de îndrăgostiţi, apoi din nou chicote.

Am încă nişte kilograme în plus după sarcină.

Eşti perfectă. Şi bebeluşul e perfect. Doamne, cât te doresc. Te vreau, Sarah! Te iubesc. Lasă-mă să te iubesc!

Râsetele încetară, nu însă şi voioşia. Iar patul cel moale începu să se mişte în ritmul celor două corpuri…

*

A doua zi, se trezi ameţită, nu din lipsă de somn, ci pentru că nu reuşea să-şi scoată din minte visul. Rămase în cameră toată după-amiaza, folosindu-se de conexiunea la internet ca să obţină date despre populaţia orăşelului Antietam în jurul anului 1862.

Când Cassie bătu la uşă, imprimanta ei scotea de zor liste de nume din registrele de stare civilă, cu datele de naştere şi deces.

— Scuză-mă că te deranjez.

— Nu mă deranjezi. Distrată, Rebecca miji ochii în spatele lentilelor. Încerc să-l găsesc pe iubitul lui Abigail – dacă a avut unul.

— Aha. Vizibil tulburată, Cassie îşi trecu o mână prin păr. Dar cum poţi face asta?.

— Prin eliminare: după vârstă şi starea civilă. Rebecca îşi aminti de ochelari şi-i dădu jos, reuşind s-o vadă în sfârşit clar pe Cassie. Păreai foarte sigură că nu era însurat.

— Nu, nu ar fi avut cum.

— Şi nu era în armată, dar ai spus că, atunci când a părăsit oraşul, a demisionat dintr-o funcţie.

— E atât de ciudat să te aud vorbind despre asta, despre ei, ca şi când ar fi reali şi prezenţi!

Rebecca zâmbi şi se lăsă pe spătarul scaunului.

— Şi nu sunt?

— Ba da, probabil că sunt, zise Cassie. Dar m-am lăsat furată de poveste. Venisem să-ţi spun că trebuie să fug la spital.

— Spital? Alarmată, Rebecca sări în picioare. S-a întâmplat ceva cu unul dintre copii? E bolnav?

— O, nu, nu. Shane…

— A avut un accident. Chipul Rebeccăi păli. Unde e? Ce s-a întâmplat?

— Nimic grav, e Savannah. Naşte. Miratã, Cassie o urmări cum se lăsă moale înapoi în scaun. N-am vrut să te sperii.

— E în regulă, oftă Rebecca dând din mână. N-ar fi trebuit să trag concluzii pripite.

— Shane a sunat acum vreo două ore, după ce l-a anunţat Jared. Trebuia să găsesc o bonă înainte să plec. O să-i las pe Connor şi Emma la Ed, la cafenea. Nu ai cunoscut-o încă pe Ed. E minunată! Nu poate să aibă grijă şi de Ally, dar există o creşă la spital.

— Îhî, făcu Rebecca, revenind încet cu picioarele pe pământ.

— Nu vreau să te simţi părăsită. Găseşti nişte friptură rece şi o plăcintă în bucătărie, dacă ţi se face foame. Eu trebuie să iau maşina, dar voiam să ştii că poţi să te duci la cabană sau la fermă şi să împrumuţi una de acolo dacă ai nevoie să ieşi.

— Nu am nevoie să ies, o asigură Rebecca, liniştită de-a binelea. Savannah naşte. Asta e minunat! E totul în regulă?

— Da, ultimele veşti erau bune. Dar vrem să fim cu toţii acolo.

— Bineînţeles. Salută-i pe noii părinţi din partea mea. Dacă vrei, mă ocup cu plăcere de Ally.

— Eşti foarte drăguţă. Dar alăptez, şi nu ştiu cât o să mai dureze. Muşcându-şi buza, Cassie începu să-şi organizeze lucrurile în minte. Nu aşteptăm oaspeţi noi, iar celor care au ieşit astăzi la plimbare le-am lăsat un bilet. De obicei le servesc ceaiul cam peste o oră, dar…

— Nu-ţi face griji, ne descurcăm noi. Du-te, Cassie! Se vede că mori de nerăbdare.

— Nimic nu se compară cu venirea unui copil pe lume.

— Sunt convinsă de asta.

Când rămase singură, Rebecca încercă să se concentreze, dar imaginea clanului MacKade nu-i dădu

pace. Toţi membrii familiei plimbându-se de colo-colo în zona de aşteptare, înnebunind infirmierele. Făcând gălăgie. Unul dintre ei vârând capul în sala de naşteri să vadă ce se mai întâmplă şi venind să le raporteze celorlalţi.

Aveau să se bucure cu toţii de fiecare clipă petrecută în aşteptarea copilului. Asta făceau familiile bine închegate, se bucurau unii de alţii. Se întrebă dacă aveau idee cât de norocoşi erau.

Mai petrecu două ore în faţa computerului, eliminând jumătate dintre numele bărbaţilor din lista ei înainte ca foamea s-o doboare. Când intră în bucătărie, văzu că nişte oaspeţi se înfruptaseră deja din plăcinta lăsată de Cassie, dar îi lăsaseră şi ei cafea. Îşi turnă o ceaşcă şi se gândi să-şi facă un sendviş; în cele din urmă totuşi, se mulţumi cu plăcinta pufoasă de afine.

Când sună telefonul, răspunse automat.

— Bună ziua. Ăăă… hanul MacKade.

— Ai o voce sexy la telefon, Rebecca.

— Shane?

— Şi o ureche bună. Ne-am gândit că ai vrea să ştii că familia MacKade s-a mărit începând de azi.

— Ce e? Cum se simte Savannah?

— E fată, şi sunt amândouă foarte bine. Miranda MacKade este o splendoare de trei kilograme şase sute, şi cincizeci şi trei de centimetri.

— Miranda, repetă Rebecca suspinând. E minunat!

— Cassie e pe drum spre han, dar s-ar putea să mai întârzie, pentru că trebuie să ia copiii de la Ed, să-i povestească toate detaliile şi ce-o mai fi. Mă gândeam că ai vrea să ştii.

— Voiam. Mersi.

— Am chef să sărbătoresc. Vrei să sărbătoreşti cu mine, doamnă doctor Knight?

— Ăă…

— Nimic spectaculos, nici n-am avut timp să mă

schimb înainte să vin la spital. Pot să trec pe acolo, să te iau. Îţi fac cinste cu o bere.

— Sună irezistibil, dar…

— Bun. În jumătate de oră.

— N-am spus…

Rebecca nu putu decât să se încrunte la receptorul din care se auzea tonul.

*

Nu avea de gând să se dichisească. Din pură vanitate, se privi în oglindă şi-şi retuşa machiajul, dar asta era tot ce avea să facă pentru Shane. Pantalonii strâmţi şi puloverul cafeniu în care lucrase toată seara erau confortabile şi, cu siguranţă, potrivite pentru o ieşire la bere.

Se găti cu cercei mari, din cupru şi alamă, pentru propria-i plăcere. În ultima vreme, o amuza să poarte bijuterii extravagante.

Îi lăsă un bileţel în uşă lui Cassie, apoi ieşi din han ca să-l aştepte pe Shane.

Aerul nopţii prevestea toamna. Ziua fusese foarte caldă, fără o pală de vânt, dar acum se lăsase răcoarea, întunericul era de nepătruns, aşa cum se întâmpla numai la ţară.

Din când în când, la urechile ei ajungea huruitul câte unei maşini care circula pe drumul de sub poteca abruptă. Apoi liniştea se lăsa din nou, plină de farmec.

Fusese convinsă că îi va fi dor de zgomotul oraşului, de forfoteala lui, de grosolănia lui veselă. La New York se obişnuise în cele din urmă să se bucure de viaţa aceea agitată, să petreacă timp în magazine şi muzee, să se îngrămădească alături de ceilalţi oameni în loc să stea deoparte timidă. Era ca o terapie pe care şi-o prescrisese şi care funcţionase.

Încetase să meargă cu ochii-n patru, să se grăbească

înapoi spre casă la cărţile ei, la singurătate şi la siguranţă.

Nu-i era însă dor de viaţa aceea. Îi plăceau liniştea din micul orăşel, ritmul mai lent, şansa de a cunoaşte tot felul de oameni. Iar acum urma să iasă la bere cu un bărbat foarte atrăgător.

Până la urmă, nu era un final nefericit pentru o zi productivă.

Zări farurile maşinii apropiindu-se şi virând spre potecă. Mutându-şi geanta de pe un umăr pe altul, se îndreptă către camionetă.

— Asta îmi place să văd, o femeie care mă aşteaptă.

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, spuse Rebecca intrând în maşină. Voiam să mă bucur de vremea asta incredibilă. Începe să miroasă a toamnă.

— Arăţi minunat!

Shane se întinse către ea şi-i atinse un cercel cu degetul, făcându-l să danseze.

— Şi tu. Era foarte adevărat: codiţa în care-şi strânsese părul îi sporea farmecul, iar tricoul decolorat îi punea în valoare muşchii. Unde mergem? se interesă ea.

— La Taverna lui Duff. Shane îşi trecu braţul pe după scaunul ei şi începu să dea cu spatele. Nu e cine ştie ce, dar e ca acasă.

Cu siguranţă nu era cine ştie ce, decise Rebecca la prima vedere. Taverna era slab luminată, căci tuburile fluorescente de deasupra mesei de biliard erau îmblânzite de norii de fum ce se ridicau din ţigările aprinse. Din tonomat răsuna o melodie country plină de alean. Decoraţiunile se rezumau la coji de alune împrăştiate, reclame la bere şi un poster simpatic cu nişte câini jucând poker. În atmosfera generală se simţea o notă de viciu, de pericol. Asta îi plăcu.

Pe drumul spre bar – o tejghea dărăpănată păzită de un bărbat costeliv cu o privire irascibilă – Shane o prezentă mai multor clienţi.

Privirile care se aţintiră asupra ei, cu o combinaţie de curiozitate, neîncredere şi interes, erau tipice pentru comunităţile restrânse, bine sudate, în mijlocul cărora îşi făcea apariţia un străin. Cineva îi strigă lui Shane să apuce tacul de biliard, însă bărbatul scutură din cap şi ridică două degete către omul din spatele tejghelei.

— Cum merge treaba, Duff?

— Ca de obicei, mormăi barmanul cel slăbănog în timp ce desfăcea două sticle.

— Ea este Rebecca, o prietenă de-a lui Regan din New York.

— New York e iadul pe pământ.

— Ai fost acolo? întrebă Rebecca politicos.

— N-aş călca pe-acolo nici dacă m-ai plăti.

Le împinse băuturile pe tejghea şi se întoarse încruntat la clienţii lui.

— Duff e tare vorbăreţ, comentă Shane în drum spre o masă. Şi cel mai vesel om din oraş.

— Mi-am dat seama imediat de asta, răspunse Rebecca, aşezându-se pe scaun. Doar sunt psihiatru.

Shane rânji şi dădu noroc cu ea.

— Pentru Miranda Catherine MacKade.

Rebecca toastă la rândul ei, apoi luă o gură de bere.

— Povesteşte-mi!

— Ei bine, de cele câteva ori când am intrat s-o văd, Savannah era irascibilă. A spus că bărbaţii MacKade ar trebui închişi – pe lângă alte lucruri care au de-a face cu părţi specifice ale corpului.

— E rezonabil, venind de la o femeie care naşte.

— Mda, dar Regan şi Cassie nu au fost la fel de răutăcioase. Pe de altă parte, Savannah e un pic mai temperamentală. În fine, a scos fum pe nări o vreme. Apoi, după ce s-a terminat, a devenit delicată ca o petală de trandafir.

— Şi Jared?

— A stat ca pe ace la început, după care s-a pornit să râdă ca un nebun. Aşa se întâmplă de fiecare dată când avem un copil.

— Când aveţi?

— E o afacere de familie. Puteai să vii şi tu.

— Am impresia că Savannah a avut parte de suficientă companie. Lăsându-şi capul pe-o parte, Rebecca îl iscodi: Şi? Asta îţi dă vreo idee?

— Mhm? Ah. Ideea e că fraţii mei fac o treabă bună întemeindu-şi familii, spuse Shane cu un rânjet. Nu e nevoie să contribui şi eu. Dar tu? Te-ai gândit să te aşezi la casa ta şi să devii cloşcă?

— Să devin cloşcă? repetă ea râzând. Nu.

Shane luă o alună din bolul de plastic aşezat pe masă.

— Şi ce faci când nu psihanalizezi, când nu fugi după fantome sau nu ţii cursuri?

— Trăiesc într-un iad, n-ai auzit? Sunt o grămadă de lucruri de făcut. Hoţii, crime, orgii. Viaţa mea este foarte plină.

Shane îi atinse mâna uşor cu a lui.

— Cineva special care să o umple?

— Nu. Nimeni. Rebecca zâmbi dulce, apoi se aplecă spre el. Ce face Darla?

Shane îşi drese vocea şi încercă să câştige timp sorbind din bere.

— E bine. Grozav! Nu avea rost să-i spună că-i făcuse vânt senzualei Darla, deşi aceasta se oferise să-i pregătească cina şi să-i satisfacă orice alte plăceri. Vreun progres cu vânătoarea de fantome? reluă el.

— Încercarea ta de a evita subiectul nu este foarte subtilă.

— Nu încercam să fiu subtil. Îi acoperi mâinile cu ale lui, prinzându-i degetele înainte ca ea să şi le poată retrage. Ai mai descoperit vreo poveste cu fantome?

— Să ştii că da.

Rebecca observă încântată cum zâmbetul lui păli.

— Pe naiba!

— Nu, serios. Am asistat la un eveniment remarcabil. Am înregistrat o scădere de temperatură de 23 de grade, în mai puţin de două minute.

— Echipamentul tău fantezist trebuie reparat, mormăi el mai luând o gură de bere.

— Opui foarte multă rezistenţă, observă ea, deopotrivă amuzată şi plăcut surprinsă de reacţia lui. Te simţi ameninţat?

— De ce m-aş simţi ameninţat de ceva ce nu există?

— Chiar aşa, spuse Rebecca, înălţând uşor dintr-o sprânceană.

— Pentru că… Shane se dezmetici şi miji ochii. Femeia din faţa lui zâmbea prietenos, însă părea să deţină controlul asupra discuţiei. Aşa îţi analizezi pacienţii?

— Te simţi ca un pacient?

— Termină!

— Îmi pare rău, spuse ea izbucnind în râs. Nu am putut rezista. Nu fac terapie individuală în realitate, dar ai fi un subiect extraordinar. Vrei să încercăm asocierea de cuvinte?

— Nu.

De data asta, Rebecca îşi ridică ambele sprâncene.

— Doar nu ţi-e frică, nu? Este foarte simplu. Eu spun un cuvânt, tu răspunzi cu primul lucru care-ţi vine în minte.

— Nu mi-e frică de un joc stupid de cuvinte. Dar era iritat, suficient cât să dea din umeri. Bine, oftă el în cele din urmă. Zi!

— Acasă.

— Familie.

Rebecca zâmbi.

— Pasăre.

— Pană.

— Maşină.

— Camionetă.

— Oraş.

— Zgomot.

— Ţară.

— Pământ.

— Sex.

— Femei. Shane îi duse mâna la buze şi-i sărută degetele încetişor, apoi adăugă în şoaptă: Rebecca.

Ea ignoră bâzâitul care-i răsună în urechi din cauza pulsului crescut.

— Contează doar primul lucru care-ţi vine în minte. Per total, aş spune că eşti un bărbat elementar, cu tabieturi bătute în cuie, mulţumit de ele. Să zicem că asta e o analiză sumară.

— Hai să încerc şi eu cu tine.

— Imediat ce-ţi iei diploma, fermierule. După o clipă de tăcere, îl întrebă: Dacă ţi-e foame, de ce nu ciuguleşti alune?

— Îmi place mâna ta mai mult. Ca să-i dovedească, o ciuguli în continuare până la palmă. E lungă şi puţin osoasă. Ca tine.

Ca din întâmplare, Rebecca îşi trase scaunul mai aproape de el şi-şi înclină capul complice.

— Chiar crezi că te-aş lăsa să mă seduci la o bere în tavernă?

— Merită să încerc. Shane îşi trecu buzele peste încheietura ei, apoi constată: Ai pulsul mărit, doamnă doctor Knight.

— E o reacţie fiziologică la stimuli. Nimic personal.

— Am putea s-o facem să devină ceva personal. Shane aruncă o privire peste umăr şi văzu că masa de biliard era liberă. Ce zici, punem un pariu?

— Depinde ce tip de pariu.

— Hai să punem pariu pe o partidă de biliard.

— Biliard? pufni Rebecca. Nu ştiu regulile.

„Şi mai bine”, îşi zise el.

— Ţi le explic. O să te prinzi rapid. Oricine e destul de inteligent încât să aibă o grămadă de titluri universitare ar trebui să înveţe cu uşurinţă un joc simplu.

— Bine. Pe ce punem pariu?

— În cazul în care câştig eu, ne ducem în camionetă şi ne giugiulim. Tânjesc să te gust.

Tânăra femeie se strădui să-şi domolească respiraţia şi să-şi păstreze răceala din privire.

— Şi în cazul în care câştig eu?

— Care-i dorinţa ta?

Se gândi o clipă, apoi surâse.

— Când o să-mi mut echipamentul la fermă, o să mă ajuţi la proiect, strict profesional.

— Nicio problemă. Cu siguranţa unui escroc experimentat, se ridică şi o conduse la masa de biliard. Pentru că eşti începătoare, îţi dau un handicap de două bile.

— Generos din partea ta, spuse Rebecca, neavând nici cea mai vagă idee în ce consta oferta.

Bărbat corect din fire – şi unul care pierdea rareori la biliard Shane îi explică procedura cu grijă, având astfel ocazia să se lipească de spatele ei şi, cu gura lipită de urechea delicată, s-o înveţe cum să ţină şi să mânuiască tacul.

— Ideea este să deţii controlul, îi spuse, adulmecându-i părul. Dar să nu forţezi lucrurile. Loviturile trebuie să fie uşoare.

Rebecca, încercând să ignore faptul că trupurile le erau lipite, urmă mâinile care o ghidau şi lovi cu tacul în bilă.

— Drăguţ, murmură el. Eşti în formă bună. Şi ai urechi frumoase.

Îi ciuguli lobul înainte ca ea să-şi îndrepte spatele. Când se întoarse cu faţa spre el, Shane, în loc să facă un

pas înapoi, o prinse de talie cu ambele mâini.

— De ce nu ne prefacem că am jucat şi nu ne ducem să ne giugiulim?

— Un pariu e un pariu. Controlează-te, fermierule!

— Pot să aştept, spuse el vioi. Se vedea deja în plină acţiune, aburind geamurile camionetei. Vrei să spargi tu bilele?

— Las asta în seama ta.

Se îndepărtă de el şi-şi dădu cu cretă peste vârful tacului, imitându-l.

Regulile erau destul de simple, îşi spuse. Jucai fie cu bilele pline, fie cu cele vărgate, în funcţie de bila pe care reuşeai s-o bagi prima dată. Apoi continuai să le trimiţi pe rând în buzunare, evitând bila neagră. Dacă o loveai înaintea celorlalte pierdeai, cu excepţia cazului în care era atinsă prin ricoşeu de o altă bilă.

Altfel, cine vâra primul toate bilele, apoi bila neagră, câştiga.

Îl privi pe Shane aplecat peste masă, cu picioarele lungi, cu braţele lungi, cu mâinile mari. Imaginea îi distrase atenţia, aşa că nu observă lovitura de deschidere, însă văzu rezultatele. Intraseră trei bile, iar el anunţă că alegea să joace cu plinele.

Cu buzele strânse, Rebecca îi studie tehnica, urmărind atent viteza şi unghiul sub care lovea bilele ce alunecau pe suprafaţa verde. Mai văzuse partide de biliard, desigur. Exista o masă în clubul pe care îl frecventau părinţii ei, dar nu-i acordase niciodată prea multă atenţie.

În mod clar, era vorba de geometrie şi fizică aplicată, hotărî ea. Era nevoie doar de nişte calcule rapide, de o mână fermă şi de ochi ageri.

Shane reuşi să bage încă două bile înainte să-i arunce o privire. Rebecca, pe deplin concentrată, îşi înclinase capul spre umăr. „E interesant s-o studiezi când e pierdută în gânduri, îşi spuse el. Ar fi şi mai interesant s-o studiezi când

e asaltată de senzaţii.” Decise totuşi că nu era drept să bage toate bilele, din moment ce ea nu avusese şansa să lovească nici măcar o dată.

Ca să echilibreze puţin balanţa, încercă o lovitură aproape imposibilă. Fu la un pas să reuşească, însă bila atinse manta şi rămase pe masă.

— E rândul tău.

Dădu ocol mesei ca să o ajute să se poziţioneze corect, însă ea îl refuză.

— Prefer să fac totul singură.

— Bine. Cu un zâmbet afectuos şi totodată superior, o sfătui: Ar trebui să ţinteşti bila vărgată galbenă. Ai cale liberă către gaură.

— O văd.

Mormăind pentru sine, Rebecca se aplecă peste masă, ţinti cu grijă şi se uită cruciş ca să focalizeze, apoi trimise bila în gaură.

— Frumos. Sincer mulţumit, Shane se întoarse la masa la care stătuseră ca să-şi aducă berea. Ţi-ai lăsat şi bila albă într-o poziţie bună pentru următoarea lovitură. Dacă…

Rebecca îşi ridică ochii şi-l privi binevoitor.

— Te superi dacă te opreşti?

— Hei, făcu el ridicând mâinile. Încercam doar să te ajut. Continuă!

Scoase un sunet dezaprobator când Rebecca se pregăti să dea o lovitură cu manta. Chiar nu vedea că avea cale liberă pentru bila trei? Îşi duse berea la gură ca să-şi ascundă rânjetul. În ritmul ăsta avea să câştige pariul în următoarele cinci minute.

Apoi rămase cu gura căscată. Bila lovise manta, apoi se îndreptase glonţ către buzunar. Rebecca nici nu zâmbi, nici nu-şi ridică privirea, ci trecu la următoarea lovitură.

Câţiva clienţi ai barului se ridicară şi se apropiară să asiste. Pentru ea, erau la fel de invizibili ca fantomele.

Continuă să joace sistematic, făcând pauze scurte între lovituri cât să înconjoare masa încruntată, fără să le acorde atenţie celor din jur. Shane, uitând pe moment de berea care-i atârna în mână, toleră coatele pe care şi le dădeau privitorii şi comentariile lor în timp ce ea trimise toate bilele în gaură, în linişte, cu repeziciune, fără nicio tresărire.

Ca să adauge şi o insultă la suferinţa pe care io provocase, Rebecca folosi una dintre bilele lui – cea pe care ar fi putut şi ar fi trebuit s-o bage când i se făcuse milă de ea – ca să introducă bila neagră în gaură şi să-l bată măr la propriul joc.

La final, tânăra femeie se îndreptă de spate şi întrebă sec:

— Asta e tot?

Taverna hohoti de râsete. Câţiva bărbaţi o bătură pe umăr şi se oferiră să-i facă cinste cu o bere. Shane se mulţumi să-şi sprijine tacul de masă.

— Aşa ţi-ai croit tu drum prin facultate? Jucând biliard?

Îmbujorată de succes, Rebecca îl privi.

— Nu, am primit numeroase burse şi am avut un fond generos pus deoparte de părinţii mei. Nu am mai jucat biliard în viaţa mea.

— Să fiu al naibii! Shane îşi afundă mâinile în buzunare, studiind-o. Ai câştigat detaşat. Asta nu e noroc, al începătorului sau de orice alt fel.

— Nu, nu e noroc. E ştiinţă. Jocul e bazat pe unghiuri şi viteze, nu? Încântată de noile sale cunoştinţe, Rebecca îşi trecu o mână prin păr. Vrei să jucăm din nou? Aş putea să-ţi las un handicap de două bile.

Shane începu să înjure, dar nu rezistă şi izbucni în râs.

— La naiba! Hai să vedem care câştigă două partide din trei.

capitolul 7

— Şi am jucat biliard, spuse Rebecca în timp ce ajusta una dintre camerele de filmat instalate în bucătăria lui Shane, sub privirile lui Regan. Joacă foarte bine. Am rămas până la ora închiderii.

Regan duse o mână la ureche, ca şi când nu auzise bine.

— Ai jucat biliard. La Duff.

— Îhî. Porniserăm să jucăm o singură partidă, după caTe am decis să jucăm două din trei, trei din cinci şi aşa mai departe. E foarte distractiv. Dar am refuzat invitaţiile la bere ale tipilor de acolo. Aş fi căzut lată dacă beam atâta.

— Bărbaţii îţi făceau cinste cu bere.

— Voiau să-mi facă, dar nu sunt o mare băutoare. Rebecca se dădu un pas înapoi să verifice poziţia camerei, apoi zise: Shane a reacţionat foarte bine la înfrângere. Mulţi oameni se supără când îi baţi la jocul preferat.

— Poftim? Regan ridică o mână. L-ai *bătut* pe Shane – pe Shane MacKade – la biliard?

— La şapte din zece partide, cred. Ai idee cum funcţionează cafetiera asta?

„Ia uite ce se întâmplă dacă laşi femeia singură câteva zile”, se gândi Regan.

— Nu ştii să faci o cafea, dar poţi să-l baţi pe Shane la biliard. Singura persoană care îl poate bate pe Shane e Rafe – şi nimeni nu-l bate pe Rafe.

— Pun pariu că eu aş putea. Îngâmfată, Rebecca rânji. Sunt un talent înnăscut. A spus-o şi Charlie Dodd.

— Charlie Dodd? Regan râse în timp ce pregătea cafeaua. Ai pierdut vremea cu Charlie Dodd şi băieţii de la

Duff, jucând biliard? Ce Dumnezeu căutai acolo?

— Sărbătoream naşterea Mirandei. În fine, din moment ce am câştigat pariul, Shane trebuie să mă ajute cu proiectul. Asta nu-l face din cale-afară de fericit. Se blochează atunci când vine vorba despre fenomenele supranaturale.

Din ce în ce mai curioasă, Regan o întrerupse:

— Un mic detaliu.

— Îhî?

— Dacă ai fi pierdut pariul?

— M-aş fi giugiulit cu el în camionetă.

Regan vărsă apoi apa pe care încerca s-o toarne în cafetieră.

— Doamne, dar ce s-a întâmplat cu tine?

Cu un zâmbet în colţul buzelor, Rebecca privi visătoare pe fereastră.

— Cred că mi-ar fi plăcut.

— N-am niciun dubiu că ţi-ar fi plăcut. Regan respiră adânc, şterse apa, după care oftă: Scumpo, nu vreau să mă bag în viaţa ta, dar Shane… este foarte abil cu femeile – şi nu prea ia relaţiile în serios.

— Ştiu. Nu-ţi face griji în privinţa mea. Am fost protejată şi izolată, dar nu sunt proastă. Rebecca se aplecă să drăgălească bebeluşul care dormea în cărucior. Peste câteva clipe murmură: Cred că mă descurc foarte bine cu Shane, în general. S-ar putea să am o aventură cu el.

— S-ar putea să ai o aventură cu el, repetă Regan. Mi se pare mie, sau trăiesc o experienţă supranaturală?

— Sper să-mi dai toate detaliile dacă păţeşti asta.

Regan îşi frecă faţa cu mâinile, spunându-şi că trebuia să rămână raţională. Dar Rebecca era cea care obişnuia să fie mereu raţională.

— S-ar putea să ai o aventură cu Shane. Cu Shane MacKade, cumnatul meu.

— Îhî… Neputând să reziste, Rebecca atinse cu

degetul obrazul rotofei al lui Jason. Încă mă gândesc la asta.

Dar e foarte atrăgător şi, sunt convinsă, un foarte bun amant Se aplecă să-i dea un pupic bebeluşului, apoi continuă: Dacă o să am o aventură, ar trebui să fie cu cineva care-mi place, pe care-l respect şi faţă de care să simt afecţiune, nu eşti de acord?

— Păi, da, în general, dar…

Rebecca îşi îndreptă spatele şi rânji.

— Şi, dacă e splendid şi se pricepe la pat, cu atât mai bine. Ştiu că o faţă şi un corp extraordinare nu înseamnă totul, dar reprezintă un atu considerabil. Aş enunţa chiar o teorie: sexul e cu atât mai plăcut cu cât atracţia fizică e mai puternică.

Cafetiera dădu semne că fiertura era gata înainte ca Regan să-şi găsească replica. Într-un târziu reuşi să îngaime:

— Scumpa mea, să faci dragoste cu un bărbat nu e un experiment, niciun proiect ştiinţific.

— Ba într-un fel este, răspunse Rebecca, apoi traversă bucătăria râzând şi îşi cuprinse prietena pe după umeri. Nu-ţi mai face griji pentru mine, mami! Sunt fată mare.

— Da, eşti.

— Înţelege-mă, vreau să explorez toate posibilităţile. Foarte multă vreme am făcut ce mi s-a spus, ce se aştepta de la mine. Întotdeauna. Nu am apucat niciodată să fac ce vreau. Rebecca oftă şi începu să se plimbe prin bucătărie, iar după câteva clipe adăugă: Despre asta e vorba. De ce crezi că am ales activitatea paranormală ca hobby? Este la mintea cocoşului pentru un student în primul an la psihiatrie. Toată viaţa mea a fost atât de anormală şi, în acelaşi timp, atât de obositor de normală. Eu eram anormală.

— Nu e adevărat, protestă Regan pe un ton ascuţit.

— Întotdeauna mi-ai luat apărarea, chiar şi faţă de

mine însămi, însă e adevărat ce spun, zise Rebecca zâmbind cu amărăciune. Nu e normal ca un copil de şapte ani să facă analiză matematică sau să discute despre consecinţele politice ale Războiului din Crimeea cu istorici, în limba franceză. Nici măcar nu sunt sigură că ştiu altfel decât în teorie cum arată un copil de şapte ani normal, pentru că nu am fost niciodată unul. Scutură din cap şi continuă înainte ca prietena ei să poată riposta: Am fost împinsă de la spate de la o vârstă atât de fragedă. Nu poţi să-ţi imaginezi ce înseamnă să te duci la şcoală tot anul, an după an. Chiar şi când eram acasă, aveam tutori, proiecte şi teme, înainte să mă dezmeticesc, toată viaţa mea a ajuns să se rezume la învăţătură şi cursuri.

Îşi ridică mâinile demonstrativ, apoi le lăsă să cadă.

— Nu ştiam că eşti atât de nefericită, murmură Regan.

— Am fost nefericită toată viaţa mea, mărturisi Rebecca închizând ochii. Of, sună atât de patetic! Nu e drept să spun asta, probabil. Am avut nişte avantaje uriaşe. Educaţie, bani, respect, oportunităţi. Însă avantajele funcţionează uneori ca o cursă. Ca şi dezavantajele. Pare meschin să mă plâng că le-am avut, dar mă plâng. Acum, în sfârşit fac ceva în legătură cu asta. Triumfătoare, îşi umplu plămânii cu aer, apoi expiră cu nesaţ. Fac un lucru la care nu se aşteaptă nimeni, ceva ce le va da ocazia colegilor mei plictisitori şi cumpătaţi să bârfească. Şi ceva ce mă fascinează.

— Te susţin din tot sufletul, o asigură Regan, fără a putea să-şi mascheze totuşi îngrijorarea. Cred că e minunat că ţi-ai luat puţin timp pentru tine, că te interesează un subiect pe care majoritatea oamenilor îl consideră neobişnuit.

Întinzându-i o ceaşcă de cafea, adăugă pe un ton serios: Pe de altă parte, Shane nu e trecut în dicţionar la capitolul Hobby. E cel mai dulce bărbat pe care-l ştiu, dar ar

putea să te rănească.

Rebecca medită în timp ce sorbea din cafea.

— E o posibilitate. Dar până şi asta ar fi o experienţă. N-am fost niciodată suficient de aproape de un bărbat încât să mă poată răni.

Se mută lângă fereastră şi privi afară. Îl putea vedea pe câmp, urcat pe tractor. Exact aşa cum şi-l imaginase. Dar nu, nu era tractor, îşi aminti ea. Era o presă de balotat. Strângea fânul. Murmură:

— Ador să-l privesc.

— Niciunul dintre bărbaţii MacKade nu oferă o privelişte neplăcută, comentă Regan apropiindu-se la rândul ei de geam. Şi niciunul dintre ei nu se îndrăgosteşte prea uşor. Ai grijă!

Rebecca simţea însă că fusese grijulie prea mult timp.

*

Nici măcar nu ştia să gătească. Încălzirea unui castron de supă îi mobiliza toate aptitudinile în domeniu. Şi chiar şi acţiunea asta era, pentru Rebecca, un proiect de proporţii monumentale.

Nu-l incomoda prezenţa ei. Dimpotrivă, îi făcea plăcere. Era convins că, până la urmă, avea s-o cucerească şi s-o aducă în aşternutul lui, dar ura motivele pentru care Rebecca se mutase la fermă.

Echipamentul ei zăcea acum peste tot – în bucătărie, în sufragerie, în camera pentru oaspeţi. Nu se putea plimba prin propria casă fără să dea cu ochii de vreun aparat de înregistrare.

Îl uimea faptul că o femeie atât de inteligentă credea cu adevărat că avea să surprindă imaginea unei fantome.

Totuşi, faptul că se mutase acolo avea şi nişte avantaje. Dacă el gătea, Rebecca spăla vasele cu entuziasm. Şi nu era chiar o lovitură a sorţii s-o găsească

acasă când se întorcea de pe câmp, aşezată la masa din bucătărie, scriind la laptopul ei.

Afirma că se simţea cel mai confortabil în bucătărie – deşi nu era în stare să deosebească o tigaie de o oală aşa că acolo îşi petrecea cea mai mare parte a timpului.

Shane supravieţuise în prima noapte, deşi se tot foise în pat la ideea că Rebecca era la capătul holului. Cu toate că a doua zi se trezise irascibil şi cu ochii roşii, îşi revenise până se întorsese de la muls şi se apucase de pregătit micul dejun.

În fiecare dimineaţă, tânăra femeie cobora să ia masa împreună cu el. Nu mânca mult, mai degrabă ciugulea, dar bea cafea, îi citea din ziar cu glas tare şi-i punea întrebări. Doamne, câte întrebări putea să pună!

Totuşi, era plăcut să aibă companie la masă. Să ia micul dejun alături de cineva care arăta bine, care mirosea bine şi avea ceva de spus. Problema lui era că se gândea tot mai mult la înfăţişarea, mirosul şi cuvintele ei chiar şi când era la muncă.

Nu-şi amintea ca vreo altă femeie să-i ocupe gândurile atât de intens. Asta ar fi putut îngrijora un bărbat, dacă respectivul s-ar fi lăsat pradă temerilor.

Shane MacKade nu se lăsa pradă temerilor. Şi nu era obişnuit să se gândească la o femeie care nu părea să-i acorde aceeaşi atenţie.

Era doar o problemă de adaptare, îşi zise. Rebecca era musafiră în casa lui, iar un bărbat demn de acest nume nu profita de o musafiră. Motiv pentru care trebuia s-o expedieze cât mai repede posibil – ca să poată profita de ea.

Şi, dacă nu s-ar mai fi gândit atâta la cât de drăguţă era, stând la laptopul ei, cu ochelarii aceia mici şi rotunzi pe nas, cu ochii negri concentraţi şi cu picioarele lungi şi subţiri încrucişate în dreptul gleznei, nu ar mai fi suferit.

Dar, la naiba, cum era posibil să nu se gândească la

asta?

Shane lovi pentru a doua oară cratiţa de tejghea, făcând-o pe Rebecca să-şi coboare ochelarii pe nas şi să-l privească peste rame.

— Nu vreau să te simţi obligat să găteşti pentru mine.

— Tu n-ai de gând să găteşti, mormăi el.

— Pot să dau un telefon. De ce să nu comand ceva şi să aştept să mi se livreze?

— Nu mai eşti în New York, scumpo. Nimeni nu livrează aici.

— Ah!

Rebecca oftă şi-şi scoase ochelarii. Shane radia o stare de tensiune. Dar Shane mereu radia câte ceva. Era tipul cel mai… plin de viaţă, hotărî ea în cele din urmă, pe care-l întâlnise vreodată.

Acum părea incredibil de tensionat. Probabil avea probleme cu vreo vită. Compătimitoare, se ridică şi se duse către el să-i maseze umerii.

— Ai avut o zi grea. Cred că e obositor să munceşti pe câmp aşa, ore la rând, apoi să te ocupi de vite.

— E mai uşor când dormi ca lumea noaptea, spuse el printre dinţi. Mâinile ei osoase nu făceau decât să-i tensioneze şi mai mult muşchii dureroşi.

— Eşti foarte încordat. De ce nu te aşezi? Pot să deschid o conservă, să fac nişte sendvişuri.

— Nu vreau un sendviş.

— E tot ce pot să fac.

Shane se întoarse brusc şi-o prinse de mâini.

— Te vreau pe tine.

Rebeccăi îi sări inima din piept şi trebui să depună eforturi ca să-şi controleze nodul din gât.

— Da, credeam că am stabilit asta deja. Nu înghiţi cu zgomot şi nici nu tremură vizibil. Era mai uşor să facă faţă furiei din ochii lui decât pasiunii pe care o ascundea. În plus, ai fost de acord să-mi oferi o atmosferă profesională.

— Ştiu cu ce am fost de acord. Ochii lui verzi, zbuciumaţi, o sfredeliră. Asta nu înseamnă că trebuie să-mi placă.

— Nu, nu trebuie. Ţi-a trecut prin minte că eşti furios pentru că eu nu reacţionez în felul în care eşti obişnuit să reacţioneze femeile la farmecul tău?

— Nu vorbim despre femei. Vorbim despre tine. Tu şi cu mine, aici şi acum.

— Vorbim despre sex, răspunse ea. Îl strânse uşor de braţe, apoi făcu un pas în spate. Şi iau în calcul asta.

— Iei în calcul? Shane era în stare s-o strângă de gât. Cum adică, vrei să spui că iei în calcul să faci sex aşa cum iei în calcul să mănânci pui sau peşte la cină? Nimeni nu e atât de detaşat.

— E o abordare raţională, obişnuieşte-te cu asta.

Dând din umeri, Rebecca se întoarse la masă şi se aşeză.

„Să mă obişnuiesc?” îşi spuse el fierbând.

— Serios? Deci o să mă anunţi când ai ajuns la o concluzie?

— O să fii primul, îl asigură ea punându-şi ochelarii pe nas.

Shane reuşi să-şi controleze furia. Era un lucru greu pentru un MacKade. Dacă ea înţelegea doar argumentele raţionale şi detaşate, avea să-i ofere asta cu vârf şi îndesat.

— Ştii, acum că iau în calcul mai multe lucruri, îmi dau seama că eşti un pic prea rece pentru gustul meu, şi cu siguranţă prea osoasă. Mie îmi place genul mai cald, mai pufos.

Rebecca, simţind cum i se încorda maxilarul, îşi impuse să se relaxeze.

— Bună încercare, fermierule! Dezinteres, insultă şi provocare. Sunt convinsă că dă rezultate în majoritatea cazurilor. Dar cu mine va trebui să te descurci mai bine de-atât.

— În clipa asta, m-aş descurca mai bine fără tine.

Din moment ce nu putea să aibă câştig de cauză, Shane ieşi valvârtej. Nu-i mai rămânea decât să aleagă cu care dintre fraţii lui avea să se ia la bătaie.

Rebecca oftă adânc şi-şi scoase ochelarii ca să-şi maseze faţa. De data asta fusese aproape. De unde era să ştie că furia aceea abia stăpânită, dorinţa aceea nebună şi aroganţa lui înnăscută erau atât de incitante, atât de atrăgătoare?

Aproape că şi cedase. În clipa în care el se răsucise şi o prinsese, fusese la un pas de a ceda. Dar…

Nu ar fi putut controla situaţia în niciun fel, din moment ce Shane era într-o stare atât de instabilă. Ar fi posedat-o. Şi, indiferent cât de bine suna în teorie, îi era teamă de practică.

Dacă Shane ar fi ştiut că ea aştepta doar să se calmeze şi să se asigure că şi el era calm… Era convinsă că, în condiţii normale, putea fi un amant blând şi minunat. Pe de altă parte, iritat şi dominat de dorinţă, ar fi fost un amant nerăbdător şi insistent.

Aşa că era mai bine dacă aşteptau amândoi momentul oportun.

Se lăsă pe spate, cu ochii închişi. Era linişte, acum că vijelia de Shane plecase. Îi lipsea puţin, chiar dacă tăcerea din jur o încânta. Îi era atât de uşor să se relaxeze acolo, în camera aceea, în casa aceea. Până şi scârţâitul bârnelor în miez de noapte avea un efect benefic asupra nervilor.

Iar mirosul de lemne arse şi de came friptă, aroma subtilă de scorţişoară şi măr, zgomotul mocnit al focului din cuptor, toate acestea o făceau să se simtă ca acasă…

Îngheţă, cu ochii încă închişi şi trupul încordat ca un fir întins. Cuptorul nu era în funcţiune. Atunci de ce simţea mirosurile acelea? Focul nu ardea în şemineu, de ce îl auzea trosnind?

Deschise încet ochii. Pentru o clipă, imaginea camerei

tremură, iar vederea i se înceţoşă. Văzu un cuptor din fontă, aprins. O tavă de plăcinte se răcea pe marginea ferestrei, luminată de razele soarelui.

Clipi, iar viziunea dispăru. Teracota şi lemnul erau la locurile lor, iar liniştea era întreruptă doar de bâzâitul frigiderului.

Aromele persistau însă. I se păru că aude plânsetul unui copil, ca un ecou în mintea sa.

— În regulă, Rebecca, spuse ea tremurând. Tu ai vrut-o. Se pare că ai obţinut ce ţi-ai dorit.

Ridicându-se în grabă, se duse în sufragerie. Echipamentul ei era instalat printre scaunele comode, balansoar şi rafturile cu cărţi. Aparatele nu înregistraseră nicio scădere de temperatură, dar câmpul energetic era foarte puternic. Nu avea nevoie de un instrument să-i spună asta, o simţea pe pielea ei. Electricitatea dansa în aer, zburlindu-i părul de pe ceafă.

Nu era singură.

Bebeluşul plângea. Cu mâna la gură, Rebecca se holbă la reportofon. Oare înregistra sunetul acela ascuţit? Sus, uşa unui dormitor se închise încet. Auzi un scârţâit ritmic, apoi plânsetul încetă.

Copilul era legănat, se gândi, aproape ameţită de bucurie. Era alinat, iubit. Asta simţea dincolo de energia aceea, dincolo de agitaţie. Dragoste, o dragoste profundă, trainică, bogată. Casa era însufleţită de dragoste.

Învăluită de căldura acelui sentiment, simţi cum îi ţâşneau lacrimile.

Când se lăsă liniştea din nou, când rămase iar singură, ridică reportofonul şi îşi înregistra raportul, după care se aşeză la laptop şi consemnă în detaliu tot ce se petrecuse.

La final, îşi luă o sticlă de vin din frigider şi sărbători succesul.

*

La miezul nopţii, când se întoarse, Shane o găsi pe Rebecca acolo unde o lăsase. Reuşise să se răcorească între timp. Niciunul dintre fraţii lui nu avusese chef de bătaie, dar Devin reuşise să-l scoată din starea aceea glumind cu el.

Acum, că tânăra femeie era în faţa lui, zâmbitoare, cu părul ciufulit şi ochelarii alunecându-i de pe nas, îi era teamă că enervarea avea să-l cuprindă iarăşi.

— Nu faci pauză niciodată?

— Sunt obsesiv-compulsivă, replică ea. Salut.

— Salut. Shane se încruntă observându-i îmbujorarea şi zâmbetul distrat. Ce faci?

— Nimic. M-am tot jucat cu fantomele. Sunt foarte prietenoase, mult mai prietenoase decât cele de la han.

El se apropie şi văzu sticla de vin aproape goală de lângă laptop. Şi un pahar pe jumătate plin. O privi din nou, mai atent, şi izbucni în râs.

— Eşti afumată rău, doamnă doctor Knight.

— Adică beată? Dacă da, mă văd nevoită să fiu de acord cu diagnosticul tău. Sunt foarte, foarte, foarte beată. Ridică paharul şi, după ce reuşi să ia o gură de vin fără să verse pe bluză, îngăimă: Nu ştiu cum s-a întâmplat. Probabil pen’ că am băut încontinuu.

Doamne, cât de simpatică era, aşa tolănită în scaun, cu ochii strălucitori! Zâmbetul ei era… ei bine, prostesc, îşi spuse Shane. Se bucura că în sfârşit descoperise ceva prostesc la ea.

— Gata, ai băut destul. Îi sprijini bărbia cu blândeţe, ca să nu i se bălăngăne capul. Ai mâncat ceva?

— Nu. Nu ştiu să gătesc. Rebecca îşi găsi replica atât de amuzantă, încât izbucni în râs. Salut.

— Mda, salut. Era imposibil să fie furios pe ea acum. Arăta atât de dulce, atât de incredibil de beată! Îi luă

ochelarii care-i alunecaseră pe nas şi, punându-i deoparte, o îndemnă: Hai să mergem sus, iubito!

— Nu ai de gând să mă săruţi? protestă Rebecca, alunecând graţios din scaun pe podea.

Cu un bombănit în barbă, Shane se aplecă s-o ridice. Deşi beată, Rebecca avu ţintă bună. Gura ei se izbi de a lui într-un sărut lung, zgomotos.

— Mmm… eşti atât de dulce. Explorându-i gustul şi hrănindu-se cu vinul care-i înota în cap, îşi deschise braţele şi se agăţă de gâtul lui. Vino aici, jos, vrei? Şi sărută-mă din nou. Când mă săruţi, simt că plutesc, iar inima îmi bate mai tare. Vrei să simţi cum îmi bate inima? Îl apucă de mână şi i-o trânti peste sânul ei. Simţi?

Da, simţea foarte limpede.

— Termină! Bulversat, se agăţă de onoare cu ultimele forţe. Scumpete, eşti pulbere!

— Mă simt minunat! Nu vrei să mă atingi?

Fără a-şi putea stăpâni o înjurătură nervoasă, Shane o ridică în braţe, dar nu putu să evite pupăturile vesele pe care ea i le aplica pe faţă şi gât.

— Încetează, Rebecca, îi ceru cu voce răguşită, disperată, simţind cum îi cedau frânele. Poartă-te civilizat!

— Nu vreau. Mereu cuminte. M-am săturat. Lasă-mă să scot asta de pe tine. Cu gesturi entuziaste, dar prost coordonate, bâjbâi încercând să-i desfacă nasturii cămăşii. Ador felul în care arăţi în maiou, îţi pune în evidenţă muşchii. Lasă-mă să-i văd!

Shane o cără afară din sufragerie, blestemând de mama focului.

— O să mio plăteşti, jur! Mahmureala va fi cea mai uşoară dintre pedepse.

Tânăra femeie dădea din picioare şi chicotea plimbându-şi mâinile prin părul lui lung, des. Era uşoară ca un fulg; cu toate astea, muşchii lui începură să tremure, iar genunchii i se înmuiară.

Fu la un pas să scâncească când ea îl muşcă senzual de ureche.

— O, ador casa asta! Te ador pe tine. Ador totul. Putem să bem vin în pat?

— Nu, şi ai face bine să…

Shane făcu greşeala s-o privească, moment în care gura ei se lipi de a lui. Oricât de puţin onorabil ar fi fost, era om. Un fior fierbinte îi străbătu corpul chinuindu-l, tentându-l. Cu un geamăt prelung, disperat, se opri pe scară şi se pierdu în buzele acelea minunate care-l doreau.

— Rebecca. Numele ei răsună ca o rugăminte. Mă înnebuneşti.

— Întotdeauna mi-am dorit să înnebunesc un bărbat. După aia, aş putea să-l repar, pen' că sunt psihiatru, spuse ea clătinându-se şi râzând zgomotos. Trase de maiou şi-şi strecură degetele pe dedesubt, atingându-i pielea transpirată, apoi îi ceru: Mai sărută-mă, ştii tu, în felul ăla în care pot să-ţi simt dinţii cu limba. Ador când faci asta!

— Vai, Doamne!

Era o rugăciune sinceră. O repetă la nesfârşit în timp ce o căra în camera de oaspeţi.

Intenţia lui era să-i dea drumul pe pat şi să iasă cât mai rapid şi mai onorabil cu putinţă, ţinând cont de starea de răvăşeală în care era şi de durerea din vintre.

Însă Rebecca trase de el, se smuci şi reuşi să-l dărâme pe pat, alături de ea. Deasupra ei.

— Ce bine e, oftă ea, apoi se arcui. O, uau!

Shane gemu jalnic. Ultimele rămăşiţe de judecată i se risipiră, iar sângele îi coborî din creier în corp. Îşi dădu ochii peste cap când Rebecca îi puse mâinile pe fund şi-l trase spre ea.

— Nu am de gând să fac asta, spuse el gâfâind.

Se abţinea cu eforturi supraomeneşti să nu-i sfâşie hainele.

— Ba da. De îndată ce scoatem pantalonii ăştia.

Mâna lui îi prinse mâna ca o menghină când ea se întinse să-i desfacă nasturele de la pantaloni. Privi faţa aceea veselă şi seducătoare şi, cu o voinţă titanică, îşi aduse aminte că orice joc avea nişte reguli.

— Vreau să te opreşti chiar acum! Fără pic de blândeţe, o apucă de mâini şi i le prinse deasupra capului. Singura problemă era că, în poziţia asta, corpul lui era şi mai ferm lipit de al ei. Şi a naibii dacă stătea liniştită. Ia-ţi mâinile de pe mine, la dracu'!

Rebecca zâmbi larg, bucurându-se în tihnă de senzaţiile care îi parveneau prin aburii de alcool ori de câte ori îşi arcuia trupul înspre al lui.

— Promit să nu te rănesc, spuse ea, după care chicoti: Arăţi ca un animal fioros. Hai, sărută-mă!

— Ar trebui să te strâng de gât, răspunse Shane, dar se conformă, atât din frustrare, cât şi de nevoie.

Sărutul fu aspru, sălbatic, puţin răutăcios. Când reuşi să se oprească şi se dădu înapoi, îi văzu ochii pierduţi, ca acoperiţi cu un văl de mătase. Dar buzele ei ispititoare se arcuiră într-un zâmbet.

— Mmai muuult…

Un nou fior dureros îi străbătu corpul, iar tâmplele îi zvâcniră.

— O să fac dragoste cu tine când o să fiu sigur că-ţi aduci aminte, Rebecca, spuse el printre dinţi. Când o să fii trează, cu mintea limpede şi-ţi vei aminti fiecare detaliu. Şi, când o să termin cu tine, n-o să mai ştii nici cum te cheamă.

— OK, murmură ea mulţumită, în timp ce pleoapele grele i se lăsau. OK. Apoi căscă şi adormi.

Rămase întins deasupra ei câteva minute, încercând să-şi recapete suflul şi să-şi adune forţele. Îi simţea respiraţia, care-i ridica şi-i cobora sânii striviţi sub el, îi simţea formele trupului şi felul în care mâinile atârnau în strânsoarea lui.

— N-o să mă urăşti mâine dimineaţă, iubito, murmură el pe când se ridica. Dar s-ar putea să te urăsc eu pe tine.

Aruncă o cuvertură peste ea şi-o lăsă să doarmă îmbrăcată din cap până-n picioare.

*

Shane nu dormi deloc. Se dădu jos din pat înainte de răsăritul soarelui, ca de obicei. În dimineaţa asta însă, nu fluieră. Pe hol, aruncă o privire încruntată înspre camera Rebeccăi înainte să coboare şi să pornească la muncă.

Dacă cei doi studenţi de la 4-H care îl ajutau la treabă în timpul săptămânii remarcară că Shane nu era în apele lui, se dovediră suficient de înţelepţi încât să nu comenteze. Vitele fură mulse şi îngrijite, porcii hrăniţi, ouăle culese în coş. Mai erau de desfăcut şi de întins pe jos baloturile de fân.

Câinii se gudurară pe lângă stăpânul lor, cum le era obiceiul, dar simţiră rapid că nu era ceva în regulă, aşa că se duseră să se întindă pe veranda din spate.

Când Shane se întoarse în casă ca să pregătească micul dejun, soarele era deja pe cer. Munca fizică îi calmase parţial toanele, iar simţul ridicolului se ocupase de restul. Cum ajunsese el, om în toată firea, cu o reputaţie de crai, mai frustrat decât fusese ca adolescent la prima încercare de a sonda teritoriul feminin?

Era caraghios, dacă priveai lucrurile cu detaşare. În plus, s-o vadă beată pulbere pe doctoriţa Knight cea sarcastică, rece şi isteaţă fusese o experienţă de neuitat.

Se tot gândi la asta în timp ce prăjea şunca. În plus, Rebecca arătase tare drăguţ stând acolo cu ochelarii alunecându-i de pe nas şi cu zâmbetul ăla nătâng pe chip. Iar un bărbat nu se putea plânge prea mult atunci când o femeie frumoasă se agăţa de gâtul lui. Indiferent cât de frustrant era.

Bineînţeles, un alt fel de bărbat ar fi profitat de ocazie. Un alt fel de bărbat ar fi lăsat-o să-l dezbrace şi i-ar fi întors serviciul. Un alt fel de bărbat ar fi plonjat în corpul acela mic şi fierbinte şi…

Îşi dădu seama că se tortura singur şi trase aer adânc în piept de câteva ori. Era al naibii de norocoasă că nu avusese de-a face cu un alt fel de bărbat. De fapt, aşa cum vedea el lucrurile, îi era datoare vândută.

Binedispus de acest gând, îşi turnă nişte cafea.

Pe deasupra, Rebecca suferea probabil de o mahmureală cumplită. Întrucât aromele micului dejun, energia cafelei şi frumuseţea dimineţii îi schimbaseră dispoziţia, Shane hotărî că putea chiar să-i fie milă de ea.

Fără îndoială, tânăra femeie urma să se trezească, pe lângă durerea de cap, şi cu multe goluri în amintiri. Iar lui avea să-i facă o plăcere deosebită să-i povestească în detaliu cele întâmplate şi s-o vadă crispându-se jenată. Considera că asta ar mai fi echilibrat balanţa. Suficient încât să poată fi compătimitor. Îi putea da chiar şi o aspirină, împreună cu remediul MacKade de a doua zi.

Iar cele câteva glume pe care le-ar fi făcut pe seama ei ar fi fost binemeritate.

„Draga de ea, îşi zise pe când bătea ouăle energic. Probabil că va dormi până la prânz, iar când se va trezi, îşi va trage cuvertura peste faţă şi, cu o durere de cap ascuţită, se va ruga ca moartea să-i curme suferinţa.”

Una peste alta, asta avea să compenseze chinul prin care trecuse el toată noaptea.

Fu foarte surprins când, stingând focul de sub tigaie şi întinzându-se după o farfurie, dădu cu ochii de Rebecca în uşa bucătăriei.

O studie cu o sprânceană ridicată. Era palidă, cu ochii somnoroşi, încă în halat. Părul ei era ud, ceea ce însemna că încercase să-şi înece suferinţa în duş.

— Cum merge, doamnă doctor? se interesă el cu un

rânjet maliţios.

Rebecca îşi drese glasul.

— Bine. Privind spre masă, zări corpurile delicte, respectiv sticla de vin şi paharul încă plin cu licoarea pe care nu reuşise s-o dea gata. Era nevoită să înfrunte realitatea. M-a cam luat valul aseară, mărturisi ea abătută.

— Se poate spune şi aşa. Shane închise uşa bufetului cu zgomot, însă Rebecca nu tresări la auzul uşilor trântite, ceea ce-l dezamăgi. Pe-aici spunem că erai beată criţă.

De data asta, ea tresări.

— Nu sunt o băutoare de felul meu. A fost o idioţenie să beau pe stomacul gol. Voiam să-mi cer scuze şi să-ţi mulţumesc pentru că m-ai dus în pat.

Rânjetul lui Shane pălea rapid. Era mult prea stăpână pe sine pentru gustul lui.

— Ce-ţi face capul?

— Capul. A… Zâmbi, flatată că lui îi păsa suficient cât să întrebe. E bine. Nu sunt mahmură. Probabil că am un metabolism bun.

Shane se holba la ea nevenindu-i să creadă. Oare nu exista dreptate pe lumea asta?

— Nu eşti mahmură?

— Nu, dar mi-ar prinde bine o cafea.

Zicând acestea, Rebecca se îndreptă spre cafetieră. Nu mergea împiedicat, nu se ferea de lumina puternică, nici măcar nu se văita încetişor de vreo durere, remarcă el înciudat.

— Ai băut aproape toată sticla de vin şi te simţi bine?

— Mmm… înfometată. Rebecca îi zâmbi din nou şi-şi turnă cafea. Chiar am fost idioată azi-noapte, dar tu ai fost foarte înţelegător.

— Mda. Am fost de piatră.

Shane îşi pierdea apetitul cu viteza gândului.

Chiar fusese de piatră, îşi spuse ea, şi merita o explicaţie pentru cele întâmplate, pe lângă scuzele de

rigoare.

— Vezi tu, am avut o mare realizare aseară şi... Expresia de pe faţa lui Shane o avertiză că era mai bine să lase detaliile pentru mai târziu. Eşti furios pe mine. Ai tot dreptul. Am fost îngrozitoare, oftă ea aşezându-şi mâna pe braţul lui. Mi-am pierdut complet controlul. Iar tu ai fost atât de stăpânit şi de dulce.

— Dulce, repetă el printre dinţi. Îţi aminteşti ce s-a întâmplat?

— Bineînţeles. Cum îşi imagina că ar fi putut să uite? se întrebă Rebecca. Sprijinită de tejghea, sorbi din ceaşcă, după care spuse: Te... pipăiam cred că e cuvântul potrivit. Nu e stilul meu. Îţi sunt foarte recunoscătoare pentru că ai înţeles că vinul era de vină. Nu te-aş fi condamnat nici dacă m-ai fi lăsat să zac pe podea.

Ochii ei zâmbiră pe deasupra ceştii, pentru că era mai degrabă amuzată de propria ispravă decât jenată.

— Cred că am fost o pacoste. Nu-mi imaginez că o femeie beată e prea tentantă, dar ai fost oricum foarte răbdător, te-ai purtat cu multă decenţă.

Nici măcar nu avea bunul-simţ să se simtă umilită, îşi zise el furios. Şi, mai grav – mult mai grav –, avea tupeul să-l considere un fel de sfânt.

— Ai fost respingătoare.

— Ştiu, răspunse ea cu un hohot de râs. Cu toate astea, pentru mine a fost o experienţă interesantă. Nu am mai fost niciodată atât de beată – nici nu am de gând să mai fiu vreodată. Am avut noroc că s-a petrecut totul în intimitate şi că s-a nimerit ca tu să ai grijă de mine. Pot să iau puţină şuncă?

Shane îşi asculta pulsul care-i zvâcnea în tâmple. Peste câteva clipe rosti:

— Eşti trează acum, Rebecca?

— Ca un judecător, răspunse ea muşcând dintr-o felie de şuncă. Şi am de gând să rămân aşa multă vreme.

Bărbatul dădu din cap încet, cu ochii aţintiţi asupra ei.

— Ai capul limpede, mintea întreagă?

Rebecca dădu să răspundă, dar ceva din tonul lui o alarmă. Îl privi cu precauţie. Licărul periculos de furie din ochii lui o făcu să se dea un pas în spate.

— Shane…

O trase înapoi violent, astfel încât ceaşca îi zbură din mână.

— Deci nu mă tentai? Gura lui, furioasă, plină de frustrare, o strivi pe a ei. Am fost dulce? adăugă, răsucind-o până când spatele ei se ciocni de frigider.

— Înţelegător. Răbdător.

Printre cuvintele şuierate, continuă să-i asalteze gura.

— Da. Nu.

Cum ar fi putut să gândească, din moment ce sângele i se urcase la cap?

— Aproape că m-ai omorât, continuă el. Îi ridică bărbia şi-i asaltă gura, trimiţând scântei în fiecare celulă din corpul ei. Ai idee cât de mult te doream? Poţi să-ţi faci o imagine?

Îi oferi una, o imagine foarte clară şi intensă a buzelor nerăbdătoare, aspre, a mâinilor gata să se plimbe peste trupul ei, a corpului tensionat, fierbinte. Rebecca, încercând să-şi recapete suflul, se strădui să rămână în picioare, deşi mintea ei se făcuse terci.

Simţea încă o dată că se topea în braţele lui, că devenea moale ca o ceară parfumată. Sunetele melodioase, sexy care ieşeau din gâtul ei îi accelerară lui Shane pulsul până la limita suportabilului, transformându-i pofta şi frustrările într-o nevoie disperată.

— Până aici ţi-a fost, murmură el în timp ce o ridica în braţe.

Cu o tresărire panicată, Rebecca îi puse o mână pe piept.

— Aşteaptă!

— Pe dracu’ o să aştept. Ochii lui scăpărară, pârjolind-o. Ai face bine să spui „Nu” tare şi limpede şi s-o spui repede, Rebecca. Spune-mi că nu mă vrei, că nu vrei asta. Şi asigură-te că eşti sinceră.

Tânăra femeie simţi sub palmă bătăile furioase ale inimii lui. Mâna îi tremura. De frică, îşi spuse, apoi îşi dădu seama că nu era adevărat. Tremura de dorinţă.

— Nu pot, oftă ea în cele din urmă. Nu aş fi sinceră.

— Ştiu, replică Shane triumfător.

capitolul 8

Voia să-şi amintească totul, să-şi întipărească în minte şi inimă fiecare clipă, fiecare sunet, fiecare aromă. Voia să poată retrăi senzaţia incredibilă de a fi purtată în braţele acelea puternice, de a fi dorită cu ferocitate de un bărbat frumos. Senzaţia de a fi gustată la fiecare pas de buze înfometate, experimentate.

Nu-i păsa dacă Shane avea să fie aspru sau blând, răbdător sau frenetic. Atâta timp cât nu înceta s-o dorească.

El se opri pe scări, cufundându-se în gura ei într-un fel care risipea orice gând despre viitor, făcând loc prezentului pasional.

Rebecca gemu de plăcere şi-l cuprinse cu braţele, sărutându-i faţa, gâtul. Mirosul lui înţepător îi umplu nările până când mintea ei se scăldă în sunete şi imagini de nedesluşit. Se cutremură dându-şi seama cât de puternică era pofta ei. Şi ăsta era doar începutul, îşi zise ameţită.

Nu i se mai păru surprinzător când se trezi desfăcându-i nasturii cămăşii. Voia să-l simtă, să-l atingă peste tot în acelaşi timp.

Când ajunseră în dormitorul lui, Shane izbucni în râs.

— Momentul ăsta seamănă tare mult cu cel de azi-noapte, remarcă el aruncându-se pe pat, deasupra ei. Doar că este mai bine.

— Nu poţi să-ţi scoţi chestia asta?

Râse şi ea, deşi n-ar fi crezut că era posibil atunci când dorinţa îi chinuia fiecare centimetru din corp.

— La tine e mai uşor.

Shane îi desfăcu halatul cu o atingere de expert, dându-i la iveală pielea albă ca laptele. Cu un sunet de animal sălbatic, îi cuprinse un sân între buze.

Şocul atingerii lui o răvăşi, trezind în ea o avalanşă de senzaţii noi, neexplorate. Deşi încerca să-şi limpezească mintea, ca să poată înregistra toate experienţele, mâna cu care încercase să-i descheie cămaşa alunecă pe saltea şi strânse cu forţă cearşaful.

Fiecare atingere, fiecare presiune pe care gura lui înfometată o aplica trupului ei îi trimitea săgeţi de căldură în vintre. Şi fiecare săgeată se desfăcea în zeci de alte vârfuri înflăcărate care goneau pe sub piele şi pe deasupra cu viteze ameţitoare.

Cum ar fi putut cineva să supravieţuiască acelor senzaţii? se întrebă. Cum ar fi putut cineva să trăiască fără ele?

Shane o dezbrăcă în câteva secunde şi se înfruptă din ea.

Rebecca paraliză de teamă că ar fi putut muri de plăcere. Pielea ei umedă şi fierbinte tremura la fiecare atingere a mâinilor acelora mari, noduroase. Se rostogoli împreună cu el, purtată de val, disperată să ţină pasul.

Shane nu se putea sătura. De pielea ei fină, de oasele acelea lungi şi înguste şi de sânii ei mici, fermi ca nişte mere. Simţea parfumul duşului pe ea, iar mirosul simplu de săpun nu i se mai păruse niciodată atât de excitant. Avea senzaţia că ar fi putut-o mânca de vie, bucată cu bucată.

În timp ce Rebecca se zvârcolea de plăcere sub el,

mâinile ei treceau rapid, frenetic peste corpul lui. Ochii ei minunaţi, ochii aceia pe care Shane nu putuse să şi-i scoată din minte, erau sumbri acum, intenşi, de culoarea whisky-ului. Oriunde o atingea, ea răspundea ca şi când nu mai fusese atinsă niciodată. Înfiorându-se, arcuindu-se, revărsându-se. Gemea, fremăta, gâfâia.

Niciuna dintre femeile pe care le cunoscuse nu-l făcuse să se simtă atât de puternic, atât de liber, atât de plin de dorinţă.

— La naiba!

Ameţit de dorinţă, se ridică să-şi scoată cizmele. Se ridică şi ea, înlănţuindu-l cu trupul ei gol, minunat, şi sărutându-i gâtul şi umerii până când vederea lui se înceţoşă.

— Grăbeşte-te! Îi ridică maioul şi-l sărută pe spate. Uau, îţi ador corpul! Pur şi simplu… mmm…

În clipa în care îşi trecu sânii peste spatele lui, înnebuniră amândoi de plăcere.

Incapabil să se mai stăpânească, Shane o întoarse şi-o aşeză în poală. Gura lui o găsi pe a ei aşteptându-l avidă. Nevoia ei, la fel de sălbatică ca a lui, îl încălzi ca un shot de whisky.

Când îşi strecură mâna între picioarele ei, descoperi că era fierbinte şi udă. Cu respiraţia tăiată, de parcă ar fi fost în transă, Rebecca îl zgârie cu unghiile pe spinare. Coapsele ei se mişcau frenetic, uimindu-l prin lăcomia descătuşată cu care-şi dorea să simtă plăcerea.

— Trebuie să intru în tine, spuse el răguşit. O împinse pe pat aproape brutal şi-şi scoase la repezeală blugii. Nu-şi amintea ca mâinile să-i fi tremurat vreodată, dar se întâmpla acum, în graba furioasă şi copleşitoare de a o poseda. Vreau să te umplu. Vreau să te privesc în timp ce intru în tine.

— Grăbeşte-te, îl îndemnă Rebecca aşezându-şi mâinile pe coapsele lui. Îşi dorea să se simtă din nou astfel,

să ştie că o va face să zboare din nou. Nu mai rezist, îngăimă ea în clipa în care se arcui spre el.

Shane plonja în ea în forţă. Şi îngheţă. Şoc, uimire, groază, toate îl asaltară când îi auzi ţipătul, când simţi cum se înfipse fără milă în virginitatea ei. Muşchii braţelor îi tremurară de încordare, iar ochii lui, pe jumătate orbi, o fixară disperaţi.

— Doamne, Rebecca! Nu te mişca!

— Ce e? Era pierdută, frenetică. Copleşită de senzaţia extraordinară de a-l simţi înăuntrul ei, umplând-o, invadând-o. Ce e?

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu te mişca, se răsti Shane încercând să se controleze. Corpul său trepida în încercarea de a se ţine în frâu. Dumnezeule, era atât de fierbinte, atât de strâmtă, atât de udă! N-o să te mai rănesc. Doar dă-mi o clipă să-mi revin, spuse el încercând să-şi recapete suflul.

— Ce? repetă ea. Cu un instinct primar, îşi înlănţui picioarele în jurul lui şi se ridică.

— Nu…

Animalul din el preluă controlul şi evadă, ignorând totul în afară de nevoia presantă de a se împerechea. Nereuşind să reziste tentaţiei, Shane plonjă adânc în ea, făcând-o să intre în ritmul lui înnebunitor până când lumea păru să se rezume la cele două corpuri unite, la ciocnirea dură a trupurilor, expiraţia zgomotoasă a plămânilor, mirosul de transpiraţie şi sex, şi senzaţia extraordinară de alunecare. Plăcerea întunecată îl copleşi, îl goli.

Slăbit, se prăbuşi deasupra ei şi încercă să-şi adune minţile, abia reuşind să şoptească:

— Îmi pare rău!

Trebuia să se dea la o parte, ştia că trebuia, dar pur şi simplu nu mai era în stare. Nicio experienţă din viaţa lui nu-l epuizase atât de mult, iar pentru asta erau răspunzătoare inocenţa ei şi sentimentul de vinovăţie care îl secătuia.

Rebecca tremura sub el în spasme rapide, violente, care-l incriminau. Gândul că ar fi putut să izbucnească în plâns îl îngrozea.

— Ar fi trebuit să-mi spui.

Trebuia să existe o modalitate de a o alina, dar era pur şi simplu depăşit de situaţie.

— Să-ţi fi spus? repetă ea cu o voce firavă.

— Nu te-aş fi împins la asta. Nu aş fi… La dracu', probabil că aş fi făcut-o. Îşi găsi forţele să-şi ridice capul şi s-o privească. Ochii ei erau închişi, iar buzele îi fremătau. Te-am rănit, sunt sigur că te-am rănit.

Rebecca deschise ochii. Irisul auriu nu mai era decât un cerc subţire în jurul pupilelor. Din cauza şocului, îşi zise Shane, blestemându-se din nou. Dar buzele acelea umflate se arcuiră într-un zâmbet, sporindu-i confuzia.

— Nu m-ai rănit. A fost minunat. Mă simt minunat.

— Dar…

— Mereu e aşa? întrebă Rebecca oftând satisfăcută. Atât de copleşitor, de… uriaş, ca şi când nimic nu te-ar putea opri să treci de la un moment incredibil la următorul. E atât de… de primitiv, încheie ea cu un suspin.

— Eu… nu… da. Ce naiba putea să răspundă la asta? Nu pot să gândesc limpede, zise el într-un final.

Auzindu-l, zâmbetul ei se lărgi.

— Nu eram sigură că mă pricep, dar am fost bună. Nu-i aşa?

— Tu…

Ce Dumnezeu? Rebecca nu plângea, nu era supărată deloc. Arăta ca o pisică leneşă care tocmai se înfruptase dintr-un platou cu canari. Shane vorbi încet, cu grijă, mai mult pentru sine decât pentru ea:

— Rebecca, nu ai mai fost niciodată cu un bărbat înainte.

— Nu am fost în mod deosebit interesată de un bărbat înainte. Găsi forţa să-şi ridice braţele şi să-l cuprindă cu ele.

Apoi zâmbetul ei păli. Nu am fost bună de nimic? Am făcut ceva greşit? Nu te simţi cum mă simt şi eu?

— M-ai distrus. Shane se ridică de pe ea şi se întinse pe pat, frecându-şi faţa cu mâinile. Nu m-am putut controla deloc. Chiar şi când mi-am dat seama, nu m-am putut opri. Ar fi trebuit să mă pot opri.

— Îmi pare rău dacă n-am făcut totul cum trebuie. Jenată, Rebecca se ridică în şezut. A fost prima oară pentru mine, şi m-am gândit că o să ai puţină răbdare.

Shane blestemă şi o prinse de braţ înainte ca ea să coboare ca o regină din pat.

— Uită-te la mine! La mine, repetă el până când privirea ei îmbufnată o întâlni pe a lui. N-o să-ţi dau o notă, dar îţi spun asta. Te vreau. Te vreau din nou chiar acum atât de mult, încât aş putea să te mănânc de vie. Mă simt vinovat pentru că am fost aspru, dar nici măcar asta nu mă poate opri. Dacă aş fi ştiut, m-aş fi purtat mai blând. Aş fi încercat să am grijă.

— Nu m-ai rănit, Shane, murmură ea în timp ce-i dezmierda obrazul. Nu ţi-am spus de teamă că aveai să mă respingi dacă aflai. M-am gândit că ţi-ai dori pe cineva cu experienţă.

— Cine naiba eşti? gemu el. De ce mi-e atât de greu să te descifrez?

— Încă fac eforturi să mă descifrez pe mine însămi. Aplecându-se, îşi atinse buzele de ale lui, apoi oftă când el o trase la piept s-o alinte. A fost cel mai frumos început din viaţa mea. Vreau să mă simt din nou aşa. Eşti un amant incredibil.

— Ce termen de comparaţie ai tu? Ei, Rebecca? şopti el frecându-şi nasul de gâtul ei.

— Hmm?

— E ceva în neregulă cu universitarii printre care te învârţi? Cum de te-au lăsat să scapi?

Zâmbitoare, tânăra femeie îşi trecu buzele arcuite

peste umărul lui.

— Dacă m-ai fi cunoscut acum un an, n-ai mai fi întrebat. Nu te-ai fi uitat la mine de două ori.

— Întotdeauna mă uit la femei de cel puţin două ori. La orice femeie.

Ea chicoti, savurând felul în care muşchii lui se profilau sub degetele ei.

— Eram varză, crede-mă! O tocilară cu acte în regulă.

Nu-i era greu s-o recunoască acum că era cuibărită în braţele lui, încă ameţită de dragoste.

Amuzat, Shane o trase înapoi ca s-o poată privi.

— Iubire, nicio tocilară de pe lumea asta nu are ochi ca ai tăi. Puţin îmi pasă ce e în capul tău, ochii ăştia sunt păcat pur.

— Sunt? îl întrebă ea neîncrezătoare.

Shane o strânse în braţe cu putere, apoi îi împinse capul pe spate, sărutând-o tandru.

— Va trebui să facem dragoste des, văd că îţi întunecă judecata, glumi el. Am multă treabă care nu suferă amânare, altfel ne-am apuca chiar acum.

Rebecca îi puse o mână pe piept, testându-l.

— Poţi să lucrezi foarte repede?

Inima lui bătu mai tare. Îi ridică mâna la buze şi murmură:

— Cred că azi pot să lucrez foarte repede.

*

Şi ea avea de lucru, dar rămase în pat când Shane coborî în bucătărie. Era nevoit să mănânce un mic dejun rece, se gândi, umflându-se în pene că dorinţa lui de a o poseda fusese mai puternică decât foamea.

Îl tentase. Îl distrusese, îşi spuse, rânjind cu faţa către tavan. Fuseseră cuvintele lui. Cât de minunat era să fii femeie, câtă putere aveai!

Deşi i-ar fi plăcut la nebunie să stea cuibărită în pat cu el toată dimineaţa era bucuroasă că rămăsese câteva minute singură. În felul ăsta, putea să retrăiască şi să savureze fiecare moment, fiecare senzaţie, fiecare surpriză.

Doctorul în ştiinţe Rebecca Knight, copil-minune, tocilară de-o viaţă, revelaţie academică şi ciudăţenie socială, avea un iubit pentru care orice femeie ar fi ucis. Şi, cel puţin pentru o vreme, era doar al ei.

Oftă mulţumită şi se întinse printre pernele răsturnate.

Shane avea chipul unui înger sumbru şi înţelept, mâinile unui fermier şi trupul unui… Ei bine, de ce să fie conservatoare? Trupul unui zeu.

Şi, dacă treceai de aparenţe – care erau remarcabile – descopereai un om blând, tandru. Cu siguranţă nestatornic, dar asta îl făcea şi mai dezirabil. Era un bărbat hotărât, care făcea întotdeauna ceea ce trebuia făcut, care muncea din greu, îşi iubea familia, îşi respecta rădăcinile şi avea simţul umorului.

Pentru numele lui Dumnezeu, ştia chiar să şi gătească!

Rebecca estima că Shane era atât de aproape de perfecţiune pe cât o permitea specia. Cum se putea numi altfel decât un noroc chior faptul că se îndrăgostise de întruchiparea perfecţiunii?

Brusc, sări din pat şocată. Avea o reacţie tipică, de manual, îşi aminti ea, străduindu-se să-şi controleze panica. Amesteca emoţiile cu experienţa fizică. Punea laolaltă afecţiunea şi atracţia într-o ecuaţie complicată. Era o reacţie tipic feminină. Echivala sexul cu dragostea.

Dar ea era mai inteligentă de-atât. Era psihiatru.

Încet, se întinse la loc în aşternuturi şi îşi aşeză o mână pe inimă.

Inteligenţa şi studiile, ba chiar şi bunul-simţ nu aveau nicio legătură cu asta. Bineînţeles că era îndrăgostită de el.

Fusese îndrăgostită de la început, respectase întru totul clişeul dragostei la prima vedere. Îşi ignorase sentimentele, le dăduse diverse nume, le acoperise cu diverse tehnici sofisticate, însă dragostea fusese acolo.

Ei bine, şi acum? Până nu demult, ar fi fugit ca un iepure într-o astfel de situaţie. Fără îndoială, dacă l-ar fi întâmpinat pe Shane cu o declaraţie de iubire, *el* ar fi fugit ca un iepure. Dar nu era asta o nouă experienţă? Încă o emoţie demnă de adăugat celorlalte pe care îşi permisese în sfârşit să le simtă? Singura soluţie rezonabilă era să-şi accepte sentimentele şi să facă faţă celor ce urmau cât mai bine posibil.

În definitiv, ştia foarte bine că era mult mai rău să nu ai nimic decât să suferi din dragoste.

*

Vara dogorea cu ultimele puteri în acele prime zile din septembrie. Pe la amiază, când se întoarse în casă, Shane era transpirat, murdar şi cu o mână însângerată deoarece îşi julise degetele strângând un şurub. În plus, tocmai întinsese nişte bălegar, aşa că nu mirosea prea frumos.

Lucrase din greu ca să termine cu două ore mai repede şi intenţiona să-şi petreacă fiecare moment din ele cu Rebecca.

Ştia că pe chip i se lăţise un rânjet tâmp, dar nu-i păsa. O voia în pat din nou, în cel mai scurt timp. Avea nevoie să se lămurească dacă emoţiile pe care le trăise fuseseră doar rezultatul noutăţii sau ceva mai mult. În tot cazul, era sigur că nu mai fusese nicicând atât de implicat, atât de pierdut în faţa unei femei.

Fusese dintotdeauna convins că actul sexual oferea automat plăcere, pentru că nu avusese niciodată altfel de experienţe. Cu Rebecca însă, senzaţiile depăşiseră plăcerea, transformându-se în extaz. Era nerăbdător să

retrăiască acele momente.

O găsi lucrând la masa din bucătărie, cu degetele acelea lungi zburând deasupra tastelor. Îi zâmbi şi simţi o săgeată în inimă când Rebecca îşi ridică privirea şi-i zâmbi la rândul ei, cu faţa luminată.

— Eşti chiar frumoasă, murmură el, dându-şi seama că se sprijinea de clanţă ca să-şi păstreze echilibrul. Când se mai întâmplase ca o femeie, orice femeie, să-l dea pe spate?

Ea îl privea cu ochii măriţi de uimire. Nu-i mai spusese nimeni niciodată că era frumoasă, iar Shane părea să fie sincer. În clipa următoare însă, el rânji, iar expresia de adoraţie îi dispăru de pe chip.

— Acum, dacă ai şti să şi găteşti…

Nu era nevoie să se uite la ea ca să afle că mijise ochii. Se simţea în vocea ei.

— Fibră animală care acoperă corpul oilor sau altor mamifere precum caprele ori cămilele. Lâna este în principal obţinută prin tunderea fibrelor de pe animalele vii. Prin spălare, substanţa grasă este îndepărtată de pe fire, apoi purificată pentru a fi transformată în lanolină. Să continui?

O studie impresionat.

— Foarte tare. Unde erai când eu mă chinuiam în liceu?

— Într-un internat de fiţe din Elveţia, în cazul în care calculele mele sunt corecte.

— Îmi imaginez că sunt întotdeauna corecte, murmură el. Tonul ei, atitudinea defensivă şi rece îi sugerară că acolo se ascundea ceva ce merita explorat mai târziu. Vorbea despre internat aşa cum vorbea el pe vremuri despre ficatul de pasăre, ceva ce detesta profund. Hotărî să insiste în acea direcţie: Nu faci doar să memorezi date. E clar că le şi aplici. Cum ai decis ce să studiezi?

Întrebările acelea o incomodau. Prefera ca interesul

lui să se axeze asupra trupului ei mai degrabă decât asupra minţii, oricât de superficial şi incorect politic părea acest lucru.

— Iniţial mi s-a spus ce să studiez. Părinţii mei aveau un plan foarte precis cu privire la educaţia mea. Mai târziu m-am concentrat pe domeniile care mă interesau.

Vocea ei îi păru lui Shane nefirească şi sugrumată, dar nu voia încă să schimbe subiectul. Se întoarse să aducă muştarul.

— Cred că ţi-ai uimit profesorii.

Rebecca rămase pe loc, ţinând în continuare platoul în mână.

— Fuseseră aleşi tocmai pentru succesul obţinut în educarea copiilor talentaţi.

— Părinţii mei răsuflau uşuraţi dacă nu eram chemat în biroul directorului o săptămână întreagă. Îmi imaginez că ai tăi au fost încântaţi de tine.

— Amândoi au foarte mult succes în domeniile în care profesează, replică ea sec. Tata este unul dintre cei mai buni specialişti în chirurgie vasculară din ţară, iar mama este o chimistă respectată. Se aşteptau să excelez. Alte întrebări?

Nimerise din nou pe un teren mlăştinos, îşi zise, întristat că răspunsurile ei sunau atât de formal. Se întoarse s-o privească, iar expresia ei distantă nu făcu decât să-l întristeze şi mai mult. Îşi dorea s-o vadă zâmbind din nou.

— Doar una. Ce porţi pe sub bluză?

Răsuflând uşurată, îşi relaxă muşchii şi umerii.

— Ce port de obicei.

— Da?

Rebecca aşeză platoul pe masă şi zâmbi.

— Poate vrei să verifici tu însuţi.

— Exact la asta mă gândeam.

Când Shane păşi În direcţia ei, tânăra femeie fugi de partea cealaltă a mesei.

— După ce mănânci.

Buzele lui se arcuiră, ochii îi dansau. Arăta încântător de periculos.

— Nu mi-e foame.

Ocoli masa, la fel şi ea.

— Trebuie să-ţi păstrezi forţa ca să întinzi bălegarul.

— Am avut un mic dejun copios. Îmbelşugat, luat aproape de prânz.

Shane fanda şi fu la un pas s-o prindă, dar ea li scăpă printre degete, râzând.

— Eşti rapid.

— Ştiu.

Se prefăcu că aleargă într-o direcţie, dar se răsuci şi-i cuprinse talia cu un braţ. O ridică în braţe, făcând-o să izbucnească În râs.

— Eu sunt mai rapidă. Faptul că o putea ţine în aer cu un singur braţ era ameţitor şi incitant, îşi dădu ea seama. Te-am lăsat să mă prinzi!

— Pe naiba!

O sărută cu forţă, apoi îşi trecu şi celălalt braţ în jurul ei şi-o învârti cu viteză de câteva ori.

— Mă faci să mă simt beată din nou, protestă ea, dar se prinse cu mâinile de umerii lui, bucurându-se de acrobaţie.

— Foarte bine.

O învârti din nou şi din nou, în culmea fericirii. Clinchetul râsului ei era emoţionant, familiar, la fel şi corpul ei sprijinit de al lui…

*

— Lasă-mă jos, John, nebunule! Îşi dădu capul pe spate, iar camera se învârti cu ea. O să dea supa în foc!

Putea simţi aroma mâncării. Neîndoielnic, fundul oalei avea să se înnegrească. Simţea şi mirosul lui – miros de

transpiraţie, de fum şi de animal. Copilul din burta ei începu să dea din picioare…

*

Panica şi încă ceva puseră stăpânire pe Shane. O lăsă pe Rebecca jos şi începu s-o zgâlţâie.

— Ce s-a întâmplat, iubito?

— Se petrece din nou. La fel ca aseară.

Faţa ei era palidă precum ceara, iar vocea sa firavă, visătoare…

— E tocană în oală, se arde. Ai mai adus lemne pentru foc? Cu ochii privind în gol, îşi duse mâna la burtă. De data asta e fată. Johnnie o să aibă o surioară…

Apoi, ca şi când cineva ar fi aprins brusc lumina, ochii i se limpeziră, şi privirea îi deveni ascuţită. În timp ce alerga spre sufragerie, strigă:

— Echipamentul meu! Uită-te! E mai puternic decât a fost aseară. E atât de multă energie. O simt pe piele ca nişte şocuri electrice!

Sub privirea lui şocată, începu să murmure pentru sine pe când verifica monitoarele, cadranele, instrumentele de măsură. Concentrată, mişcându-se rapid şi cu precizie, porni reportofonul.

— Evenimentul a debutat la ora treisprezece, douăzeci de minute şi cinci secunde. Cu stimuli senzoriali acuţi. Stimuli vizuali, olfactivi.

Îşi trecu o mână distrată prin păr, apoi relată pe un ton profesional cele întâmplate.

— Am simţit o stare generală de bine, de fericire, încheie ea peste câteva minute. De dragoste. E posibil ca excitaţia să fi fost cauzată de o stimulare anterioară mai degrabă decât de evenimentul în sine. Sau poate a fost intensificată de stimularea anterioară, continuă ea lovindu-se uşor cu degetul peste buze. Evenimentul s-a încheiat la

ora treisprezece, douăzeci şi patru de minute şi cincizeci şi opt de secunde, fiind cel mai lung înregistrat până acum, de patru minute şi cincizeci şi trei de secunde.

Oftă şi puse reportofonul jos, murmurând:

— A fost şi cel mai puternic episod de până acum.

— Stimulare anterioară?

Îşi scuturã gândurile şi se întoarse către Shane.

— Îmi cer scuze, ce-ai spus?

— Aşa o numeşti? Stimulare anterioară?

— Tehnic. Rebecca îşi trecu din nou degetele prin păr până când se contură o creastă. A fost incredibil, absolut incredibil! Aseară, pe când stăteam în bucătărie, am început să observ cum se schimba decorul. Camera devenise mai mică, iar focul ardea într-un cămin de piatră. Pe marginea ferestrei erau aşezate plăcinte la răcit. Se auzea un copil plângând, Shane. Ochii ei sclipeau de entuziasm, trimiţând scântei de jur împrejur.

Am înregistrat copilul. Îl am pe bandă. Îşi duse palmele la obraji şi râse, apoi spuse pe un ton exaltat: Aproape că nu-mi venea să cred, chiar şi după ce am ascultat înregistrarea de vreo zece ori. De-aia am scos sticla de vin. Am vrut să beau un pahar în cinstea evenimentului, dar m-am lăsat dusă de val. Voiam să-ţi povestesc de dimineaţă, însă mi-ai distras atenţia.

— Ţi-am distras atenţia.

În sfârşit, tonul lui aspru şi privirea sfredelitoare răzbătură prin euforia ei. Îmbujorarea îi dispăru de pe chip atunci când observă că Shane era palid şi o scruta cu o expresie imobilă.

— De ce eşti furios?

— Pentru că asta e o prostie, i-o întoarse el, preferând să-şi alimenteze furia decât senzaţia neplăcută de teamă. Şi pentru că nu-mi place să fiu numit o distracţie şi nicio stimulare anterioară.

— Dar nu asta cred despre tine.

— Nu începe să torni verzi şi uscate. Ţine-ţi titlurile academice în buzunar, nu încerca să mă păpăceşti.

— Nu eşti furios, remarcă ea cu glas scăzut. Eşti foarte speriat.

Pentru o clipă, privirea lui fu ca o lamă de cuţit.

— Am treabă.

Rebecca fugi după el, prinzându-l de mână în dreptul uşii de la bucătărie.

— Ai spus c-o să mă ajuţi, Shane. Ţi-ai dat cuvântul de onoare.

— Las-o baltă! Lasă-mă în pace, izbucni el scuturându-se pentru a se desprinde.

Ea se aşeză în calea lui, blocându-l. Un alt bărbat ar fi împins-o la o parte, îşi zise. Iar Shane era suficient de furios încât s-o facă, dacă nu l-ar fi oprit educaţia şi caracterul.

— Ai trăit aceleaşi experienţe ca mine, ai simţit aceleaşi lucruri. Se vede pe chipul tău.

Shane o ridică şi o îndepărtă din calea lui.

— Am spus s-o laşi baltă!

— Cine erau John şi Sarah? Rebecca îşi ţinu răsuflarea până când el se opri în cadrul uşii. Numele ei era Sarah. Cine erau, Shane? Cine eram noi acum câteva minute?

— Sunt fix aceeaşi persoană care eram şi acum câteva minute. Şi tu la fel. Dacă ai de gând să joci în continuare jocul ăsta, nu conta pe mine.

— John şi Sarah, repetă ea. John şi Sarah MacKade? Le-aş găsi numele în arborele genealogic al familiei?

Shane se răsuci, deschise frigiderul cu un gest brutal şi scoase o bere. După ce-i desfăcu repede capacul, dădu peste cap jumătate de sticlă.

— Străbunicii mei.

Rebecca oftă prelung.

— Înţeleg. Şi au trăit aici, în casa asta. Ei sunt cei care au încercat să-l salveze pe soldatul unionist în ziua marii bătălii.

— Aşa spune legenda.

— Ce s-a petrecut aici adineauri – tu ai fost martor la momente asemănătoare.

Shane o surprinse privind rapid către computer şi se înfurie.

— Nu. La dracu'. În niciun caz n-o să mă foloseşti ca pe un şoarece de laborator.

— În regulă. Eşti supărat. Se apropie de el şi, punându-i o mână pe braţ, murmură: Trebuie să ştii că, de câţiva ani de zile, am nişte vise. Şi acum ştiu că visele sunt despre casa asta, despre oamenii ăştia.

Shane lăsă berea în jos, dar nu răspunse. Rebecca aşteptă o clipă, întrebându-se dacă vreunul dintre ei era pregătit pentru o astfel de intimitate, apoi reluă:

— Visele au fost unul dintre principalele motive pentru care am început să fac cercetări în domeniul ăsta. Erau – sunt – reale, Shane. Am văzut camera asta, casa asta aşa cum au arătat acum mai bine de o sută de ani. I-am văzut pe John şi pe Sarah. Nu ştiu dacă ai vreo fotografie veche ca să putem verifica, dar ţi-i pot descrie, în diverse etape din viaţa lor. Pot să-ţi spun chiar şi ce simţea Sarah, ce-şi dorea. Şi cred că tu poţi face acelaşi lucru cu el.

— Nu, replică el sec. Dacă pentru un om sincer asta era o minciună, pentru unul curajos era o metodă de autoapărare. Nu cred în nimic din toate astea.

Rebecca dădu din mâini frustrată.

— Crezi că inventez toate lucrurile astea, inclusiv ce s-a întâmplat adineaori?

— Cred că e aglomeraţie mare în capul ăla savant al tău. Iar eu prefer realitatea, spuse el luând o gură de bere ca să-şi astâmpere gâtul fierbinte.

Rebecca ar fi putut să-l acuze că refuza să accepte realitatea, dar asta i-ar fi sporit furia – şi, posibil, şi rezistenţa. Răbdarea şi atitudinea înţelegătoare ar fi fost mai productive, hotărî ea.

— În regulă. O lăsăm baltă, dar vreau să ştii că poţi vorbi cu mine oricând despre asta.

— Nu eşti terapeutul meu.

— Nu, nu sunt.

Lui Shane i se păru că era prea înţelegătoare, aşa că trânti nervos sticla pe masă.

— Te vreau în pat, înţelege! Asta vreau, de asta am nevoie. Doar tu, doar eu. O luă de mână şi o trase afară din cameră. Visele nu sunt decât vise, iar fantomele trebuie să rămână unde le e locul, în filmele proaste. Aşa că poţi să-ţi scoţi din priză mintea. Auzi, sunt o distracţie! La dracu'!

O obliga acum să urce scările, trezindu-i senzaţii îngemănate de alarmă şi excitaţie.

— Nu am intenţionat să te jignesc.

— Ai prea multe feţe pentru gustul meu. Îmi plac lucrurile simple.

Când ajunseră în dormitor îi dădu drumul, se aşeză pe marginea patului şi-şi scoase cizmele.

— Nu sunt simplă, spuse ea încet. Nu aşa cum vrei tu.

— Uite, asta e foarte simplu. Shane se ridică şi-şi dădu jos tricoul, apoi îşi desfăcu iute cureaua. Te vreau. Transpir doar când mă gândesc la tine. Asta este foarte simplu, Rebecca.

Pentru că simţea dragoste, dar şi dorinţă, se apropie de el şi-l îmbrăţişă.

— Sunt aici, murmură ea, după care îl sărută cu tandreţe.

Îl linişti ca pe un animal speriat, mângâindu-l, întâmpinându-l cu buzele întredeschise. Shane trăi o senzaţie familiară când se afundă în ea, uitând de griji. Îşi spuse că asta se întâmpla pentru că o mai făcuse o dată chiar în dimineaţa aceea.

Când intră însă în ritmul dulce, seducător al dragostei, simţi că nu mai existase nicio femeie pentru el înainte şi nu avea să mai fie niciuna după. În amintirea lui aveau să

rămână numai textura pielii aceleia diafane, gustul ei şi sunetul oftatului ei.

Iar când Rebecca se ridică, ţinând pasul cu el în mişcarea aceea fluidă, o parte din mintea lui se tulbură la ideea că nu ar mai fi putut dori niciodată pe altcineva.

În timp ce se arunca peste ultima graniţă a plăcerii, se gândi, cu fărâma de raţiune care-i mai rămăsese, că trebuia să se ferească de o cădere mai periculoasă: aceea în mrejele dragostei.

capitolul 9

De când stau la fermă am fost deja martoră la trei evenimente. Ultimul s-a petrecut azi-noapte, când, dintr-odată, am simţit o mâhnire profundă. Lângă pat ardea o lumânare. Pentru o clipă, mi s-a părut că văd o siluetă stând lângă fereastră. Privea în noapte fără să se mişte. Durerea era în sufletul meu, dar şi acolo, învăluind silueta. O durere împărtăşită, şi totuşi individuală. Am crezut că era Shane şi mă pregăteam să mă dau jos din pat să merg la el. Însă Shane dormea lângă mine. Iar lângă fereastră nu era nimeni.

Mi-a fost limpede că erau John şi Sarah şi că fiul lor murise. Am ştiut chiar înainte ca Shane să se zvârcolească în somn. Şi el visează, ca mine, şi simte, ca mine, dar nu vrea să vorbească despre asta. Cei care au trăit aici şi care, într-un fel sau altul, au rămas aici sunt o parte din el. Nu numai prin legătura de sânge, ci şi prin spirit. Mă întreb de ce par să facă parte şi din mine.

Povestea asta îl supără, aşa că n-am vrut să-i spun. Poate că procedez greşit. Cu siguranţă, atitudinea mea e neştiinţifică, dar încă învăţ că neştiute sunt cărările dragostei. Îl iubesc enorm şi aş face orice ca să-l protejez

de ceea ce-l bântuie.

Aş vrea să ştiu ce simte el pentru mine, dar nu-l întreb. Trebuie să mă protejez şi pe mine însămi. Simt că pot vorbi cu el despre orice, chiar orice, mai puţin despre asta. Şi nu rămân niciodată în pană de cuvinte. Acum e la câmp. Are foarte mult de lucru, dar nu pare să obosească niciodată şi e mereu binedispus când pleacă la treabă. Cât despre mine, de când m-a cuprins vârtejul disperat al dragostei, pentru prima dată în viaţă, cred că nu mi s-ar părea că stăm suficient împreună nici dacă aş petrece cu el fiecare clipă din fiecare zi. Dragostea e un lucru minunat, eliberator şi copleşitor. Sunt recunoscătoare că am avut ocazia să trăiesc aşa ceva.

Dacă aş putea, aş alege un moment, orice moment petrecut împreună cu el, l-aş cristaliza, l-aş păstra şi l-aş purta cu mine pretutindeni. Astfel, în viitor aş putea să-l scot şi nu doar să mi-l amintesc, ci şi să-l retrăiesc.

Dragostea îmi provoacă cele mai ciudate fantezii.

*

Rebecca auzi lătratul câinilor şi voci în depărtare. De parcă ar fi ascuns o comoară, îşi salvă documentul Word în care scrisese şi deschise o altă fereastră pe ecran. Devin deschise uşa, urmat de băieţi şi de câini într-un vacarm îngrozitor.

— Scuze! N-am vrut să te întrerup.

— Nu-i nicio problemă, spuse ea aplecându-se să mângâie câinele care se apropiase deja s-o salute. Tocmai terminasem.

— Cassie nu se deosebeşte cu nimic de celelalte femei din oraş: crede că Shane moare de foame. A trimis o plăcintă cu mere.

— E delicioasă, o informă Bryan pe Rebecca. Noi am gustat deja din cealaltă tranşă de plăcinte.

Simţindu-se ca acasă, puştiul cercetă frigiderul.

— Scrii o carte? o abordă Connor cu ochii pironiţi pe ecran.

— Nu încă. Ştii să foloseşti computerul?

Băiatul îi studia laptopul cu invidie.

— Le folosim din când în când la şcoală. Dar nu sunt ca al tău.

— Al meu are baterie. Vrei să-l încerci?

Connor făcu ochii mari.

— Pe bune? Îşi privi tatăl, apoi îşi duse mâinile la spate. Nu ştiu să mă descurc pe tipul ăsta de computer.

— E simplu. Intuindu-i curiozitatea, Rebecca îl trase mai aproape. Pot să-ţi arăt. Am salvat totul.

— Atât i-a trebuit, murmură Devin. Acum o să ceară unul la fel.

— Pot să-i găsesc o ofertă bună pentru un laptop la mâna a doua. Zâmbind, Rebecca se dădu la o parte şi-l invită să se aşeze pe scaun. Hai, aşază-te şi încearcă! Presupun că ştii funcţiile de bază.

— Desigur.

Primul lucru pe care-l făcu fu să-şi scrie numele: Connor MacKade.

— Are jocuri pe el? se interesă Bryan.

— Nu. Îl folosesc doar pentru lucru.

Pierzându-şi imediat interesul, Bryan îşi aţinti privirile asupra plăcintei.

— Nici să nu te gândeşti, îl atenţionă Devin. Am venit să-i dăm o mână de ajutor lui Shane la strânsul fânului, îi explică Rebeccăi. Vor veni şi ceilalţi în curând.

— Aha. Păi e pe câmp acum, coseşte.

— Face baloturi, o corectă Devin. Mai întâi coseşti, apoi greblezi şi în final balotezi.

— Aşa, deci!

— Băieţi, veniţi şi voi afară când terminaţi aici. Şi n-o enervaţi pe doamna doctor Knight.

Îl urmă până în verandă şi se opri în dreptul uşii.

— Devin, ai locuit aici multă vreme.

— Cea mai mare parte a vieţii.

— Ai avut vreodată experienţe neobişnuite? Paranormale, adăugă ea când Devin rânji.

— Mă întrebi dacă cred că locul ăsta este bântuit. Sigur că e.

— O spui cu atâta lejeritate, îl mustră ea clătinând din cap.

— Am trăit cu asta. Te obişnuieşti.

— Nu toată lumea se obişnuieşte.

Devin îi urmări privirea îndreptată către Shane, care conducea tractorul peste fânul cosit.

— Frate-meu e încăpăţânat din fire.

— Am observat.

— Şi e o fire sensibilă, completă Devin cu un nou rânjet. Mi-ar sparge nasul pentru caracterizarea asta, dar e adevărat. A trăit la fermă toată viaţa lui şi, cu toate astea, suferă de fiecare dată când un animal se îmbolnăveşte sau moare. Nu se poate obişnui cu asta. Toată emoţia care persistă aici îl afectează.

— Şi totuşi, alege să nu plece.

— Iubeşte locul ăsta. Iubeşte fiecare piatră. Ţi-l poţi imagina oriunde altundeva?

Rebecca privi în depărtare, către câmp, şi zâmbi.

— Nu, nu pot. L-aş putea ajuta să facă faţă mai uşor lucrurilor care se petrec aici. Dacă m-ar lăsa.

— Dacă ai putea, oftă Devin.

Era obişnuit să vadă femei îndrăgostindu-se de Shane, dar era limpede că Rebecca era diferită de celelalte. Se îndoia că, la momentul rupturii, avea să scape nevătămată.

— Ar fi bine să mă duc să-l ajut.

Rebecca încuviinţă. Îl urmări câteva clipe cu privirea, apoi intră în casă.

În timp ce traversa câmpul, Devin îşi spuse că nu era

treaba lui. Ajunse în cele din urmă la fratele său şi munciră împreună cot la cot până când Shane opri motorul.

— Rafe şi Jared vin?

— Ar trebui să fie pe drum.

Shane dădu din cap şi se uită spre cer.

— O să plouă. Mai avem la dispoziţie doar o oră, două să terminăm aici.

Apoi privirea lui se îndreptă către casă, şi rămase acolo.

— La naiba, Shane! Enervat, Devin scoase o bandană din buzunar şi-şi şterse sudoarea de pe faţă. Te culci cu ea.

— Cu cine?

— Nu mă lua cu de-astea. Nu există oare destule tipe după care să umbli pe aici? La ce ţi-a trebuit să te iei de prietena lui Regan? Nici măcar nu e genul tău.

Ca să-şi stăpânească furia, Shane continua să lucreze.

— Mereu mi-ai zis că nu am un gen.

— Ştii ce vreau să spun. Rebecca e o femeie serioasă. Femeile serioase au sentimente serioase. Dacă nu s-a îndrăgostit încă de tine, o s-o facă. Şi atunci pe unde mai scoţi cămaşa?

Lovitura fusese prea dură, prea rapidă. Shane avusese întotdeauna grijă ca femeile să nu se îndrăgostească de el, cel puţin nu în adevăratul sens al cuvântului. Şi ştia că nu fusese deloc grijuliu cu Rebecca.

— Asta e treaba mea, corect? A mea şi a Rebeccăi. N-am forţat-o eu să se implice.

Porni din nou tractorul, ca să înece în zgomot orice alt sfat neavenit.

Nu avea de gând să vorbească despre asta şi nu voia să-şi facă griji. Îşi propusese să se poarte ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat, ceea ce, în momentul respectiv, însemna să termine de balotat fânul înainte să înceapă ploaia.

Fu recunoscător când pe câmp apăru şi restul familiei.

Asta însemna că erau mai multe mâini care să încarce remorca, s-o ducă la hambar şi s-o descarce. Şi mai însemna că toată lumea era prea ocupată ca să-l piseze în legătură cu viaţa personală. În definitiv, avea dreptul la intimitate, ca orice om, îşi zise.

Se calmă considerabil când îşi dădu seama că operaţiunea avea să fie gata la timp. În plus, copiii se jucau în curte, câinii se fugăreau şi femeile trebăluiau în jurul casei, creând o imagine de ansamblu optimistă. Mai erau şi vibraţia liniştitoare a tractorului de sub el, vocile fraţilor săi şi mireasma dulce a fânului. Norii care se apropiau din vest îşi proiectau umbrele peste munţi, deci grâul de iarnă pe care îl plantase avea să se bucure de ploaie.

Cu siguranţă cineva gătea în bucătărie, se gândi. Acel cineva nu putea fi Rebecca. Ea se juca probabil cu unul dintre bebeluşi. Şi, când el avea să intre în casă, acoperit de un strat gros de praf, avea să se uite în direcţia lui şi său zâmbească.

Avea cel mai frumos zâmbet.

Când începură să târască baloturile din remorcă înspre hambar, Shane se convinsese deja că Devin nu doar întrecuse măsura, ci se şi înşela amarnic.

— Aşadar. Rafe dădu pe gât nişte apă rece din lada frigorifică aflată la îndemână, după care spuse: N-am apucat să stau de vorbă cu Rebecca. Cum merge cu vânătoarea de fantome?

— O pasionează. Shane săltă un balot, iar câteva fire aspre de iarbă uscată îl înţepară prin mănuşi. Se implică un pic cam mult, având în vedere că e doar un hobby.

— Hei, unii oameni joacă golf, comentă Jared, încărcând platforma acţionată de scripete.

— Măcar acolo există un scop. Vâri mingea în gaură, câştigi meciul.

— Pentru ea e un mister, zise Jared. Îmi pare genul de femeie căreia îi place să dezlege mistere, să găsească

răspunsuri.

— Poate o să-i cumpăr un joc de puzzle, mormăi Shane.

— Te deranjează, aşa-i? făcu Rafe amuzat. Ai auzit vreun lanţ zăngănind recent? Vreun geamăt de fantomă?

— Pupă-mă-n fund!

— Cum merg lucrurile, altfel? întrebă Jared, cu intenţia vagă de a degaja atmosfera. Începuse să picure, iar ei încă mai aveau de lucru. De când a murit mama, n-a mai locuit nicio femeie în casă. Te simţi înghesuit?

Un zâmbet se iţi pe chipul lui Shane.

— Nu.

— Of, la naiba! Surprinzând privirea fratelui său, Rafe lăsă balotul jos. Te culci cu ea.

— Ce se întâmplă, îmi scrie pe frunte?

— Nu poţi să-ţi ţii pantalonii pe tine măcar o dată? Regan se simte responsabilă pentru ea, pufni Rafe.

Sentimentul de vinovăţie şi teama îi amplificară iritarea lui Shane.

— De ce dracu’ ar trebui să se simtă oricine responsabil pentru ea? E o femeie în toată firea.

— Ai de gând să aduci ultima încărcătură aici? strigă Devin din pragul şurii.

— Taci din gură! Shane îi aruncă o privire acră înainte să se lanseze către Rafe: Nu te băga, nu e treaba ta!

— Orice are legătură cu Regan e şi treaba mea. Iar Regan are legătură cu Rebecca. Ce ştii tu despre ea? Ai idee cum a fost crescută? Cum şi-a petrecut toată viaţa la cursuri, cu tutori, în internate?

— Ce contează asta? Iritat pentru că nu ştia nici pe departe cât şi-ar fi dorit, Shane ignoră ploaia şi munca şi-şi vărsă nervii pe fratele său. Are ceva în cap, îşi foloseşte creierul.

— Doar asta i s-a permis să folosească toată viaţa. Dacă-i suceşti minţile, n-o să aibă nicio şansă.

— Care e problema voastră? interveni Devin, ieşind în ploaie. Băgăm încărcătura asta înainte să se facă ciuciulete, sau o lăsăm baltă?

— Nu te băga în viaţa mea, urlă Shane la Rafe.

— Se pare că o lăsăm baltă, conchise Jared oftând.

— E vorba de Rebecca? Interesat acum, Devin scoase un pai din balot şi începu să-l roadă. Trebuia să ştim că o să se dea la ea.

— Nu m-am dat la ea.

— Pe dracu'. Nici nu apucase să-şi desfacă bagajele, că erai deja călare pe ea la mine în bucătărie. Trebuia să te plesnesc încă de-atunci.

Shane miji ochii.

— Hai, dă-i drumul acum! Te-ai prins tu cum stă toată treaba, nu? După ce ţi-ai găsit o nevastă frumuşică şi ai nişte copii drăguţi. Voi toţi, le strigă Shane, uimit de furia care zăcea în el. Îmi trăiesc viaţa aşa cum vreau eu, nu cum vreţi voi. Aşa că băgaţi-vă sfaturile şi judecăţile şi orice altceva mai aveţi în…

De la fereastra bucătăriei, Rebecca îi privea consternată pe cei patru bărbaţi. La început i se păruse că purtau o discuţie serioasă – poate aveau o problemă de logistică, îşi zisese. Apoi însă, păruse să izbucnească o ceartă violentă.

— Se întâmplă ceva acolo, spuse ea.

Savannah, cu un copil pe umăr, se apropie de fereastră.

— Of, o s-o comită.

— Ce-o să comită?

— Or să se ia la bătaie, ce altceva? Scutură din cap şi le strigă pe Regan şi pe Cassie, care se foiau pe lângă maşina de gătit. Băieţii noştri se pregătesc să se trosnească.

— Să se bată? Rebecca se holbă pe geam, profund şocată. Vrei să spui că o să se bată între ei? Dar de ce?

Regan se apropie de uşa bucătăriei şi o deschise.

— Pur şi simplu, le place să facă asta din când în când.

— Oare avem timp să-i oprim? se întrebă Cassie cu voce tare.

— Am putea să… nu, încheie Regan văzând că primul pumn fusese deja tras. E prea târziu.

Îngrozită, Rebecca urmări pumnul lui Shane plonjând în faţa lui Rafe. În secunda următoare, se rostogoleau în noroi.

— Dar… dar…

— Verific dacă avem suficientă gheaţă, anunţă Cassie îndreptându-se către frigider.

— De ce nu încearcă nimeni să-i oprească? suspină Regan. Jared şi Devin stau pur şi simplu şi se uită.

— Nu pentru multă vreme, prezise Savannah.

Ca şi când ar fi stat la rând să dea câte o scatoalcă, Devin plonjă în noroi. Dacă intenţia lui fusese să-i despartă, eşuă lamentabil. Acum erau trei bărbaţi care se luptau în pământul înmuiat de ploaie.

— E ridicol ce se întâmplă!

Până să ajungă Rebecca la uşă, Jared se alăturase încăierării.

Nu-şi putea imagina cum reuşeau cei patru bărbaţi să vadă fiecare cu cine se lupta. Ea, oricum, nu-i putea deosebi. Nu vedea decât braţe aruncate, pumni zburând şi corpuri mişcându-se agil. Iar de auzit, auzea mormăieli şi înjurături.

În afara filmelor şi a ştirilor de la televizor, nu asistase niciodată la o bătaie. Încăierarea era o treabă mult mai murdară decât îşi închipuise şi, neîndoielnic, mult mai dureroasă.

— Niciuna dintre voi nu are de gând să facă nimic? Sunt bărbaţii voştri.

— Păi, am putea să punem pariuri, zise Savannah în

timp ce o mângâia pe Miranda pe spinare. Eu pun cinci dolari pe Jared, e o chestiune de loialitate.

— Pe cinci dolari, fu de acord Regan. Cassie?

— În regulă. Dar Devin n-a dormit decât jumătate de noapte. Lui Ally îi ies dinţii.

— Fără scuze, declară Savannah. Avem şanse egale. Vrei să pariezi pe Shane, Rebecca? Aşa ar fi just.

Complet zăpăcită, Rebecca se holbă la cele trei cumnate.

— Vai, dar sunteţi la fel de rele ca ei! Mă duc să opresc nebunia asta chiar acum, proclamă ea ritos.

În timp ce Rebecca ieşea, Savannah îi aruncă o privire lui Regan.

— Ca să folosesc expresia lui Bryan, i s-a pus pata rău pe el, aşa-i?

— Mi-e teamă că da. Mă îngrijorează asta.

— Cred că e potrivită pentru el, opină Cassie, alăturându-li-se celor două în uşă. Cred că şi el este potrivit pentru ea. Amândoi au nevoie de cineva, chiar dacă nu şi-au dat seama de asta încă.

În timp ce mărşăluia spre hambar, Rebecca decise că avea o singură certitudine: cei patru bărbaţi în toată firea – care mai erau şi fraţi, colac peste pupăză – erau nebuni de-a dreptul.

Era deja leoarcă când ajunse pe câmpul de bătaie, iar părul i se lipise de cap ca o cască. Făcu o grimasă dezgustată când văzu scena de aproape. Câinii se alăturaseră fericiţi băii de noroi, fugărindu-se şi sărind peste corpurile care se rostogoleau pe jos.

— Opriţi-vă!

Glasul ei avu efect asupra câinilor, nu şi asupra bărbaţilor. Fred şi Ethel se aşezară politicos, cu limbile scoase, în timp ce fraţii MacKade continuau să-şi împartă pumni.

— Am zis să vă opriţi chiar acum!

Jared făcu greşeala să se uite în direcţia din care venise ordinul şi, drept răsplată, primi un cot în barbă. Se răzbună înfigând un pumn în cea mai apropiată burtă.

Pe bună dreptate indignată, Rebecca îşi plesni coapsele cu palmele. Dinspre încăierare nu se mai auzeau acum doar mormăieli şi înjurături, ci şi râsete. Patru maimuţe care râdeau şi se băteau, se gândi ea scoasă din fire.

La nevoie, putea ridica tonul suficient de tare, după cum o demonstrase în atâtea săli de curs. Strigă:

— Încetaţi cu prostia asta imediat! Vă văd copiii.

Devin se opri, menţinându-şi mâna jegoasă pe faţa la fel de jegoasă a lui Rafe.

— Ce e?

— Ridicaţi-vă de acolo, toţi! Ar trebui să vă fie ruşine. Furioasă, îi fulgeră din priviri pe fiecare în parte. Am spus să vă ridicaţi! Alegând la întâmplare, îndreptă un deget acuzator către Devin. Tu eşti şerif, pentru numele lui Dumnezeu. În loc să aperi ordinea, cum ar trebui, te tăvăleşti prin noroi ca un huligan.

— Aşa e. Devin îşi reţinu vitejeşte un chicot şi se desprinse din încâlceala de mâini şi picioare. Nu ştiu ce m-a apucat.

— Şi tu? Degetul acuzator se îndreptă către Jared. Tu, care eşti avocat. Ce ţi-a trecut prin minte?

— Nimic. Absolut nimic, răspunse Jared, frecându-şi maxilarul dureros înainte să se ridice.

— Rafe MacKade! Rebecca observă cu plăcere că soţul lui Regan sări ca ars. Om de afaceri, un stâlp al comunităţii. Soţ şi tată. Ce fel de exemplu le oferi copiilor tăi?

— Unul prost.

Rafe îşi drese glasul şi se ridică în picioare. Avea senzaţia că, dacă nu s-ar fi abţinut să râdă, Rebecca i-ar fi făcut vânt şi l-ar fi trântit înapoi în mocirlă.

— Şi tu, rosti ea cu atâta dispreţ în voce, încât Shane hotărî să rămână pe loc, în noroi. Aveam o părere mai bună despre tine.

— Vorbeşte exact ca mama, observă Shane, iar fraţii lui dădură din cap respectuos şi aprobator. Să ştii că n-am început eu.

— Ce răspuns tipic. Aşa vă rezolvaţi voi neînţelegerile?

— Mda, mormăi Shane ştergându-şi o parte din noroiul de pe faţă.

— Ce ridicol! Sunteţi ridicoli cu toţii! Privirea ei autoritară îi făcu pe bărbaţii aflaţi în picioare să se foiască, spre amuzamentul lui Shane. Violenţa nu e niciodată o soluţie, continuă ea. Nu există problemă care să nu poată fi rezolvată raţional, prin comunicare.

— Dar şi noi comunicam, ripostă Shane, pricopsindu-se cu o privire cu efect paralizant.

— Mă aştept să vă rezolvaţi problema ca nişte fiinţe raţionale. Dacă nu vă puteţi controla, va trebui să păstraţi distanţa.

— Nu-i aşa că e extraordinară? spuse Shane pe un ton care-i determină pe fraţii lui să-l studieze cu atenţie. Aţi mai întâlnit vreodată o asemenea ţipă? Hai, vino şi sărută-mă, scumpo!

— Dacă îţi imaginezi că poţi să… Rebecca scoase un ţipăt ascuţit când Shane o trase de mână, făcând-o să cadă deasupra lui. Idiotule! Cap sec!

În clipa următoare era întinsă pe spate, iar deasupra ei se odihnea un mascul ud şi musculos. Gura lui, schimonosită de râs, se năpusti asupra buzelor ei.

— E atât de frumuşică!

Shane o sărută din nou, în timp ce noroiul de pe el se scurgea pe bluza Rebeccăi.

— Dă-te jos de pe mine, maimuţoiule! se răsti ea trăgându-i o palmă.

— Violenţă! Shane, cu faţa plină de vânătăi şi de noroi, râdea în hohote. Vedeţi? le strigă fraţilor săi. M-a lovit. Nu rezolvă problema raţional, prin comunicare.

— O să-ţi comunic una de n-o s-o poţi duce.

Pumnul ei îi atinse urechea înainte ca gurile să li se unească din nou.

Apoi începu s-o sărute nebuneşte. Sub ochii fascinaţi ai publicului, ploaia şiroia peste ei, iar mâinile le alunecau din cauza noroiului în timp ce se îmbrăţişau.

Dar Rebeccăi nu-i păsa.

Rafe se trezi rânjind în timp ce contempla spectacolul.

— Să fiu al naibii, murmură el. L-a prins în mreje.

— Cred că ai dreptate, încuviinţă Devin, frecându-şi obrazul însângerat de umărul plin de noroi. Nu l-am mai văzut niciodată privind o femeie în felul ăsta. Crezi că e conştient?

— Cred că niciunul dintre ei nu are nici cea mai vagă idee, opină Jared ferindu-şi părul ud din ochi.

— O să fie o plăcere. Rafe îşi vârâse degetele mari în buzunare şi se legăna pe călcâie. Peste câteva clipe adăugă:

O adevărată plăcere să-l vedem pe Shane MacKade îndrăgostindu-se.

— Ce ziceţi, intrăm înăuntru şi-i lăsăm singuri? Devin cântări opţiunile cu un aer gânditor. Sau îl ridicăm de pe ea şi-i mai tragem vreo două?

Rafe îşi duse mâna la ochi. Primul pumn al lui Shane fusese o pacoste. Punga de gheaţă pe care, fără îndoială, soţia lui io pregătise avea să se dovedească foarte utilă.

— Nu m-ar deranja să-i mai tragem una, dar Rebecca ar lua-o de la capăt.

— Nu cred c-ar trebui să-i lăsăm aici, hotărî Jared. Ar putea să facă pneumonie.

— Nu la cât de înfierbântaţi sunt.

Devin le făcu semn din cap şi se îndreptă către Shane,

flancat de ceilalţi doi. Cu gesturi hotărâte, îl apucară fiecare de câte o mână sau un picior şi-l ridicară în aer.

— Daţi-mi drumul! Aveţi femeile voastre. Asta e a mea! Fraţii lui îl ţintuiau însă fără milă; prin urmare, Shane nu mai putu decât să rânjească în direcţia Rebeccăi. Iubito, eşti plină de noroi. Hai să facem un duş!

Ea miji ochii şi se ridică în picioare. Simţea că are noroi în locuri dintre cele mai ruşinoase. Cu demnitate – câtă putea avea în condiţiile acelea îşi şterse mâinile de pantalonii distruşi şi-şi trecu degetele prin părul îmbâcsit.

— L-aţi prins bine? întrebă ea calmă.

— Da.

Devin, ghicindu-i intenţiile, confirmă cu un zâmbet larg:

— L-am prins bine.

Shane recunoscu şi el privirea aceea, aşa că încercă din răsputeri să se elibereze.

— Ei, haide, scumpo! Fii raţională, nu aşa ziceai? Violenţa nu e o soluţie. Doamne, ce frumuşică eşti. Te-aş înfuleca pe loc. Hai să… Şuieră când pumnul ei i se implântă în stomac. A fost bună asta, bâigui el, străduindu-se să-şi recapete suflul. Ai potenţial mare.

— Idiotule!

Rebecca se răsuci şi se îndreptă spre casă.

— Nu-i aşa că e extraordinară? Zăpăcit de durere, dar şi de admiraţie, Shane se holbă în urma ei. Nu-i aşa că e ceva ieşit din comun?

*

În final, încercă s-o îmbuneze cu flori. După ce terminaseră cu munca şi luaseră cina, iar fiecare cuplu plecase la el acasă, Shane îşi spuse că trebuia să ia o măsură mai radicală. Ieşi în ploaie, în noapte, şi culese flori de câmp la lumina lanternei.

La întoarcere, o găsi lucrând la calculator. Rebecca îşi ridică ochii şi-i aruncă una dintre privirile acelea reci, ucigătoare, cu care-l tratase toată seara.

Shane puse florile ude pe masă lângă ea şi se aşeză pe vine.

— Cât de furioasă eşti?

— Nu sunt furioasă.

Era jenată, iar asta era şi mai rău.

— Vrei să mă loveşti din nou?

— Nu.

— A fost doar o baie de noroi. Shane îi luă mâna şi i-o duse la buze. Arătai bine murdară.

Şi-ar fi tras mâna din strânsoarea lui, dar el începuse să io ciugulească.

— Încerc să lucrez.

— Nu încerci de fapt să mă eviţi, ca să folosesc termenul tău? Când Rebecca îi adresă o privire inexpresivă, Shane luă florile de pe masă şi i le întinse, murmurând: Sunt înnebunit după tine.

Ea oftă. Cât de mult conta demnitatea, până la urmă?

— Trebuie să fii nebun să ieşi în toiul nopţii, pe ploaie, să culegi flori.

— Asta dădea întotdeauna rezultate în cazul mamei. Mi-ai amintit de ea azi, când ne mustrai. Bineînţeles, ea ne-ar fi apucat de ceafă şi ne-ar fi ţinut o lecţie. Eram mai mici pe vremea aia.

Incapabilă să reziste, Rebecca mirosi florile.

— Trebuie să fi fost o femeie extraordinară.

— Era cea mai tare. Mai minunată nu se putea. Ea şi *cu* tata *erau* extraordinari. *Simţeam* mereu că era cineva acolo pentru noi, fie să ne tragă un şut în fund, fie să ne dea o mână de ajutor, în funcţie de ce aveam mai multă nevoie. Shane se întinse şi-i mângâie obrazul, adăugând cu glas scăzut: Presupun că ăsta e motivul pentru care nu prea înţeleg singurătatea.

— Familiile numeroase nu sunt un scut împotriva singurătăţii. Depinde ce fel de oameni le compun. Trăgându-şi scaunul înapoi, Rebecca schimbă subiectul: Mă duc să pun florile în apă.

Nu avea de gând să-i spună nimic. Nu intenţiona să vorbească despre trecutul ei, despre familia ei, decât dacă el ar fi insistat.

— Rebecca…

— De ce te băteai cu fraţii tăi? îl chestionă ea rapid, parcă simţind care urma să fie întrebarea.

— Din diverse motive, zise Shane ridicând din umeri. Ştia însă că, dacă voia ca ea să fie sinceră, trebuia să fie şi el. Din cauza ta, murmură într-un târziu.

Rebecca se întoarse uluită.

— A mea? Glumeşti.

— Nu era mare scofală. Rafe a zis ceva ca să mă scoată din sărite. Asta e de-ajuns, de obicei. Shane traversă camera şi se aplecă să scoată o sticlă veche, subţire, din bufet. Fraţii mei cred că profit de tine.

— Înţeleg, spuse ea fără să înţeleagă nimic de fapt. Luă sticla, o umplu cu apă, apoi aranja florile cu grijă. Le-ai spus că suntem intimi.

— N-a fost cazul. Rebecca îşi imagina probabil discuţii de vestiar, bârfe, lovituri din coate, se gândi el, aşa că simţi nevoia s-o liniştească: Nu am vorbit despre ce se petrece între noi.

Shane îşi dădu seama că, dacă ar fi fost vorba de altă femeie, ar fi făcut-o. Încruntat, îşi umplu ceaşca de cafea, deşi n-ar mai fi vrut încă o porţie.

Nu era genul de bărbat care să se fâţâie de colo-colo lăudându-se cu aventurile sale, dar cu fraţii lui ar fi plasat cu siguranţă un comentariu despre o nouă cucerire. Sentimentele faţă de Rebecca le păstrase însă pentru sine.

În plus, nu l-ar fi deranjat ca fraţii săi să-l tachineze pentru faptele sale de vitejie cu vreo altă femeie. Dar îl

deranjase când fusese vorba de Rebecca. Se simţise rănit, mânios şi…

— Ce dracului e asta? mormăi el.

— Credeam că e cafea.

— Poftim? tresări Shane, holbându-se la cană. Nu, mintea mea era departe. Uite care e treaba, n-a fost mare scofală. Aşa suntem noi. Ne batem. Zâmbind, continuă nostalgic: Obişnuiam să ne batem mult mai rău. Cred că ne-am înmuiat între timp.

Cu un aer gânditor, Rebecca aşează florile în centrul mesei.

— Ei bine, niciodată nu s-a mai bătut cineva pentru mine, cu atât mai puţin patru bărbaţi puternici. Presupun că ar trebui să mă simt flatată.

— Ţin enorm la tine. Cuvintele îi ţâşniseră pur şi simplu din gură. Tulburat, Shane duse cana la buze şi o goli dintr-o sorbitură, apoi spuse: Nu mi-a plăcut ca altcineva să creadă că te-am ademenit să te culci cu mine.

Rebecca fu cuprinsă de un val de căldură. O căldură periculoasă, provocată de dragoste. Dar se strădui să-şi păstreze detaşarea.

— Ştim amândoi că nu e adevărat.

— Nu aveai prea multă experienţă. Te doream. Te-am urmărit şi te-am vânat.

— Iar eu m-am luptat ca de la egal la egal, nu-i aşa?

— Nu neapărat. Am mult mai multă experienţă.

— Te lauzi?

— Nu… Shane se întrerupse. Zări în ochii ei amuzament, înţelegere şi încă ceva ce nu reuşea să interpreteze. Peste câteva clipe reluă: Ce încerc de fapt să spun este că, dacă ţi-ai dori să reevaluezi relaţia noastră sau să o luăm mai încet, aş încerca să ţin pasul cu tine.

Rebecca înghiţi un nod de spaimă. Cu vocea tremurândă, şopti:

— Asta vrei?

Shane scutură din cap privind-o în ochi.

— Nu. După cât se pare, în ultima vreme nu vreau nimic altceva în afară de tine. Îmi lasă gura apă doar când te privesc.

Valul de căldură reveni, mărindu-i pulsul şi împrăştiindu-i-se în tot corpul. Rebecca traversă camera şi îşi petrecu braţele pe după gâtul lui.

— Atunci de ce nu faci mai mult decât să priveşti?

capitolul 10

Găseai multe locuri în care să poţi vorbi cu fantomele. O minte deschisă nu avea nevoie de o noapte sumbră, nici de un vânt puternic ori de vârtejuri de ceaţă. Era o zi strălucitoare, minunată. Copacii, atinşi de toamna timpurie, vibrau în nuanţe de auriu şi roşcat pe fundalul albastru al cerului, care părea pictat de o mână de maestru.

În aer pluteau ciripitul păsărilor şi parfumul de iarbă proaspăt cosită. La marginea lanului plin de porumb, o căprioară singuratică se oprise, adulmecând miros de om.

Dis-de-dimineaţă, Rebecca venise singură pe fostul câmp de luptă, în apropierea văii cunoscute drept Trecătoarea Sângeroasă. Cunoştea perfect toate detaliile bătăliei, fiecare atac, fiecare retragere şi mai ştia cât de oribil arătase locul atunci când bărbaţii căzuseră unii peste alţii în acea adâncitură cu aspect idilic.

La margine exista un turn, ridicat mult după terminarea războiului. Se mai urcase în el şi cu alte ocazii, să admire priveliştea splendidă. De acolo putea vedea hanul, pădurile şi o parte din terenurile lui Shane.

Însă locul acela nu o atrăgea la fel de mult ca punctul în care se afla acum. De la nivelul solului, distanţa dintre morţi şi vii se micşora.

Se aşeză în iarbă ştiind că nu avea să simtă altceva decât tristeţe, o conexiune intelectuală cu trecutul. Oricât de captivant era pământul acela sacru, ea nu putea fi decât un istoric.

Fantomele nu-i vorbeau acolo, pe câmp, ci numai la fermă. La ferma care, de ceva timp, nu-i bântuia doar visele, ci şi orele de veghe. Se împăcase cu ideea, dar tot nu înţelegea ce anume o lega de locul acela, care era legătura emoţională. O legătură atât de puternică încât o atrăsese de la mii de kilometri.

Nu ştia să răspundă. Ştia doar că era îndrăgostită.

Îşi ridică faţa ca să întâmpine briza, lăsând-o să-şi treacă adierile prin părul ei, să i-l dezmierde aşa cum făcea Shane adesea. Cum de se putea simţi atât de mulţumită, şi totuşi atât de tulburată? Multe întrebări rămăseseră fără răspuns, multe sentimente rămăseseră nedesluşite. Se întrebă dacă de vină era dragostea.

Era ea oare încă fiinţa aceea pasivă, nepretenţioasă, care se putea mulţumi uşor cu ceea ce avea Shane de oferit? Sau era într-atât de înfometată de dragoste încât îşi dorea mai mult, deşi avea suficient?

În orice caz, se dovedea că o parte din ea, îngropată adânc, nu se schimbase. Şi probabil, nu avea să se schimbe niciodată.

Shane ţinea la ea, o dorea. Era umilitor de recunoscătoare pentru asta. Ar fi fost şocat să afle, era convinsă. Aşa că avea să ţină totul pentru ea, aşa cum ţinea numai pentru ea secretul dragostei înnebunitoare şi copleşitoare pe care o simţea faţă de el. În definitiv, exersase toată viaţa înfrânarea emoţiilor.

Bunul-simţ îi sugera că era lacomă. Îşi dorea toată dragostea, toată pasiunea şi încrederea ce domneau în casa aceea, le dorea în întregime pentru ea însăşi. Îşi dorea stabilitatea, fidelitatea, acceptarea pe care le percepuse acolo.

Prezenţa ei la Antietam era trecătoare, aşa cum fusese peste tot. De data asta însă, nu avea să plece cu mâna goală, se gândi, brusc mai liniştită. Nu făcuse doar un schimb de cunoştinţe, ci unul de sentimente, mai multe sentimente decât primise vreodată, mai multe decât dăruise vreodată. Avea motive să sărbătorească, să preţuiască toate acele lucruri minunate. În locul ei, nimeni nu s-ar fi putut declara nesatisfăcut.

Privi câmpurile, panta dealului, tranşeele înguste. Era atât de multă pace în locul acela primitiv, de o frumuseţe uluitoare! Studiase istoria destul încât să cunoască bine strategiile militare şi motivaţiile de natură socială, politică şi personală care stătuseră în spatele conflictului. Studiase îndeajuns încât să înţeleagă exaltarea care urma odată cu încheierea luptelor.

Muzica, tobele, fluturarea steagurilor şi strălucirea armelor.

Îşi putea imagina cu uşurinţă atacul, soldaţii fugind înnebuniţi prin fum şi foc, ochii înroşiţi, dinţii încleştaţi. Inimile lor bătând cu putere, făcându-le sângele să pulseze. Bărbaţii aceia cunoscuseră frica, gloria, speranţa şi, într-o anumită măsură, nebunia.

Prima ciocnire a baionetelor. Soarele reflectându-se în oţel. Oare corbii, atraşi de zăngănitul lamelor şi de bubuitul mortierelor, urmăriseră scena atent, cu o răbdare morbidă?

Indiferent că erau din Nord sau din Sud, se îndreptau cu toţii spre moarte. Iar generalii, pe caii lor, jucând şah cu mii de vieţi, oare cum se simţiseră, oare ce gândiseră în timp ce asistau la carnagiu? În timp ce vedeau movila de trupuri în albastru şi gri, pătată de sânge? În timp ce auzeau urletele disperate ale răniţilor, ale muribunzilor?

Războiul însemna pierdere, indiferent care ar fi fost câştigul, îşi spuse Rebecca oftând amar.

Întotdeauna aveau să existe un John şi o Sarah, nişte părinţi îndureraţi de pierderea fiilor. Războiul distrugea

familii, reflectă ea. Rupea în două inimi care nu se mai vindecau vreodată.

Aşa că omenirea construia monumente închinate bătăliilor, închinate fiilor ei morţi. Omenirea îşi repeta că n-ar trebui să uite. John şi Sarah nu uitaseră niciodată. Iar iubirea lor dăinuise.

Gândul o făcu să zâmbească. Iarba era verde în locul acela, iar aerul, liniştit. Hotărî că oamenii aveau nevoie de locuri care simbolizau pierderea ca să-şi aducă aminte ce le rămăsese.

Se duse spre casă să scrie.

*

Se apropia ora mulsului de seară, îşi dădu seama Rebecca. Ce ciudat că începuse să măsoare ziua în funcţie de muncile de la fermă! Scutură din cap amuzată şi trecu la următorul paragraf.

Oare de ce-şi petrecuse întreaga viaţă scriind articole tehnice? Faptul că putea să aştearnă pe hârtie atâta emoţie, atâtea gânduri şi fantezii reprezenta o adevărată eliberare. N-ar fi fost o idee proastă ca, la un moment dat, să-şi încerce mâna cu un roman.

Pe de altă parte, destui oameni considerau subiectul la care lucra în prezent, supranaturalul, ca pe o mostră de ficţiune pură, îşi zise ea înveselită.

Soneria telefonului nu reuşi s-o trezească din meditaţie complet. Cu gesturi absente, se întinse după receptor şi după cafetieră în acelaşi timp.

— Alo?

— Cu doctoriţa Rebecca Knight, vă rog.

Se încordă brusc, apoi îşi impuse să se relaxeze. De ce-ar fi surprins-o sau enervat-o faptul că nu-i fusese recunoscută vocea?

— Rebecca la telefon. Bună, mamă.

— Rebecca, am fost nevoită să sun la biroul tău ca să aflu unde eşti. Am presupus că eşti la New York.

— Nu, nu sunt. Rebecca auzi uşa deschizându-se şi afişă un zâmbet dezinvolt, deşi forţat, pentru Shane. Petrec ceva timp în Maryland, continuă ea în receptor.

— La un turneu de conferinţe? N-am auzit de el.

— Nu, nu sunt la un turneu de conferinţe. Îşi putea imagina cu uşurinţă mama dând paginile agendei ca să-şi noteze. Fac nişte… cercetări.

— În Maryland. Pe ce subiect?

— Bătălia de la Antietam.

— Ah. Evenimentul a fost amplu tratat deja, nu crezi?

— Am o abordare nouă. Îi făcu loc lui Shane să ajungă la cafetieră, dar nu-l privi. Te pot ajuta cu ceva?

— În realitate, eu te pot ajuta cu ceva. Unde Dumnezeu stai, Rebecca? E foarte neplăcut că nu ne-ai lăsat un mesaj. Am nevoie de un număr de fax.

— Stau la un prieten. Se întoarse cu spatele, evitând să-l privească pe Shane în ochi, şi adăugă: Nu am un fax aici.

— Sunt sigură că ai acces la unul. Nu eşti în Evul Mediu.

Acum îl privi pe Shane. Mirosea a pământ şi era plin de noroi.

— Nu chiar, spuse Rebecca sec. O să verific dacă există vreun fax pe aici şi te anunţ. Eşti în Connecticut?

— Tatăl tău e acolo. Eu sunt la un seminar în Atlanta. Poţi să dai de mine la Ritz-Carlton.

— În regulă. Pot să te întreb despre ce e vorba?

— E vorba de o oportunitate pentru tine. Decanul facultăţii de istorie de la universitatea mea se retrage la finalul semestrului. Cu recomandările tale şi cu relaţiile mele, nu cred că ai întâmpina dificultăţi în a obţine postul. Ar fi o lovitură, ţinând cont de vârsta ta. La douăzeci şi patru de ani, cred că ai fi cel mai tânăr decan din toate

timpurile.

— Am împlinit douăzeci şi cinci în martie, mamă.

— Chiar şi aşa, tot ar fi o lovitură.

— Da, sunt sigură că ar fi, dar nu sunt interesată.

— Nu fi ridicolă, Rebecca!

Închise ochii pentru o clipă. De-a lungul timpului, tonul acela care o concedia acum, tonul acela biciuitor o mânase ferm pe calea pe care i-o aleseseră părinţii fără s-o întrebe. Făcu un efort considerabil ca să se smulgă din starea aceea şi să-şi păstreze cumpătul.

— Mi-e teamă că trebuie să fiu ridicolă. De unde ieşise vocea aceea rece, sarcastică? se întrebă ea. Nu vreau să predau, mamă.

— Predatul e cea mai mică parte din ce urmează, după cum bine ştii. Funcţia în sine…

— Nu vreau să fiu decanul facultăţii de istorie, nici rector, nicăieri. Fu nevoită să se întrerupă, resimţind o durere de stomac familiară, ca pe vremuri. Dar îţi mulţumesc pentru că te-ai gândit la mine, spuse în cele din urmă.

— Nu-mi place atitudinea ta, Rebecca. Ai datoria să-ţi foloseşti talentele şi să accepţi oportunităţile pe care ţi le-am creat eu şi cu tatăl tău. Un astfel de salt profesional va fi extraordinar pentru carieră.

— Cariera cui?

La capătul celălalt al firului se auzi un oftat prelung.

— E limpede că eşti într-o stare proastă, şi observ că nu dai pe din afară de recunoştinţă. Mă bazez totuşi pe bunul tău simţ. Să-mi dai numărul de fax cât de rapid poţi. Mă grăbesc acum, dar aştept să mă contactezi până dimineaţă. La revedere.

— La revedere, mamă.

Puse receptorul jos şi afişă un zâmbet strălucitor, fals, către Shane, în timp ce muşchii stomacului i se contorsionau într-un ghem.

— Gata, ai culcat vacile?

— Aşază-te, Rebecca!

— Mor de foame. Se îndepărtă de el, speriată că, dacă ar fi atins-o, s-ar fi prăbuşit. Cred că mai avem puţin din tortul ăla de ciocolată pe care l-a adus una dintre membrele haremului tău.

— Rebecca. Vocea lui era calmă, dar privirea, îngrijorată. Tânăra femeie îşi ţinea o mână pe burtă, ca şi când ar fi durut-o. Cred că ar trebui să te aşezi.

— Pot să mai fac nişte cafea. M-am prins cum trebuie să procedez.

Se întinse după cutie, dar el făcu un pas în faţă şi o cuprinse blând pe după umeri.

— Ce e? izbucni ea, tresărind.

„Procedează cu grijă”, îşi spuse Shane, tulburat de privirea ei nervoasă.

— Aşadar, eşti din Connecticut.

Rebecca ezită, apoi dădu din umeri.

— Părinţii mei locuiesc acolo.

— Acolo ai crescut.

— Nu chiar. Am locuit acolo când nu eram la şcoală. Nu cred că vrei să bei chestia aia, adăugă ea, ochind cafetiera. Este făcută de ore bune. Am zis că fac una proaspătă.

— Ce ţi-a spus de te-a supărat, iubito?

— Nimic. Nu e nimic. Întrucât el continua s-o privească îngrijorat, ţinând-o în braţe, hotărî să-i explice: Vrea să candidez pentru un post la universitatea ei. Este o funcţie prestigioasă. Nu sunt interesată. Avem o divergenţă de opinie, iar ea nu e obişnuită ca eu să am o opinie.

Explicaţia era suficient de clară, se gândi Shane, sau cel puţin aşa ar fi trebuit să fie. Însă reacţia ei sugera că lucrurile nu erau atât de simple.

— I-ai spus nu.

— Nu contează în mod special că am refuzat-o. Nu a

contat niciodată, în rarele ocazii în care mi-am adunat curajul să mă opun. Mă aştept ca tata să mă sune în curând, să-mi amintească de obligaţiile şi de responsabilităţile pe care le am.

— Faţă de cine eşti obligată?

— Faţă de ei, faţă de educaţia pe care am primit-o, faţă de posteritate. Am responsabilitatea de a-mi pune în practică talentele şi de a culege roadele studiilor de până acum. E o altă variantă a devizei universitarilor, „publică sau dispari”[9]. S-o lăsăm baltă!

Shane o lăsă să se îndepărteze. Mâinile ei nu tremurară când puse de cafea, însă privirea îi rămase goală.

Dintr-odată, cutremurându-se, rosti:

— Nu pot să cred că o iau de la capăt. Aşa am făcut ulcer.

— Despre ce naiba vorbeşti?

— Ulcer, migrene, insomnie şi cădere nervoasă. Nu de aia am studiat psihiatria?

Shane îşi dădu seama că nu vorbea cu el, aşa că tăcu. Dar începuse să fiarbă de nervi.

— Reprimarea sentimentelor nu e o soluţie, urmă ea. Ştiu asta. E o pedeapsă aplicată corpului pentru ceea ce se întâmplă în minte. E mereu atât de uşor să-i analizezi pe ceilalţi, şi mult mai greu să vezi lucrurile limpede când e vorba despre tine. Îşi trecu mâinile ţepene prin păr şi continuă pe un ton ascuţit: N-o să mai accept să mi se dicteze ce să fac. N-o să mai fiu bătută la cap până cedez. Să-i ia dracu’! Tot ce au reuşit a fost să mă transforme într-un monstru nefericit şi nevrotic. Se întoarse brusc spre el, cu faţa palidă. Ai idee ce înseamnă să ai patru ani, iar părinţii să se aştepte de la tine să citeşti Dante în italiană şi

---

9 În limba engleză, *„Publish* or *perish",* expresie descriind presiunea de a publica un mare număr de lucrări academice pentru a-ţi consolida cariera şi a avansa (n.tr.)

să comentezi textul? Să stai la masă şi să fii copleşit de întrebări din fizică, sau să faci conversaţie despre perioada Renaşterii, în franceză, evident?

— Nu, spuse el încet. De ce nu-mi spui cum e?

— E îngrozitor. Îngrozitor. Ca părinţii tăi să te privească ca pe un *lucru,* ca pe un succes nemaipomenit al geneticii. Nu puteam suporta, dar aveam oare de ales când eram doar un copil? Când eşti mic, faci ce se aşteaptă de la tine. Apoi te obişnuieşti aşa şi continui s-o faci chiar dacă nu mai eşti copil. Şi, într-o zi, te uiţi în oglindă şi vezi un personaj atât de demn de milă, încât te doare să-l priveşti. Şi te întrebi, de ce să nu-ţi pui capăt suferinţelor?

Furia care-l măcina se transformă într-un şoc care-i uscă gura.

— Rebecca.

Ea scutură din cap nerăbdătoare.

— Poate ai fantezii în legătură cu asta, sau chiar obsesii. Şi eşti inteligent, eşti atât de inteligent încât descoperi cea mai eficientă, nedureroasă cale de a o face. Şi, desigur, cea mai curată.

Shane rămase tăcut. Era complet năucit, cutremurat până la oase. Femeia aceea, frumoasă, minunată, se gândise să-şi ia viaţa.

Cu o mină absentă, Rebecca îşi scărpina capul care-i exploda de durere.

— Dar eşti prea inteligent, prea bine programat ca să tolerezi o asemenea risipă. Te sperie ideea că ai fi în stare s-o faci, aşa că te hotărăşti – fiind o persoană pragmatică – să studiezi comportamentul uman, psihiatria. O soluţie mult mai productivă, una peste alta.

— Câţi ani aveai?

— Când m-am documentat pe tema sinuciderii? răspunse ea calm. Doisprezece. O vârstă periculoasă, la care ai de gestionat toţi hormonii ăia. Un şoc pentru sistemul perfect organizat. Şi, la vârsta aia, trebuie să-ţi

aminteşti că viaţa, oricât ar fi de mizerabilă, e tot ce ai, aşa că trebuie s-o trăieşti. E mai uşor să trăieşti dacă te închizi în tine, dacă te încui printre cărţi şi teorii, recomandări şi doctorate. Până în clipa în care-ţi dai seama că alegerea asta e doar o altfel de sinucidere. Respiră adânc şi se cutremură. Am obosit, murmură ea, frecându-şi faţa cu mâinile. Mă obosesc atât de mult oamenii ăştia!

Ulcer, cădere nervoasă. Doamne, Dumnezeule, sinucidere. Ce naiba îi făcuseră? Îşi dorea să-i sfâşie. Pe toţi. Pe toţi cei care îi ignoraseră sentimentele ca să ajungă la mintea ei. Îşi dorea cu disperare să se întoarcă în timp şi s-o găsească pe fetiţa aceea micuţă, să-i dăruiască tot ce avea nevoie şi tot ce merita.

Dar nu putea decât să-i întindă mâna femeii din faţa lui.

— Haide! Se apropie de ea şi o luă în braţe cu blândeţe, în ciuda furtunii care se dezlănţuise în el. Avea nevoie de calmul lui, nu de nervii lui. Sprijină-te de mine, îi şopti.

— Sunt bine.

— Nu, nu eşti. Dar o să fii. Avea să se asigure de asta, se gândi Shane. Agaţă-te de mine, iubito!

Rebecca se conformă cu un oftat de uşurare.

— N-a făcut nimic greşit, în realitate. Nu ne-am mai văzut de mai bine de un an. Mă îndoiesc că ea sau tata m-ar recunoaşte dacă aş trece pe lângă ei pe stradă. Ar fi foarte surprinşi de schimbare.

Shane îşi trecut obrazul peste părul ei. Era atât de fragilă. Cum de nu observase asta mai devreme? Unde se ascunsese latura asta rănită, vulnerabilă până atunci?

— Nu contează ce cred ei, ci numai ce vrei tu.

— Nu poţi să ai întotdeauna ce-ţi doreşti. Cândva, îmi doream să mă iubească. Aş fi făcut orice dacă mi-ar fi spus că mă iubesc. Ştii care e problema cu o memorie ca a mea? Că nu poţi uita nimic, nici atunci când vrei. Ţin minte când

m-au trimis prima oară la internat. Eram atât de speriată, atât de singură, de nefericită. M-au urcat într-un avion, nici măcar n-au venit cu mine. Aveam şase ani.

— Of, iubito, îmi pare atât de rău!

— Observau că am mintea unui adult, dar nu s-au gândit nicio clipă la inima mea de copil. În fine, acum sunt mare. Ar trebui să fac faţă cu mai multă uşurinţă.

— Te descurci grozav.

— Nu grozav, dar ceva mai bine. Zâmbind, Rebecca adăugă: îmi pare rău. Dacă ai fi venit o oră mai târziu, m-ai fi găsit mult mai bine.

— Vreau să-mi spui ce simţi. Shane îşi coborî capul încet, lipindu-şi buzele de ale ei. Vreau să ştiu cine eşti şi cum ai ajuns să fii aşa. Nu am reuşit să te descifrez până acum, Rebecca. Nu am reuşit încă să aranjez într-un puzzle toate trăsăturile tale. Abia acum încep să se potrivească. Vrei să-mi faci o favoare?

— Ce anume?

— N-o suna înapoi. Las-o să fiarbă.

Rebecca schiţă un zâmbet.

— Ar fi răutăcios.

— Aşa. Şi?

— Pur şi simplu o să sune din nou. Sigur o să sune şi tata. Ei…

Chiar atunci, ca pentru a-i da dreptate, telefonul începu să ţârâie.

— Tocmai ce ziceam.

Shane o ţinu strâns. Nu avea de gând să lase nimic şi pe nimeni s-o readucă în starea de mai devreme, nu atâta vreme cât era sub protecţia lui.

— Nu aud nimic.

— Telefonul.

— Nu avem un telefon. Dorind s-o aline, o sărută din nou. Şi, oricum, noi nu suntem aici, murmură el.

— Unde suntem?

O ridică în braţe.

— Oriunde vrei să mergi. În timp ce telefonul continua să ţârâie, Shane o purtă pe braţe până în dormitor. Oriunde, atâta timp cât durează mult să ajungem acolo.

Când ajunse în cameră, o lăsă înapoi în picioare. Târâitul telefonului încetase, aşa că Shane ridică încet receptorul şi-l închise într-un sertar, pentru a înăbuşi sunetul tonului.

— Asta ar trebui să rezolve problema.

— Nici măcar nu ai robot telefonic. O să înnebunească.

— Mă bucur.

I-ar fi plăcut să aibă ocazia să discute el însuşi cu oricare dintre părinţii ei. Dar asta putea aştepta. În clipa aceea avea o singură prioritate: să-i şteargă îngrijorarea de pe chip.

— Aşadar, unde vrei să mergem? o întrebă.

Rebecca îl privi mirată.

— Credeam că am ajuns deja.

— Asta e doar punctul de plecare. Shane îşi plimbă un deget de-a lungul vestei ei, pe care o purta peste o cămaşă bărbătească. O insulă tropicală? O cabană de munte? Am putea fi blocaţi acolo de ninsoare. Sau într-un castel, poate. Îşi trecu buzele peste sprânceana ei şi şopti: Hai să ne prefacem!

— Fanteziile sunt adesea o…

Buzele lui alunecară către ale ei.

— Hai să ne prefacem! Suntem pe o plajă lungă, goală, cu nisip alb şi palmieri. Simţi mirosul florilor? Îi sărută încetişor ochii închişi. În depărtare se aud valurile. Hai să mergem acolo. Ador felul în care pielea ta străluceşte sub lumina lunii. Continuă să o sărute în timp ce-i dădu vesta jos şi-i desfăcu, încet, foarte încet, nasturii cămăşii, urmând cu glas scăzut: Lumina lunii se reflectă şi în apă, şi pe tine. Frumoasă Rebecca. Vino cu mine, o

îndemnă, cuprinzându-i sânii uşor cu mâinile.

— Oriunde, murmură ea, acceptându-i cu bucurie mângâierile.

— Suntem doar noi. Shane îşi scoase cămaşa, continuând să-i sărute când buzele, când obrazul, când curbura urechii. Şi nu avem nimic mai bun de făcut decât dragoste. Vreau să fac dragoste cu tine, Rebecca. Numai cu tine, Rebecca. Zi şi noapte.

Cuvintele lui o seduceau. Cuvintele aveau puterea de a crea emoţii, ştia bine asta, iar ale lui o captivau. Îşi trecu palmele peste pielea lui incredibil de fină şi caldă. Îi simţi inima bătându-i rar, solid, la pieptul ei. Putea să jure că auzise valurile revărsându-se la mal.

— Printre valuri, spuse ea visătoare, copleşită de mâinile care îi alunecau pe trup. Apa se ridică, apoi coboară.

— Aşa e. Iar pielea ta e udă şi rece. Alunecoasă, şopti el continuând să se dezbrace. Şi are gust de sare. Ai steluţe în ochi, ştii?

Le putea vedea, cu ultimele raze ale soarelui pătrunzând prin ferestre.

— Sunt argintii şi aurii. Putem rămâne aici oricât doreşti. Oricât de mult îţi face plăcere.

Gura lui alunecă peste a ei măgulind-o, oferindu-se, înfruptându-se din ea încă un pic după ce buzele ei se înmuiară într-un oftat prelung. Trupul ei moale se dăruia, se abandona sub al lui. Shane simţi că ajunsese şi ea pe insulă. Puls lângă puls. Voia să-i arate ce înseamnă să fii preţuit.

Aşa că degetele lui alunecară peste pielea ei cu blândeţe, buzele lui o sărutară delicat, iar mişcările lui o învăluiră uşor, cu răbdare. Iubind-o. Zăbovi mai mult în locurile care ei îi produceau plăcere, afundându-se puţin câte puţin, cu fiecare mângâiere, în fantezia pe care o crease pentru ea.

Rebecca plutea. Mâinile lui alunecau ca valurile deasupra ei. Drept cadou, Shane îi trezise o dorinţă arzătoare atât a sufletului, cât şi a trupului.

Visă că erau întinşi pe nisip, un nisip ud, fin. Vântul care bătea în ferestre se transformă în murmurul valurilor, iar lumina palidă o duse cu gândul la oglinda argintie a lunii pline. Simţi parfumul exotic al florilor de pe insulă, văzu oceanul nesfârşit, întunecat, şi auzi ciripitul romantic al păsărilor tropicale.

Pentru a-i împlini fericirea, iubitul ei era acolo, ţinând-o în braţe.

— Unde eşti, Rebecca?

— Aici, cu tine.

— Rămâi cu mine.

Tânăra femeie îşi încolăci braţele în jurul lui.

O iubi lent, construind cu răbdare ritmul dragostei, ducând-o departe, în larg. Când ea coborî de pe culmile plăcerii, o prinse, iar călătoria reîncepu. S-o ştie pierdută în el, în povestea lor, era cel mai extraordinar sentiment pe care-l trăise vreodată. Fiecare oftat, fiecare geamăt, fiecare respiraţie de-ale ei erau ca un drog.

O ridică până când ajunseră piept la piept, apoi simţi nevoia chinuitoare să grăbească ritmul. Îi prinse sânii între buze, trăgându-i cu putere atunci când ea se arcui de plăcere. Rebecca îi strigă numele, făcându-i sângele să clocotească.

Îi arătase că era preţuită. Acum, avea să-i arate că era râvnită.

Singurul ei gând era că se apropia furtuna. Aerul prevestea vijelia, vântul bătea cu putere, iar valurile se izbeau de ea, ameninţătoare, încercând s-o tragă în adâncurile învolburate. Era însă pregătită să se lase furată de curenţi, atâta timp cât rămânea împreună cu Shane. Aşa că se agăţă de el, căutându-i cu disperare gura, cu trupul încordat până la extaz. Îşi înfipse mâinile în părul lui cu

lăcomie când el o ridică, trecându-şi buzele şi dinţii peste corpul ei.

Acum se îneca, strălucitoare. Dintr-un ungher al minţii îşi auzi propria voce implorându-l pentru mai mult.

Lumina lunii dispăruse, fiind înlocuită de scânteierea fulgerelor. Shane o *ridică* deasupra lui, *întinzându-i* nervii la maximum. Când se mută sub ea, îi simţi muşchii tremurând.

— Uită-te la mine, îi ceru cu vocea răguşită, cu degetele înfipte în coapsele ei. Uită-te la mine! Vreau să-ţi văd ochii.

Deschise ochii şi, ca prin vis, îi zări faţa. Era încordată. Frumoasă.

— Intră în mine. Acum, Shane, pentru numele lui Dumnezeu! Am nevoie de tine.

— Cine eşti tu?

— Sunt a ta, şopti Rebecca.

Peste o secundă, când Shane se împinse în ea, scoase un geamăt grav, senzual.

Nu putea respira şi era convinsă că inima îi stătuse în loc. Trupul i se arcuise, pregătit să arunce săgeţi. Clătinându-se, îşi plimbă mâinile de-a lungul propriului corp, de la buric la sâni, apoi îşi pierdu degetele prin păr, încercând să-şi găsească o ancoră.

Shane nu văzuse niciodată ceva mai frumos, mai incitant, decât Rebecca delirând de plăcere. Îi privi capul aruncat pe spate, trupul zguduit de un orgasm devastator. Pentru a savura clipa, rămase nemişcat, lăsând-o să absoarbă fiecare senzaţie.

Apoi Rebecca începu să mărească ritmul, flămândă, obligându-l să ţină pasul cu ea. Mai repede şi mai repede, până când viteza rămase singura care conta. În cele din urmă, simţind că nu mai putea să aştepte, îi prinse mâinile şi o trase în adâncuri, după el.

Când îşi veni în fire, Shane observă că soarele

apusese şi că umbrele puseseră stăpânire pe cameră. Mai observă un lucru: nu se mai simţise nicicând atât de satisfăcut.

Aşteptă până ce ea se linişti, calmându-şi respiraţia.

— Şi acum unde vrei să mergem?

Ea chicoti, apoi izbucni de-a binelea în râs.

— De ce să nu încercăm cabana aia de pe munte? Ninsoarea ar fi o schimbare drăguţă de peisaj.

— Bună idee. După cină putem…

— Pe dracu după cină.

Rebecca miji ochii şi începu să-l sărute pe corp.

— Hm, ascultă, iubito, eu… I se tăie respiraţia când ea coborî şi-şi trecu uşor dinţii peste sfârcul lui. Sau poate, dacă m-ai lăsa câteva minute să-mi…

Mâna ei coborî mai jos, mult mai jos. Shane înjură printre dinţi, tulburat.

— Trebuie să-ţi aperi reputaţia, murmură ea, hotărând că era foarte agreabil să practice jocul seducţiei cu un tip epuizat. Umblă vorba prin oraş că nu te saturi niciodată.

— Ei bine, oamenii exagerează. Puţin.

„Zece minute”, îşi spuse. Nu, cinci, se corectă el privind trupul neted, gol, care se unduia deasupra lui. Avea nevoie de numai cinci minute să-şi revină.

— Ascultă, ce zici dacă… Uau, eşti din ce în ce mai bună la asta!

Rebecca îl privi de jos râzând încântată.

— În caz că ai uitat, am o memorie fotografică excelentă şi o minte brici.

— Mie-mi spui. Oricum, ce zici dacă facem un duş sau tragem un pui de somn? Nu cred că-ţi pot fi de vreun folos în stadiul în care sunt.

Shane înghiţi cu noduri când gura ei se plimbă şi mai jos. Se întrebă dacă nu cumva i se încrucişaseră ochii de plăcere.

— Şi totuşi, poate rezist la încă o tură până la urmă,

zise el înfrânt.

— N-am nicio îndoială.

Făcură şi duş, mai târziu. Rebecca îl privi pe Shane intrând cu capul sub jetul de apă şi gemând mulţumit, îl îmbrăţişă de la spate şi-i sărută umărul ud.

— Doamne, femeie, ce sunt eu, iepure? o întrebă pe un ton indignat, deşi ar fi fost dornic să o ia de la capăt.

— Nu, îl opri ea râzând. Am vrut să-ţi mulţumesc.

— OK. Pentru ce?

Shane îi turnă şampon pe cap şi începu să-i spele părui. Rebecca clipi, simţind că-i intra spumă în ochi.

— Erai probabil obosit şi înfometat când ai intrat în casă. Dar ai ales să mă relaxezi.

— Mda, a fost o povară pentru mine. Nici nu ştiu cum de m-am încumetat.

Râzând, Shane o trase sub duş.

— Vorbesc serios, protestă ea scuipând apă şi încercând zadarnic să-şi şteargă ochii. Ai fost minunat. N-o să uit niciodată.

— Aşa spun toate, răspunse el rânjind. În momentul în care tânăra femeie se întoarse cu o falcă-n cer şi alta-n pământ, se grăbi să adauge: Glumesc.

— Ştii, desigur, că majoritatea accidentelor casnice se petrec în baie.

— Am auzit, da. Ai grijă pe unde calci!

— Ba tu să ai grijă!

Shane îşi sprijini mâinile de faianţă în spatele ei, prinzând-o la mijloc.

— Îţi aminteşti prima oară când am făcut dragoste aici? Sunt convins că-ţi aminteşti, tu nu uiţi nimic.

Rebecca ridică din sprâncene.

— N-o să mă zăpăceşti în stilul ăsta.

— Aş putea, dacă aş vrea, murmură Shane coborându-şi gura către a ei. Dar, dacă nu mănânc în curând, o să cad lat.

— Ce zici dacă-ţi fac supă?

— Chiar trebuie? replică el, vizibil speriat.

Rebecca pufni, trecu aplecată pe sub braţul lui şi ieşi din duş.

— Atunci, fă-ţi singur cina!

— Ştii ce am observat? Shane opri apa, apoi se întinse după prosop. Înveţi din mers cu viteza fulgerului. Vreau să zic, pui un milion de întrebări, te prinzi cum merge treaba şi memorezi totul. Pun pariu că ai putea să te duci mâine dimineaţă şi să mulgi toate vacile fără cea mai mică dificultate.

— Să nu-ţi vină idei, îl avertiză ea, dându-şi prosopul jos şi punându-şi halatul.

— Te-am văzut rezolvând un rebus în mai puţin de două minute. Iar atunci când am mers la piaţă şi ai făcut cumpărăturile, aveai deja pregătită suma fixă, până la ultimul bănuţ, înainte ca vânzătorul să ne spună totalul.

Rebecca ridică din umeri, luă pieptănul de pe marginea chiuvetei şi şi-l trecu prin păr.

— Aşa, deci mă pricep la scamatorii de salon.

— Probabil că ai putea să construieşti un reactor nuclear în sufragerie dacă ţi-ai pune mintea la contribuţie. Dar nu eşti în stare să faci un ou ochi, bombăni Shane în timp ce-şi prindea un prosop în jurul coapselor. Sau, mai degrabă nu vrei să faci un ou ochi, aşa că nu-ţi baţi capul să înveţi cum se procedează.

Tânăra femeie îi aruncă o privire peste umăr.

— M-ai prins. Încotro baţi?

— O să gătesc eu, iar tu construieşte reactoare nucleare.

Ea zâmbi, dar Shane îi văzu norii adunaţi în privire.

Prinzându-i faţa în mâini, rosti apăsat:

— Mintea sclipitoare e doar una dintre calităţile tale ieşite din comun. Îmi place să te urmăresc atunci când ţi-o pui la contribuţie aproape la fel de mult cât îmi place să te

privesc atunci când îţi pierzi raţiunea. Nu contează cum ai ajuns aici, contează că eşti aici.

— E greu să renunţ la dorinţa de a fi normală, zise ea oftând.

— Iubito, dar eşti normală. Asta nu înseamnă că nu poţi fi specială.

Era atât de simplu, îşi spuse ea. Şi de logic. La fel cum era şi el. Se ridică pe vârfuri şi-l sărută pe buze.

— Mersi.

— Cu plăcere.

Rebecca inspiră adânc.

— În regulă, hai să mergem jos! Poţi să-mi dai prima lecţie de gătit.

capitolul 11

— Îţi mulţumesc pentru că ai găsit un răgaz să stăm de vorbă, Savannah.

Savannah îşi întinse picioarele lungi şi aruncă o privire către reportofonul pe care Rebecca îl aşezase pe masă, între ele.

— Cu plăcere. Am timp.

Rebecca se uită în jur la sufrageria cabanei. Era luminoasă şi dezordonată. Layla şedea pe un covoraş în apropiere şi se juca cu un camion mare de plastic, scoţând sunete de motor.

— O femeie cu un băiat mare şi alţi doi copii în scutece nu poate să aibă mult timp liber.

— Lucrurile o iau razna pe-aici doar de zece-douăsprezece ori pe zi, spuse Savannah, aruncând o privire către fiica ei. Acum suntem în pauză.

— Cum te descurci? vru să ştie Rebecca. Adică, ai trei copii, printre care un nou-născut, gospodăria, munca, întreaga viaţă.

— Primul secret e să-ţi placă. Iar mie îmi place. Şi pot

să-ţi spun, acum că băieţii mei nu sunt pe-aici să se umfle în pene, că ei mă ajută mult

— Ai o familie de vis. Sesizând reveria din propriul glas, Rebecca reveni la scopul vizitei sale. Să-ţi explic ce mă interesează. Cartea la care lucrez are ca temă bătălia de la Antietam, evident, dar vreau să cunosc legendele care abundă în zona asta, experienţele personale.

— Poveştile cu fantome.

— Într-o oarecare măsură. Mai curând, conexiunea lor cu familia MacKade. Mă gândesc, de pildă, la Regan şi Rafe. Amândoi au fost atraşi de han şi au trăit împreună o serie de experienţe ieşite din comun. Rafe s-a întors în oraş de dragul hanului, iar Regan a ajuns aici prin intermediul lui. Hanul a jucat un rol esenţial şi în vieţile lui Devin şi Cassie, în relaţia lor. Am constatat, în urma discuţiilor purtate cu ei, că poveştile lor se întăresc reciproc, fiecare confirmând sentimentele şi experienţele celuilalt. Unele au fost trăite de amândoi, altele individual, dar toate au legătură cu povestea celor doi caporali.

— Şi vrei ca eu să-ţi spun povestea mea.

— Da. L-am intervievat pe Jared în dimineaţa asta, la el în birou. Ah, şi voiam să-ţi spun că mi-au plăcut foarte mult picturile tale. În special cea cu pădurea.

— Mersi. Pentru noi, pădurea a fost elementul de legătură. Şi este încă. Dacă vrei să foloseşti termenul „conexiune”, atunci putem spune că pădurea a fost conexiunea noastră, spuse Savannah. Miji ochii, căutând prin amintiri, şi peste câteva clipe continuă: Hanul exercită o atracţie puternică. Renovările întreprinse de Regan şi Rafe, plus faptul că Devin şi Cassie locuiesc tot aici, au risipit mult din tristeţea care domnea. Hanul a fost multă vreme un loc mohorât. Regan mi-a spus că ai reuşit să descoperi unele informaţii despre caporalul confederat.

— Da, Franklin Gray.

— Ziceai că Abigail l-a identificat şi i-a trimis familiei

trupul acasă. A fost un gest de curaj. Un gest plin de bunătate, spuse Savannah cu un aer meditativ.

— Abigail era mamă la rândul ei. Probabil şi-a imaginat ce trebuie să fi simţit mama soldatului. Incertitudinea permanentă. Familia yankeului nu ar fi aflat niciodată. În schimb, celălalt militar… continuă Rebecca oftând frustrată. Nu am reuşit să aflu decât că era caporal în armata unionistă. E singura informaţie care s-a transmis de-a lungul generaţiilor în familia MacKade.

— Ce a făcut familia MacKade pentru el a fost tot o dovadă de curaj şi bunătate, comentă Savannah. Dar rămâne să-l găseşti, aşa-i? Să afli cum îl chema, să-i identifici mormântul. Ca să-şi recapete pacea.

— Da, asta cred că trebuie să fac. Au fost ucişi cu atâta vreme în urmă, şi totuşi lucrurile par… să nu aibă încă un sfârşit. Erau doi tineri obişnuiţi care n-au apucat să-şi trăiască viaţa şi care au murit unul de mâna celuilalt. Iar morţile lor au afectat atât de mulţi oameni. Şi se pare că încă o fac. Nu au legătură cu ceea ce simţi când te plimbi prin pădure?

Savannah îşi lăsă capul pe-o parte.

— Care consideri că sunt cele mai puternice emoţii, Rebecca?

— Dragostea şi ura. Toate celelalte pornesc de la ele.

— Da. Mulţumită, Savannah zâmbi. Un răspuns bun pentru un intelectual. În orice caz, asta am simţit în pădure. Dragoste – presupun că pentru Jared şi pentru casă. Ură – era mai degrabă vorba despre frica şi violenţa pe care ura o lasă în urmă. De ce am fost amândoi atraşi de pădure, şi în special de locul în care cei doi soldaţi s-au luptat acum mai bine de un secol? Conexiuni? Savannah dădu din umeri. Poate era mai curând nevoia de a face ordine, de a domoli trecutul, de a-l înţelege.

— Şi aţi făcut asta?

Savannah ridică o sprânceană.

— Ţi-a spus Jared că prima dată când am făcut dragoste a fost în pădure?

— Nu, nu mi-a spus.

— Probabil s-a gândit că te-ai simţi jenată, zise Savannah oferindu-i un zâmbet cald, tipic feminin. Nu era nimeni la cabană în afară de noi, iar la etaj ne aştepta un pat foarte confortabil, şi totuşi noi ne-am dus în pădure. Pentru că am simţit că ni se potrivea, pentru că ne simţeam… conectaţi. Pentru că dragostea vindecă.

Rebecca se gândi la Shane şi la gingăşia pe care i-o dăruise.

— Aşa e, vindecă.

— M-am aşezat acolo, în luminiş, şi am auzit freamătul frunzelor sub bocanci, am auzit respiraţia întretăiată a unor băieţi speriaţi, urletele luptei, ciocnirea baionetelor. Le-am auzit înainte să aflu povestea lor.

Rebecca ascultă cu interes crescut,

— Nu ştiai povestea celor doi caporali când ai venit aici?

— Nu. Jared mi-a spus-o mai târziu, dar eu ştiam deja. Simţisem deja.

— Te consideri un medium?

Savannah chicoti.

— Nu mai mult decât oricare dintre noi.

Un plânset agitat o făcu să-şi îndrepte privirea către scară.

— Ora de alăptat, murmură ea. Mă întorc îndată.

— Bebe, rosti Layla în timp ce mama ei urcă spre dormitor. Fetiţa se rostogoli până la Rebecca şi-i întinse o păpuşă. Bebe.

— Un bebe frumos. Rebecca pricepu şi sărută păpuşa, apoi copilul. Aproape la fel de frumos ca tine.

Cu un zâmbet care-i scoase la iveală gropiţa tipică familiei MacKade, Layla strânse cu putere păpuşa la piept, apoi i-o dădu înapoi.

— Mama. Ţopăi şi scoase un strigăt entuziasmat când Savannah coborî cu Miranda agitată în braţe. Bebe! Bebele meu!

— Vino s-o vezi, o invită Savannah, aşezându-se.

Când Layla se aplecă deasupra bebeluşului, mama ei îi trecu o mână prin părul întunecat.

— Bebe, bebe, bebe, gânguri ea, aplicând pupici lipicioşi peste faţa furioasă şi roşie a Mirandei.

— Lui bebe îi e foame, explică Savannah, dându-şi ochii peste cap pentru Rebecca. Şi, Doamne, cum mă mai anunţă!

Rebecca o urmări vorbind cu fiicele ei în timp ce-şi desfăcea cu dexteritate nasturii bluzei. Bebeluşul îi prinse sânul cu o mânuţă minusculă, iar gura îi găsi imediat sfârcul.

Şocată de invidia primitivă care pusese stăpânire pe ea, îşi înghiţi întrebările care o asaltau. Cum te simţi când îţi hrăneşti copilul cu propriul trup? Intimitatea momentului e cea care-ţi catifelează privirea?

— Preferi să terminăm asta mai târziu?

— Nu, e în regulă.

— Regan arată ca o madonă când alăptează, murmură Rebecca. Tu nu. Felul în care Savannah ridică o sprânceană o făcu să izbucnească în râs şi să explice: Nu e o insultă. Am cumpărat nişte cărţi de tarot – îmi sunt de folos pentru cercetările mele. Împărăteasa reprezintă cartea fertilităţii, a puterii feminine. Exact aşa arăţi.

— Mă mulţumesc şi cu asta.

Rebecca trase aer în piept pentru a-şi alunga subiectul maternităţii din minte şi se întoarse la treabă.

Continuă să-i pună întrebări, trecând de la generalităţi la detalii, apoi la chestiuni mai ezoterice. Când termină, bebeluşul, mânjit de lapte la gură, dormea epuizat.

— Aş vrea să-ţi pun şi eu o întrebare acum, spuse Savannah pe când o aşeza pe Miranda în leagănul de lângă

scaunul ei.

— Sigur.

— Ce intenţionezi să faci cu toate informaţiile astea? Ştiu că vrei să scrii o carte, dar nu-mi e foarte clar cum o să te descurci cu tot ce ţi-am spus. Cu ce ţi-am spus toţi.

— Vreau să mă concentrez pe experienţele celor trei cupluri pe care le alcătuiţi voi. Şi voi sublinia înrâurirea pe care au avut-o legendele asupra vieţilor voastre. E foarte romantic modul în care trecutul s-a suprapus cu prezentul şi cu viitorul vostru. Şase oameni care au devenit trei familii, explică Rebecca, gesticulând ca să-şi ilustreze ideea. E vorba de trei familii care, în esenţă, sunt una singură. Toate relaţiile voastre au fost influenţate de ce s-a întâmplat aici cu mult înainte ca voi să vă fi născut. Aşadar, cât de mult ne influenţează trecutul? Ce rol joacă puterea unui loc, a celor care au trăit în el, în viaţa celor care sunt dispuşi să accepte?

— Şi tu o să adaugi celor spuse de noi propriile tale date, dovezi şi teorii.

— Exact.

— Şi reputaţia ta? vru să ştie Savannah. Ce vor spune toate institutele acelea şi toţi savanţii care le conduc despre interesul doamnei doctor Knight pentru fenomenele oculte?

— Unii vor clătina din cap şi-şi vor exprima regretul că o cercetătoare tânără şi strălucită şi-a pierdut minţile. Alţii... ei bine, sunt câteva studii excelente şi serioase despre paranormal la unele dintre institutele astea. Oricum, din moment ce fac asta doar pentru mine, nu-mi pasă ce vor crede ceilalţi, încheie Rebecca zâmbind.

Savannah se aşează din nou, cu Layla în braţe.

— De ce n-ai vorbit şi cu Shane?

— Poftim?

— Ai spus că ne-ai intervievat pe toţi şi că intenţionezi să foloseşti ce ţi-am relatat în carte. Dar nu ai adus deloc

vorba despre Shane.

— Nu se simte în largul lui când abordăm subiectul ăsta. Pentru a-şi ţine mâinile ocupate, Rebecca vârî încet reportofonul în geantă. A fost foarte tolerant cu cercetările mele, dar nu-i plac. În orice caz, el nu face parte din ecuaţie. Voi scrie despre şase oameni şi trei cupluri. Conexiunea dintre ei.

Savannah dădu din cap şi-şi trecu limba peste dinţi.

— Ştii, nu mă prea pricep la matematică, dar mie mi-au ieşit opt oameni, patru cupluri. O bătu pe Layla uşurel pe spate când fetiţa se dădu jos din braţele ei şi se îndepărtă, găsindu-şi de lucru. Ce faci cu conexă unea pe care o ai tu? Tu, Shane, ferma.

— Nu e acelaşi lucru.

— Ba sigur că da. Este evident că eşti foarte îndrăgostită de el.

— Chiar este? reuşi să răspundă Rebecca, păstrându-şi cât de cât calmul. Confunzi atracţia, afecţiunea şi relaţia fizică cu… La naiba. Eşti sigură că nu eşti medium?

Biata fată, îşi spuse Savannah, care simţea compasiune pentru orice femeie care se îndrăgostea de un MacKade. Biata fată, dar şi norocoasă.

— Eşti o femeie care ştie să se controleze, Rebecca. Nu ţi se citesc sentimentele pe chip, dar eu le pot intui. Ştii, sunt artistă, iar strămoşii mei erau şamani. Poţi să priveşti lucrurile aşa sau poţi să te gândeşti că o femeie îndrăgostită recunoaşte o altă femeie îndrăgostită.

Rebecca îşi privi mâinile.

— Nu ştiu dacă să răsuflu uşurată sau să mă îngrijoreze concluzia asta.

— Îmi place de tine. Nu-mi place de oricine. Sunt selectivă. În realitate, nu credeam c-o să-mi placă de tine deloc. Simţindu-se în largul ei, Savannah îşi întinse din nou picioarele şi continuă: O intelectuală, o profesionistă, om de ştiinţă, cu toate titlurile alea academice. Eu mi-am luat

diploma de liceu când eram însărcinată cu Layla, iar când Regan mi-a vorbit despre tine, mi-am imaginat un creier uriaş purtând nişte ochelari cu rame groase.

Rebecca izbucni în râs. Evoluase neaşteptat de mult, se gândi, dacă descrierea aceea o înveselea în loc să-i provoace suferinţă.

— Dacă îmi faci o caricatură, o s-o înrămez şi-o pun în casă.

— S-a făcut. Oricum, mi-a plăcut de tine. Îmi place. Dacă aş fi încercat să pun laolaltă trăsăturile femeii care i s-ar potrivi lui Shane, nu ţi-ar fi semănat deloc.

Şi m-aş fi înşelat. Fermierul şi savanta, zise Savannah rânjind. Pe scurt, vă potriviţi. Ce ai de gând să faci în privinţa asta?

— Să mă bucur câtă vreme o să dureze.

— Şi ţi se va părea suficient?

— E mai mult decât am avut până acum. Avea de plătit un preţ, şi era gata să-l plătească, îşi spuse Rebecca. Declară ritos: Sunt o femeie pragmatică, Savannah.

— Poate. Dar cât de curajoasă eşti, cât de dedicată? O să depui atâta efort şi-o să petreci atâta timp să scrii cartea lăsând pe din afară o mare parte din ea? Partea ta şi a lui Shane? Poţi ignora conexiunea asta?

*

Putea oare? se întrebă Rebecca pe când străbătea pădurea în drum către fermă. Pentru carte, ar fi făcut-o. Putea şi ar fi făcut-o de dragul lui Shane. Cât despre ea, acceptase că legătura dintre ei avea să-i rămână în suflet mereu.

Şi totuşi urma să plece, voia să plece de acolo. Despărţirea avea să fie dureroasă, dar putea supravieţui. Raţional, ştia că nimeni nu murise până acum din dragoste. Emoţional, suspecta că era posibil să se întâmple.

Însă avea să-i fie mai uşor să trăiască acum că avusese parte de dragoste, decât dacă n-ar fi cunoscut-o niciodată.

Ştia bine tragediile greceşti. Acolo, în toate cazurile, după momentele de plăcere urma plata.

Fără îndoială, factura ei era pe punctul să ajungă la scadenţă. Dacă Savannah îi putea citi în suflet cu atâta uşurinţă, înseamnă că şi alţii aveau s-o facă, inclusiv Shane, şi astfel exista riscul ca plata să devină mai mare decât ar fi putut suporta.

Shane însemna prea mult pentru ea ca să-l pună într-o postură delicată. De acum trebuia să aibă în vedere acel prim pas.

Urma aniversarea bătăliei. Considera că e important, chiar vital, să rămână la fermă până atunci, poate şi a doua zi. După aceea, probabil că era mai bine să se mute înapoi la Regan, pentru câteva zile de tranziţie, înainte de întoarcerea la New York.

Privi către fermă, printre copaci. Văzu fumul ieşind pe horn, de la şemineul din sufragerie. Era suficient de răcoare încât să fie nevoie de foc. Văzu casa din piatră, lemnul lăcuit, hambarele, silozurile şi celelalte construcţii.

Gândul că trebuia să părăsească locul acela o întrista la fel de mult ca acela de a-l părăsi pe Shane. Fusese mai fericită acolo decât oriunde în altă parte. Găsise iubirea acolo.

Îşi dorea să fie recunoscătoare, mai degrabă decât plină de regrete.

„Fugi, în loc să rişti”, îi şopti o voce din mintea ei.

Străbătută brusc de un fior rece, îşi frecă braţele şi porni mai departe pe câmpul cafeniu-roşcat.

În acel moment văzu o maşină luând curba şi parcând în lateralul casei. Auzi claxonul scurt, prietenos şi urmări cu privirea câinii fugind s-o întâmpine pe roşcata care se dădea jos de la volan.

Râsetul nou-venitei fu purtat de adierea limpede până în locul în care se oprise Rebecca. Distanţa nu era atât de mare, aşa că-l văzu fără dificultate pe Shane zâmbind lejer când se apropie s-o salute pe femeie.

Gelozia o cuprinse în valuri urâte şi imprevizibile, ivindu-se şi dispărând, ivindu-se şi dispărând, în timp ce-i privea pe cei doi îmbrăţişându-se. Braţele femeii rămaseră agăţate de gâtul lui Shane.

„O, nu, nu face asta, o avertiză ea în şoaptă. E încă al meu. E al meu până plec de aici.”

Cei doi continuară să vorbească, apropiaţi, apoi râseră din nou. După un sărut scurt, femeia se îndepărtă şi se urcă înapoi în maşină.

Shane ciufuli câinii, apoi se ridică şi-i făcu vesel cu mâna. În timp ce maşina dispărea la colţul aleii, Rebecca se apropie de fermă.

— Hei, spuse el afundându-şi degetele mari în buzunare. Ce face Savannah?

— Bine. Am avut ocazia să-i văd tablourile. Sunt foarte frumoase.

— Mda, zise Shane preocupat să-i descifreze expresia de pe chip. Tipa era Frannie Spader. Ai cunoscut-o.

— Mi s-a părut c-o recunosc.

Rebecca se aplecă să mângâie câinii dornici de afecţiune, gândindu-se că era o mişcare potrivită.

— A trecut pe aici doar.

— Am văzut. Vreau să mă duc să transcriu interviul.

— Rebecca, rosti Shane atingându-i braţul ca s-o oprească. Nu se întâmplă nimic între noi. Este doar o prietenă. S-a oprit pe-aici în drum.

Tânăra femeie ridică o sprânceană.

— De ce simţi nevoia să clarifici lucrurile astea?

— Pentru că… Uite care e treaba, Fran şi cu mine eram… Eram, încheie el furios pe sine. Acum nu mai suntem, şi n-am mai fost de când… ei bine, de când ai venit

tu în oraş. Suntem doar prieteni.

Îi făcea plăcere să-l vadă stingherit.

— Crezi că aveam nevoie de o explicaţie?

— Nu. Da.

„La naiba”, pufni Shane în gând. Dacă el ar fi dat cu ochii de Rebecca îmbrăţişând pe altul, cineva ar fi trebuit să moară.

— Nu vreau să-ţi faci o idee greşită, asta e tot.

— Crezi că mi-am făcut o idee greşită?

— Vrei să încetezi cu chestia asta? Shane se îndepărtă, apoi se apropie din nou şi spuse răstit: Urăsc când faci asta. Chiar nu suport.

— Când fac ce?

— Când transformi totul într-o întrebare. Cum te simţi, ce gândeşti? Se răsuci înapoi către ea, aruncându-i săgeţi din priviri. La naiba, dacă aveai o întrebare, asta trebuia să fie: „Ce Dumnezeu făceai sărutând altă femeie?”

— Deci ar fi trebuit să mă arăt geloasă? Când Shane se mulţumi s-o scruteze furios, Rebecca zise ridicând din umeri: îmi pare rău că nu pot să-ţi fac pe plac. Este evident că ai avut o viaţă înainte ca eu să vin aici şi că vei avea una şi după ce plec.

— Aşa. Aruncă-mi trecutul în faţă.

— Asta crezi că fac?

— Nu poţi să te certi ca un om normal? mârâi el.

— Ba da, atunci când există un motiv de ceartă. Prietenele tale sunt treaba ta. Din moment ce nu am idee peste câte asemenea... prietene aş putea să dau de fiecare dată când mă duc în oraş, ar fi incredibil de neproductiv pentru mine să-mi fac griji.

Mintea lui îl implora s-o lase baltă, dar gura i-o luă pe dinainte.

— Uite ce e, dacă m-aş fi culcat cu atâtea femei cu câte cred unii sau alţii, nu m-aş mai fi dat jos din pat. Şi nici nu m-am culcat cu fiecare femeie cu care am ieşit în oraş.

Nu… De ce dracului îţi spun toate astea?

— Asta era următoarea mea întrebare. În opinia mea, ce faci tu aici e să-ţi proiectezi sentimentele, reacţia ta anticipată la o situaţie, asupra mea. La asta se adaugă vinovăţia şi iritarea produsă de vinovăţie. Transferând iritarea de la tine la mine…

— Taci din gură! Cu ochii tulburaţi ca o furtună pe mare, Shane îi luă faţa în palme şi spuse rar: A trecut pe-aici să mă întrebe dacă vreau să ies cu ea mai pe seară. I-am răspuns că nu. M-a întrebat dacă sunt implicat într-o relaţie cu tine. I-am spus că da, sunt foarte implicat. Am mai vorbit un minut, apoi a zis că ne mai vedem prin oraş. Asta e tot. Eşti mulţumită?

Inima Rebeccăi îi fremăta în piept, însă vocea ei fii degajată, vag curioasă.

— Ţi-am lăsat impresia că aş fi nemulţumită?

Shane miji ochii, aruncându-i scântei. Imaginea lui o satisfăcu aproape la fel de mult cât o satisfăcu înjurătura pe care o scoase în timp ce se răsuci pe călcâie şi se îndepărtă.

„Ai făcut o treabă bună, doamnă doctor Knight, îşi spuse. Shane n-o să mai sărute pe alta prea curând.” Intră veselă în casă, îngânând un cântecel.

Chiar avea de lucru, îşi aminti când văzu echipamentul pe care-l instalase. Cu toate astea, avea timp să se împăuneze puţin cu succesul ei.

Bietul Shane fusese atât de previzibil! Reacţiile lui erau clasice. Fusese alarmat la gândul că un gest, oricât de inocent, putea fi interpretat greşit. La asta se adăugase povara imaginii lui de crai. Nu un afemeiat, decise Rebecca. Într-o zi, avea de gând să-i explice diferenţa dintre un bărbat care iubea şi aprecia femeile şi unul care le folosea.

Apoi, nu se simţise în largul lui şi devenise iritat pentru că reacţia ei fusese rezonabilă, se gândi ea pe când intra în bucătărie. Îi aplicase o lovitură directă asupra

egoului.

I se părea mult mai interesant să studieze jocurile dintre bărbaţi şi femei când era direct implicată, decât atunci când le observa din exterior.

Ar fi putut chiar să scrie un articol pe tema asta, îşi spuse, apropiindu-se de fereastră. Desigur, numai după ce se va fi detaşat emoţional. Va fi cunoscut atunci nu doar ce înseamnă să te îndrăgosteşti, să iubeşti, ci şi ce înseamnă să pierzi în dragoste.

Cândva, poate avea să-şi adune curajul să-l întrebe ce însemnase ea pentru el, ce însemnase pentru el vremea petrecută împreună. Da, se gândi ea amuzată. Avea să-şi adune curajul să-l întrebe peste zece-douăzeci de ani.

Pe de altă parte, zicala potrivit căreia „numai prezentul contează" avea un sâmbure de adevăr. Convinsă că în urma micului incident avea să se aleagă iarăşi cu un buchet de flori, hotărî că era momentul să încerce să gătească.

Până la urmă, nu era vorba decât de nişte formule. Şi avea în geantă formula lui Regan – reţeta, se corectă ea – pentru pui fript. O scoase, o citi şi-o memoră. Pentru că nu găsi niciun şorţ în bucătăria lui Shane, îşi prinse un ştergar la brâu şi se apucă de experimentat.

În timp ce tăvălea puiul prin mirodenii şi făină, îşi dădu seama că gătitul era liniştitor. Gătitul ocazional, cel puţin. Îşi închipuia că procesul ar fi devenit obositor dacă ar fost nevoită să aleagă meniul, să gătească şi să strângă vasele în fiecare zi, zi după zi.

Ca hobby însă, avea avantajele lui. Dacă ar fi menţinut gătitul la nivel de hobby şi nu l-ar fi transformat într-o vocaţie, aşa cum făcuse cu celelalte pasiuni, lucrurile ar fi mers ca pe roate.

Când ajunse la etapa prăjitului cărnii în ulei fierbinte, se dădu un pas înapoi şi se felicită sincer. Mirosea bine, pârâia bine, arăta bine. Aşadar, conform legilor elementare,

trebuia să aibă un gust bun.

Nu-i aşa că Shane avea să fie surprins, poate chiar zăpăcit, când intra în casă şi găsea cina pe foc?

Se făcuse ora de muls, îşi spuse ea, încercând cu o furculiţă coaja crocantă. Se înnopta tot mai devreme, iar zilele se scurtaseră în aşteptarea iernii, dar mai era destul de mult până atunci.

*

Dacă s-ar fi uitat pe fereastră, ar fi văzut oare focurile de tabără? Soldaţii, aflaţi atât de aproape, aşteptau răsăritul ca să se avânte în bătălie.

Îşi dorea ca John să vină cât mai repede. După ce băga animalele în grajd şi intra în casă, puteau să încuie. Erau în siguranţă acolo. Trebuiau să fie în siguranţă.

Nu mai puteau pierde un copil. Nu ar fi supravieţuit nici ea, nici John. Îşi duse o mână la pântece, în dorinţa de a proteja pruncul nenăscut de orice ameninţare, de orice rău. Îşi dorea cu disperare să fie băiat. Nu ca să-l înlocuiască pe cel pe care-l pierduseră. Johnnie nu ar fi putut fi nicicând înlocuit sau uitat. Ci pentru că, în cazul în care era băiat, i-ar mai fi ogoit durerea lui John.

Bărbatul suferea. Suferea atât de mult, şi nimic nu-l consola. Putea să-l iubească, să-l îngrijească, să împartă suferinţa cu el, dar nu i-o putea şterge din suflet. Fetele încercaseră să-l aline, şi Dumnezeu era martor că erau o bucurie pentru ei. Dar Johnnie nu mai era. Şi fiecare zi de război le amintea de pierderea suferită.

Poate că războiul avea să se sfârşească acolo. Cu gesturi experimentate, întoarse puiul în tigaie. S-ar fi făcut oare puţină dreptate dacă războiul s-ar fi sfârşit acolo, unde se născuse fiul ei?

Oare bărbatul care îi ucisese fiul era afară, chiar acum, stând, aşteptând, în tabăra unionistă? Oare pe cine

avea să ucidă a doua zi? Sau poate că sângele lui avea să ude pământul pe care ea călcase atâţia ani?

De ce nu plecau pur şi simplu? De ce nu plecau şi nu-i lăsau pe oameni să-şi vadă de necazurile lor…

*

Stropi de ulei încins săriră din tigaie pe mâna Rebeccăi, însă ea abia dacă-i simţi. În mintea ei se desfăşurau cu viteză emoţii, gânduri, cuvinte, sunete.

„Posesie”, îşi spuse ameţită. Era posedată. Şi, pentru prima oară în viaţă, leşină.

*

Shane dădu buzna pe uşă, pregătit să reia cearta.

— Şi încă ceva… începu el, apoi o văzu pe Rebecca întinsă pe podea, iar inima îi stătu în loc.

Se repezi către ea, se aşeză pe jos şi o trase în braţe.

— Rebecca. Îşi trecu mâinile peste faţa ei, apoi îi frecă încheietura mâinii, murmurând: Haide, Rebecca! Revino-ţi!

Îngrozit şi stângaci, o legănă, o sărută, o imploră. Până când genele ei fluturară, iar tânăra femeie deschise ochii.

— Shane.

— Aşa, spuse el incredibil de uşurat. Rămâi întinsă, iubito, până când te simţi mai bine.

— Am devenit ea, murmură Rebecca, luptându-se cu ceaţa din mintea ei. Pentru o clipă, am devenit ea. Trebuie să-mi verific echipamentul.

— Dă-l naibii de echipament! Fă ce-ţi spun şi rămâi întinsă. Te-ai lovit la cap? Te doare ceva?

— Nu… Nu cred. Ce s-a întâmplat?

— Tu să-mi spui. Când am intrat, erai întinsă pe podea.

— Doamne! Trase o gură de aer şi-şi sprijini capul de braţul lui. Am leşinat. Imaginează-ţi!

— Nu e nevoie să-mi imaginez. Tocmai m-ai îmbătrânit cu zece ani. Vrând să-şi mascheze teama, Shane izbucni mânios: Ce Dumnezeu ţi se întâmplă? Ai mâncat ceva azi? La naiba, nu mănânci niciodată nici cât să ţii o pasăre în viaţă. Şi nici nu dormi destul. Te mulţumeşti cu patru-cinci ore, după care eşti în picioare şi colinzi pe aici sau te-aşezi la nenorocitul ăla de computer. Se ambalase puternic, ceea ce i se întâmpla rar, dar nu se putea opri. Ei bine, asta o să se schimbe, declară el ritos. O să începi să ai grijă de tine. Eşti toată doar oase şi nervi. Nu te-au învăţat nimic despre nevoile elementare ale corpului în şcolile alea de fiţe? Sau nu crezi că ţi se aplică şi ţie?

Rebecca îl lăsă să se descarce până când îi dispăru ameţeala. Shane turuia despre cum o s-o ducă la doctor, s-o interneze, să-i ia vitamine. Într-un final, ridică o mână şi i-o puse peste gură.

— Nu am mai leşinat niciodată până acum şi, din moment ce nu mi-a plăcut în mod deosebit, nu intenţionez să-mi fac un obicei din asta. Acum, dacă vrei să te linişteşti şi să mă laşi să mă ridic, ar fi momentul, pentru că se arde puiul.

Shane făcu un comentariu teribil de ireverenţios despre pasărea cu pricina, dar o ajută să se ridice. Apoi, cu mişcări rapide, stinse focul.

— Ce naiba făceai?

— Găteam. Avea toate şansele să iasă bun. Poate că ar mai fi o speranţă să-l salvăm.

Fără comentarii, Shane dădu drumul la apă, umplu un pahar şi i-l întinse.

— Bea!

Rebecca fu la un pas să-i spună că avea nevoie de paharul ăla mai mult decât ea, dar se hotărî să renunţe. Sorbi apa ascultătoare.

— Găteam, repetă ea, şi eram cu mintea aiurea. Apoi gândurile nu au mai fost ale mele. Erau foarte clare – foarte personale, aş putea spune. Dar nu erau ale mele. Erau ale lui Sarah.

Shane simţi fiori reci pe şira spinării.

— Cred că te laşi prea mult dusă de val în povestea asta.

— Shane, sunt o femeie inteligentă. Raţională. Ştiu ce s-a întâmplat aici. Găteam pui. Rebecca scutură din cap şi puse paharul pe masă. Nu ţi se pare ciudat că am hotărât să încerc reţeta lui Regan în seara asta, pe 16 septembrie? În noaptea de dinaintea bătăliei, Sarah gătea pui.

— Deci acum ştii ce au mâncat.

— Da, spuse ea, ignorându-i sarcasmul. Acum ştiu. Frigea puiul, dar se gândea îngrijorată la familia ei, la fiul pe care-l pierduse şi la copilul din pântece. Se întreba cine avea să moară în dimineaţa următoare. Soldaţii erau campaţi nu departe de aici, aşteptând răsăritul.

Frigea puiul în timp ce bărbatul ei era afară, îngrijind animalele. Îşi dorea ca el să intre în casă mai repede ca să se poată încuia şi să fie împreună. Era îngrijorată din cauza lui. Ar fi făcut orice să-i aline suferinţa.

— Cred că munceşti prea mult, rosti Shane cu grijă. Şi mai cred că te-ai lăsat influenţată de faptul că mâine e aniversarea.

Rebecca se ridică, sigură pe picioarele ei.

— Nu e adevărat. Tu ştii ce se petrece aici, dar ai hotărât să nu înfrunţi misterele. E decizia ta şi o respect. Chiar dacă ştiu că în unele nopţi visezi, iar visele te tulbură, îţi respect decizia şi intimitatea. Dar mă aştept să-mi respecţi şi tu munca şi nevoile.

— Visele sunt treaba mea.

— Asta am zis şi eu. Nu-ţi cer să-mi spui nimic.

— Nu, nu ceri niciodată, Rebecca, mormăi Shane afundându-şi mâinile în buzunare. Tu doar aştepţi şi toci

încet, încet nervii oamenilor cu aşteptarea. Nu vreau să am nimic de-a face cu povestea asta.

— Vrei să plec? Pentru că el nu răspunse, Rebecca îşi adună curajul şi vorbi calm: Văd că va trebui să cer ceva totuşi. E important pentru mine să fiu mâine-dimineaţă aici. Nu pot să-ţi dau un argument raţional, e vorba doar de ce simt. Aş aprecia foarte mult dacă m-ai lăsa să rămân măcar încă o zi.

— Nu ţi-a cerut nimeni să pleci, nu? izbucni el, furios pe sine.

De ce se panica la gândul că ea şi-ar fi strâns lucrurile şi-ar fi plecat? Nu-şi făcuseră niciodată vreo promisiune. El nu făcuse nicio promisiune şi nici nu-şi dorise să audă vreuna.

— Dacă vrei să stai, dar nu mă băga pe mine în chestia asta. Mai am nişte treburi de făcut, după care o să ies în oraş.

— Bine.

Shane îşi dorea cu disperare să fie întrebat unde se ducea ca să aibă pretextul să explodeze. Dar, bineînţeles, Rebecca nu-l întrebă, aşa că nu putea riposta. Tot ce putea face era să iasă, deşi tot ce-şi dorea era să rămână.

capitolul 12

Îi trecu prin minte să se îmbete. Beţia nu-i rezolva problemele, dar avea avantajele ei. Însă, din păcate, nu avea chef să bea. O idee mai bună era să se certe cu cineva. Din moment ce Rebecca nu-i făcuse pe plac, se îndreptă către Devin.

Întotdeauna putuse conta pe Devin pentru o ciondăneală serioasă.

Ajuns la biroul fratelui său, Shane avu parte de un

bonus: îl găsi acolo nu doar pe şerif, ci şi pe Rafe.

— Hei! Tocmai ne gândeam să jucăm poker, spuse Rafe întâmpinându-l cu o bătaie pe umăr. Ai bani?

— Aveţi vreo bere pe aici?

— Este un loc al legii şi al ordinii, proclamă Devin solemn, apoi îi făcu semn spre camera din spate. Sunt vreo două în frigider. Te bagi la o partidă?

— Poate. Eu pot să fac ce vreau când vreau, aşa-i? Nu trebuie să dau raportul vreunei femei, ca voi.

Devin şi Rafe schimbară nişte priviri cunoscătoare.

— Îl sun pe Jared, anunţă Rafe ridicând receptorul în timp ce Shane se întorcea cu o bere.

Pe când Rafe şopocăia în telefon, Devin îşi puse picioarele pe birou.

— Şi ce mai face Rebecca?

— Nici ea nu are de ce să-mi ţină socoteala.

— Aha, v-aţi ciorovăit, aşa-i? Savurând ideea, Devin îşi încrucişă braţele pe după cap. Te-a dat afară?

— Pe naiba, e casa mea, ripostă Shane. Iar cea mai raţională fiinţă din lume nu se ciondăneşte. Se schimbă, continuă el, gesticulând cu berea în mână. Se schimbă sub ochii mei. Într-un moment e dură, deşteaptă şi impertinentă, în următorul e moale şi pierdută şi atât de dulce, încât îţi vine să omori pe oricine ar încerca s-o rănească. Apoi e din nou rece – vai, cât de relaxată şi controlată şi… şi analitică. Spune-mi, cum dracului să ţin pasul?

— Păi, nu poţi să zici că e plictisitoare, zâmbi Devin.

— Orice, numai plictisitoare nu. Ea crede că e, cel puţin uneori. La naiba, nu ştiu ce crede ea că e. Azi m-a surprins în timp ce mă săruta Frannie. Credeţi că s-a înfuriat, că s-a luat la ceartă sau m-a acuzat de ceva? Nu. Nu că ar fi avut motive, era un sărut complet inocent, dar ideea e că, atunci când te culci cu o persoană, nu ar trebui să-ţi placă ideea ca respectivul să sărute pe altcineva. Nu?

Rafe închisese telefonul şi-şi urmărea fratele cu multă atenţie.

— Pot să fiu de acord cu asta. Tu eşti de acord cu asta, Dev?

— Clar, da.

Mulţumit de unitatea de spirit, Shane ridică din nou sticla.

— Poftim. Dar doctoriţa Knight e rece ca gheaţa. Şi mă studiază ca pe un şoarece de laborator. Nu suport când face asta.

— Cine ar suporta? întări Rafe, după care se aşeză, pregătit să se distreze.

Alinat de înţelegerea frăţească, Shane termină prima bere şi o deschise pe a doua.

— Şi încă ceva: cum se face că nu vrea să ştie încotro ne îndreptăm cu relaţia asta? Explicaţi-mi voi! Femeile întreabă întotdeauna încotro ne îndreptăm. Aşa reuşesc să împiedic lucrurile să devină prea intense, spunând deschis ce vreau.

— Aşa faci? Devin zâmbi seren.

— Sigur. Dar ea nu-ntreabă, explică Shane, după care dădu pe gât încă o gură de bere. Şi ai zice că-mi stă în drum, nu? Ai zice că-mi stă în cale, locuind la mine, dar parcă se potriveşte în decor.

— Serios? rânji Devin, făcându-i cu ochiul lui Rafe.

— Într-un fel. De pildă, cum coboară ea la micul dejun. Are mereu un subiect de conversaţie. Lucrează în cea mai mare parte a timpului în bucătărie, dar nu-mi stă niciodată în cale, şi am început să mă aştept s-o văd acolo.

Dintr-odată se deschise uşa, iar Jared intră cu o geantă mare, maro, pe care o aşeză pe biroul şerifului. Din ea, scoase un bax de bere.

— Jucăm aici?

— Poate mai încolo. Ca să nu-şi întrerupă fratele mai mic, Devin îi făcu semn nou-venitului să se aşeze. Shane s-

a ambalat.

— Văd. Dar cine l-a ambalat?

— Rebecca. Unde rămăseseşi?

— Dormitorul miroase ca ea, mormăi Shane. Nu-şi lasă lucrurile împrăştiate pe-acolo, dar tot miroase ca ea. A săpun şi a chestia aia pe care şi-o întinde pe piele.

— Hopa, făcu Jared în timp ce-şi desfăcea o bere.

— Părinţii ei au trimis-o la internat când avea doar şase ani. Era aproape un bebeluş. N-a avut niciodată şansa să-şi trăiască copilăria. Câteodată, când râde, pare surprinsă de sunetul hohotelor. Shane se întrerupse şi se gândi la râsul ei, iar peste câteva clipe murmură: Are un râs minunat.

— L-a dat afară? îl întrebă Jared pe Rafe.

— El zice că nu.

— La naiba, e casa mea, le aminti Shane tuturor. Casa mea, pământul meu. Eu sunt cel care hotărăşte ce se întâmplă acolo. Şi dacă nu-mi place echipamentul ăla stupid, idiot, ridicol al ei, atunci o să şi-l strângă. Nu-mi place nici că s-a implicat atâta în povestea asta prostească şi că ajunge la epuizare. Nu vreau s-o mai găsesc lată pe podea când intru în casă.

— Ce? Amuzamentul dispăru din ochii lui Devin, iar şeriful se aşeză drept în scaun. Ce s-a întâmplat?

— A leşinat, sau cel puţin aşa pare. Ea spune că a avut o viziune cu străbunica noastră. Shane mai luă o duşcă de bere, sperând să-şi alunge îngrijorarea şi tensiunea din corp, apoi oftă: Mda, pe naiba. Cică amândouă frigeau pui în noaptea de dinainte de bătălie. Eu nu mă implic în chestia asta.

— Se simte mai bine? întrebă Rafe.

— Aş fi aici dacă nu s-ar simţi mai bine? Shane îşi trecu degetele prin păr şi se strădui să-şi blocheze imaginea cu Rebecca palidă, mică, nemişcată pe podeaua bucătăriei, dar nu putu. M-a băgat în sperieţi, fir-ar a

dracului de treabă! Fir-ar a dracului! Îşi strânse pleoapele şi, frecându-şi dosul palmei de inimă, şopti: Nu pot să suport s-o văd rănită. Nu pot să suport. Femeia asta mă termină. Dar se redresează imediat, adăugă el mai luând o gură de bere. N-am văzut pe nimeni să se redreseze cum o face ea. Brusc, e din nou bine mersi, deţine din nou controlul. N-o să mă facă să intru în capcana ei. N-o să intru în nicio capcană.

— Frate, zise Jared cu simpatie, desfăcându-i încă o sticlă. Eşti deja în capcana ei.

— Pe dracu'.

— Estimativ, cam de câte ori pe zi te gândeşti la ea?

— Nu ştiu. Enervat, Shane hotărî că o beţie nu era o idee chiar atât de rea până la urmă. N-am stat să număr.

Intrat în rolul de avocat, Jared examină vizual martorul.

— Te-ai mai gândit vreodată la cineva atât de mult, atât de des?

— Şi ce dacă? Locuieşte cu mine. Când o persoană stă cu tine zi şi noapte, te gândeşti la ea.

— E doar sex, opină Rafe studiindu-şi unghiile.

— Pe naiba! Shane sări din scaun ca ars, cu pumnii pregătiţi. Nu e doar un corp cald. Nu sunt un animal!

Se înfurie şi mai tare când surprinse zâmbetul viclean al fratelui său.

— Asta e o schimbare. Senin, Rafe mai luă o gură de bere. Câte alte femei ai mai dorit de când a apărut Rebecca?

Niciuna. Zero. Pauză. Teroare.

— Nu contează asta. Ideea este că… Se aşeză din nou şi sorbi din bere. Am uitat, mormăi Shane în cele din urmă.

— Ideea e că ai alunecat şi ai căzut în capcană, spuse Devin.

— E deja săgetat, interveni şi Jared. Doar că nu-şi dă seama de asta. Fiind o femeie raţională, s-ar putea ca

Rebecca să nu se îndrăgostească la fel de uşor, mai ales de tine.

— Ce naiba e în neregulă cu mine?

— Păi, după cum ziceam, tipa are o viaţă în New York, o carieră, pasiuni, continuă imperturbabil Jared. S-ar putea să fie complicat s-o împiedici să plece. Va trebui să fii foarte abil ca s-o convingi să se mărite cu tine.

Shane se înecă, tuşi, apoi mai luă o gură de bere.

— Eşti nebun. Nu mă însor cu nimeni.

Rafe se mulţumi să zâmbească.

— Vrei să punem pariu?

Văzându-l atât de palid, lui Devin i se făcu milă de el.

— Mai ia o bere, dacă doreşti. Poţi să dormi aici, în camera din spate.

Părea o idee minunată.

*

Rebecca nu dormi. Nu doar pentru că Shane nu era acolo, iar casa părea să se trezească la viaţă. De vină era şi lunga aşteptare a dimineţii, pe parcursul celei mai lungi nopţi din viaţa ei.

Lucră. Munca o ajutase mereu să depăşească momentele dificile, fie ele mărunte sau mari. Apoi îşi strânse bagajele. Modul sistematic în care îşi aduna hainele şi le aranja în valiză indica faptul că era pregătită să-şi continue viaţa.

Era însă îngrijorată că avea să se despartă de Shane în termeni neprietenoşi. Nu-şi dorea asta. Îşi promise să caute un compromis cu el când se întorcea.

Dar Shane nu se întoarse, iar orele se scurseră încet până dimineaţă.

La răsăritul soarelui, când ceaţa învăluia încă pământul, înghiţind hambarul, Rebecca ieşi afară.

Era convinsă că toată lumea simţea ce simţea ea în

momentul acela. Teamă, anticipare, furie şi durere.

Nu avu nevoie de multă imaginaţie ca să vadă în minte infanteria mărşăluind prin perdeaua aceea de negură, să vadă corpurile şi baionetele sfâşiind ceaţa care se refăcea în urma lor. Sunetul înăbuşit al bocancilor pe pământ, licărirea firavă a oţelului şi a alamei.

Prima salvă de tun, primele ţipete.

Apoi urmă iadul.

— Ce faci aici?

Rebecca sări speriată. Shane ieşise din fluviul de ceaţă. Părea palid, cu ochii umflaţi şi furios să constate că ea rezistase dorinţei de a alerga în braţele lui.

— Nu te-am auzit venind.

— Acum am ajuns.

Tânăra femeie nu dormise. Shane văzu urmele oboselii în privirea ei încercănată, iar vinovăţia îl copleşi.

— Tremuri. Eşti în picioarele goale, pentru numele lui Dumnezeu. Du-te înăuntru! Du-te în pat!

— Arăţi obosit, remarcă ea cu o voce spartă.

— Sunt mahmur, spuse el pe şleau. Unii dintre noi, muritorii, păţim asta când bem prea mult. N-o să mă întrebi unde am fost, cu cine am fost?

Rebecca ridică o mână şi şi-o trecu uşor peste inimă, încă bătea, se gândi ea vag, chiar dacă era frântă.

— Încerci să mă răneşti?

— Poate că încerc. Poate că vreau să văd dacă pot.

Ea încuviinţă din cap, se răsuci şi se îndreptă spre casă.

— Poţi.

— Rebecca…

Intrase deja, iar acum uşa se închise în urma ei. Shane, simţindu-se ca o insectă slinoasă care se tara de sub o piatră, o blestemă şi se îndreptă către mulgătorie.

Se ţinură departe unul de celălalt pe parcursul dimineţii. În loc să lucreze în bucătărie, ca de obicei,

Rebecca se închise în camera de oaspeţi şi se concentră cu furie asupra muncii. Deci aveau să se despartă supăraţi, îşi spuse. Poate că era mai bine aşa. Probabil că era mai uşor, pe termen lung, să-şi ascundă sentimentele în spatele ranchiunei şi al furiei.

De la fereastră îl văzu pe Shane. Bărbatul nu părea să muncească. Număra minutele rămase până la plecarea ei, hotărî Rebecca. Ei bine, mai avea de aşteptat o vreme. Nu avea de gând să plece până la finalul zilei.

— Unde eşti, Sarah? murmură ea, străbătând cu paşi mari camera ce îi amintea tot mai mult de o celulă. Ai vrut să fiu aici. Ştiu că ai vrut să fiu aici. Pentru ce?

Când ajunse iar la geam, se uită afară. Shane se oprise să verifice roşiile de toamnă, salatele şi dovlecii din grădina de legume de lângă bucătărie.

O durea să-l privească, însă ar fi durut-o şi mai tare să nu se uite la el. Chiar îşi imaginase că putea să trateze dragostea şi pierderea ei ca pe un soi de aventură – sau, mai rău, ca pe un experiment? Că putea să-şi examineze cu detaşare trăirile şi să scrie despre ele?

Nu, nu avea să-şi revină nicicând şi nu avea să-l uite niciodată.

Îl urmări cu privirea până când, mulţumit de starea legumelor, se îndreptă către acareturi. Rebecca plecă de lângă fereastră, hotărând să nu aştepte totuşi până la finalul zilei. Ar fi fost prea crudă. Intenţiona să aibă cu el un ultim schimb de cuvinte, apoi să plece.

Pe când cobora scările îşi spuse că avea să trimită pe cineva mai târziu să-i aducă echipamentul. Urma să-şi ia la revedere cu demnitate, chiar dacă rapid, şi apoi să se ducă la Regan, îşi continuă ea gândul, respirând sacadat. Dacă s-ar fi întors imediat la New York, ar fi lăsat impresia de laşitate. Nu avea niciun sens să-i inducă un sentiment de vinovăţie, să-i spună că-i furase inima şi că i-o frânsese.

Avea să-l lase să creadă că fusese doar o experienţă

pentru ea, una care se încheia acum şi de care urmau să-şi amintească amândoi cu plăcere.

Nu avea să se întoarcă niciodată. Când ajunse la baza scărilor, se opri şi-şi duse mâna la gură. Nu avea să se întoarcă niciodată în oraşul acela, pe câmpul de bătălie, în casa aceea. Deşi se retrăgea, nu avea s-o facă în fugă.

Nu aruncă nicio privire către monitoare, nici către instrumentele de măsură. Mergând de-a lungul holului, îşi plimbă degetele peste panourile de lemn, încercând să le memoreze textura.

Când ajunse la uşa bucătăriei, electricitatea scăpără, lovind-o în plin.

Mirosea a tocană dinspre plită. În depărtare se auzeau focurile puştilor.

Uşa de la intrare se deschise, iar ea se lipi de perete, fără vlagă.

Ştia că era Shane. Mintea ei îi recunoscu postura, constituţia, chiar şi mirosul. Dar, cu colţul ochiului, Rebecca văzu un bărbat cărând înăuntru un tânăr care sângera…

Doamne, Dumnezeule, John, e mort?

Nu încă.

Pune-l pe masă! Am nevoie de prosoape. Doamne, cât sânge! Grăbeşte-te! E atât de tânăr. E doar un băiat.

Ca Johnnie.

Exact ca Johnnie. Tânăr, sângerând, pe moarte. Uniform ma lui murdară era îmbibată cu sânge. Tresa cea nouă care indica gradul strălucea încă pe umărul jachetei zdrenţuite. Când îl dezbrăcă de uniformă, ca să-i vadă rănile îngrozitoare, o scrisoare mototolită foşni în buzunarul interior.

Era doar un băiat. Prea mulţi băieţi mureau…

*

Rebecca văzu scena din bucătărie desfăşurându-se

limpede sub ochii ei. Sângele, băiatul şi cuplul care încercase să-l ajute. Scrisoarea din mâinile lui Sarah, hârtia aceea uzată, care fusese îndoită şi desfăcută, citită şi răscitită. Cuvintele păreau să se îndrepte în salturi spre ea…

Dragă Cameron…

— N-au putut să-l salveze, spuse Shane cu grijă. Au încercat.

— Da. Rebecca îşi ţinuse respiraţia până atunci, iar acum expiră şi-şi presă buzele. Să ştii că au încercat din răsputeri.

— Iniţial, el văzuse doar uniforma soldatului. Era uniforma duşmanului. Se bucura că un yankeu murise acolo. Apoi îi văzuse faţa, care-i adusese aminte de fiul său. Aşa că l-a adus acasă. Era tot ce putea să facă.

— Au făcut ce trebuia, ce era omeneşte posibil.

— Şi-au dorit ca băiatul ăla să trăiască, Rebecca.

— Ştiu, spuse ea respirând sacadat. S-au străduit cât au putut. Au stat cu el, l-au îngrijit toată ziua aceea, apoi toată noaptea. S-au rugat. L-au ascultat, atunci când băiatul a putut vorbi. Era atâta dragoste în casa asta, încât nu era cu putinţă să nu încerce să-l salveze, să nu lupte pentru viaţa lui.

— Dar l-au pierdut, murmură el cu privirea aspră. Şi s-au simţit ca şi când şi-ar fi pierdut fiul pentru a doua oară.

— Băiatul n-a murit singur, şi nici n-a fost uitat.

— Dar e îngropat într-un loc nemarcat.

— Lui Sarah i-a fost frică, spuse Rebecca, iar lacrimile i se rostogoliră pe obraji.

— Se temea pentru soţul ei, pentru familia ei. Familia însemna totul pentru ea. Dacă cineva ar fi aflat că soldatul murise acolo şi că John, un simpatizant al Confederaţiei, îşi pierduse fiul de mâna yankeilor, acesta ar fi putut să fie

luat de lângă ea. Şi Sarah n-ar fi suportat asta. L-a implorat să nu spună, să sape mormântul pe timp de noapte, ca nimeni să nu vadă. A plâns pentru băiatul ăla, a plâns pentru mama lui care nu avea să ştie niciodată unde, când sau cum murise. Citise scrisoarea.

— Da, şi au îngropat scrisoarea de la mama lui împreună cu el.

— Nu au găsit niciun plic, Shane. Nu exista nicio adresă. Nimic care să le indice de unde venise sau cine îl aştepta acasă. Erau doar două pagini, cu scris înghesuit, ca şi când mama lui îşi dorise să încapă acolo toate gândurile şi toate sentimentele sale. Am văzut-o. Am citit-o, exact ca Sarah… „Dragă Cameron.”

Ochii lui se întunecară, iar stomacul i se făcu ghem.

— E al doilea nume al meu. Cameron îl chema pe bunicul meu. Cameron James MacKade, al doilea fiu al lui Sarah şi John. S-a născut la şase luni după Bătălia de la Antietam. Numele ăsta a mers din generaţie în generaţie de-atunci încolo.

— Şi-au botezat copilul după băiatul pe care nu l-au putut salva. Rebecca îşi şterse lacrimile de pe obraji cu dosul palmei şi spuse: Nu l-au uitat, Shane. Au făcut tot ce le-a stat în puteri.

— Dar l-au îngropat într-un loc nemarcat.

— N-o urî pentru asta. Îşi iubea soţul, îi era teamă pentru el.

— N-o urăsc. Obosit, Shane îşi îngropă faţa în palme. Dar asta e viaţa mea, acum e pământul meu, Rebecca.

Nu pot schimba trecutul şi m-am săturat să fiu bântuit de el.

— Ştii unde este îngropat? murmură ea întinzându-i mâna.

— Nu, mi-am blocat întotdeauna gândurile astea. Aşa cum încercase toată viaţa să ignore toată povestea. Toate amintirile acelea tremurătoare, toate visele acelea confuze,

îşi zise el, după care mărturisi: Nu mi-am dorit niciodată să fiu parte din asta.

— De ce ai intrat acum în casă, de ce mi-ai spus abia acum?

— Nu ştiu. Resemnat, Shane îşi lăsă mâinile să cadă şi rosti pe un ton coborât: L-am văzut lângă afumătoare. Sângera, mă ruga să-l ajut. Nu e prima dată. Nu mai puteam să nu vin, să nu-ţi spun totul. Eşti parte din povestea asta. Ştiai de la început.

— E îngropat pe pajişte, murmură ea. Acolo unde cresc flori sălbatice. Se întinse şi-l apucă de mână: Vino cu mine!

Ieşiră în soarele puternic şi se îndreptară către pajişte. Munţii erau îmbrăcaţi în culori de toamnă, iar florile de sub tălpile lor îşi lăsau seminţele în pământ. Mirosul de iarbă le umplea nările.

Când se opriră în cele din urmă, sub imperiul unei forţe irezistibile, Rebecca nu putu să vorbească, ci doar să se holbeze la locul în care îi căzuseră florile din mâini în urmă cu câteva zile.

— Au făcut tot posibilul pentru el. Nu departe de aici, un alt bărbat a ucis un puşti doar din cauza culorii uniformei pe care o purta. Oamenii ăştia au încercat să salveze un puşti, în ciuda uniformei. Le-a păsat.

Shane îi prinse umerii cu braţele, iar Rebecca se sprijini de el.

— Da, le-a păsat. Şi totuşi a rămas aici singur, neştiut de nimeni.

— Noi ne transformăm câmpurile de bătaie în parcuri, ca să ne amintim, zise ea încet. E important să ne amintim. Băiatul are nevoie să-i fie marcat mormântul. Dacă ar fi putut, ar fi făcut-o chiar Sarah şi John.

Shane se întrebă dacă era totul atât de simplu. Şi de uman.

— Bine, încuviinţă el, încetând să-şi mai pună

întrebări. O să-i marcăm mormântul. Şi poate aşa o să avem parte de linişte.

— E mai multă dragoste decât suferinţă aici, murmură ea. Şi este a ta, Shane – casa ta, pământul tău, moştenirea ta. Ceea ce ţi s-a transmis prin ele este extraordinar. At trebui să fii mândru de ce ai şi de ce eşti.

— Am simţit întotdeauna că mă împingeau de la spate. Am urât asta. Şi totuşi se simţea mai în largul lui acum, stând cu Rebecca sub razele soarelui de septembrie, pe pământul său. După câteva clipe, cu ochii la câmpurile şi dealurile din jur, spuse: Nu înţelegeam de ce ar trebui să fiu eu cel apăsat de problemele lor, de emoţiile lor. Poate că acum înţeleg. Pământul ăsta a fost întotdeauna mai mult al meu decât al fraţilor mei. Mai mult chiar decât a fost al părinţilor mei. L-am iubit cu toţii, l-am muncit, dar…

— Dar tu ai rămas, pentru că l-ai iubit mai mult. Rebecca se ridică pe vârfuri şi-l sărută cu blândeţe. Şi ai înţeles mai bine ce se petrece aici. Eşti un om bun, Shane. Şi un fermier bun. N-o să te uit.

Înainte ca el să se dezmeticească, tânăra femeie se îndepărtase deja.

— Despre ce vorbeşti? Unde te duci?

— M-am gândit că ai vrea să petreci puţin timp singur, spuse ea zâmbind şi ştergându-şi lacrimile care i se uscau pe obraji. Mi se pare că e un moment foarte intim, iar eu chiar trebuie să mă grăbesc să-mi strâng lucrurile.

— Ce lucruri?

— Lucrurile mele. Acum, că am desluşit povestea asta, o să stau câteva zile la Regan, apoi o să mă întorc la New York. Nu am petrecut cu ea atât de mult timp pe cât plănuisem.

Shane se simţi de parcă îl lovise cu un ciocan în cap. Uşurarea care începuse să-l învăluie pentru că înfruntase în sfârşit ceea ce-l bântuise era acum înghiţită cu totul de panică.

— Pleci? Aşa, pur şi simplu? Experimentul s-a încheiat, la revedere?

— Mă mut doar la Regan pentru câteva zile. Şi-aşa am stat aici mai mult decât intenţionam şi sunt convinsă că-ţi doreşti casa înapoi, doar pentru tine. Sunt foarte recunoscătoare pentru tot.

— Eşti recunoscătoare, repetă el. Pentru tot?

— Da, foarte.

Rebecca era paralizată de teama că zâmbetul avea să-i pălească. Un singur gând îi ocupa mintea: „Îndepărtează-te repede, repede!”

— Aş vrea să ţinem legătura, dacă nu te superi. Să mai aflu veşti de la tine, îi spuse într-un târziu.

— Putem să ne trimitem felicitări de Crăciun.

— Cred că putem face mai mult de atât. Cu zâmbetul acela întipărit pe chip ca o mască, adăugă: Fermierule, a fost o experienţă extraordinară.

Cu gura căscată de uimire şi şoc, Shane o privi îndepărtându-se. Îl părăsea. Îl făcuse să treacă prin cea mai emoţionantă, cea mai răscolitoare, cea mai incredibilă experienţă din viaţa lui, iar acum pleca pur şi simplu.

Foarte bine, îşi spuse, încruntându-se la spatele ei. Grozav! Asta limpezea lucrurile. Nu-şi dorea complicaţii şi nici scene de despărţire dramatice, emoţionale.

Pe naiba nu-şi dorea!

O ajunse din urmă când Rebecca trecuse pragul uşii de la bucătărie. Tânăra femeie avu impresia că un vârtej de furie îi prinse umerii şi-o răsuci.

— Doar sex şi ştiinţă, aşa-i, doamnă doctor? Sper că ţi-am oferit suficiente date ca să-ţi scrii împuţitul ăla de articol.

— Ce vrei să…

— Nu vrei un ultim experiment, aşa, de drum bun?

O trase cu brutalitate spre el şi-i zdrobi gura cu a sa.

Era violent, sălbatic. Pentru prima dată, Rebeccăi i se

făcu frică de el şi de ce era capabil.

— Shane! Tremurând, se desprinse din încleştare. Mă răneşti.

— Bun. Îi dădu drumul, aproape împiedicându-se când sări înapoi. Meriţi. Ai sânge rece ca o... Abţinându-se în ultimul moment să spună ceva ce ar fi putut regreta mai târziu, continuă pe un ton mai calm: Cum e posibil să te fi culcat cu mine, să fi trăit tot ce-am trăit împreună, iar apoi să te întorci şi să pleci pur şi simplu, ca şi când nu ar fi însemnat nimic pentru tine, nimic mai mult decât o distracţie?

— Am crezut... am crezut că aşa se face. Mi s-a povestit că tu rămâi prieten cu toate femeile cu care...

— Nu-mi arunca trecutul în faţă! urlă el. La naiba, nimic nu mai e la fel de când ai venit tu. Mi-ai dat destul viaţa peste cap. Vreau să pleci. Vreau să ieşi de aici.

— Plec, îngăimă ea.

Puse cu grijă un pas înaintea celuilalt, până când ajunse la uşă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Rebecca, te rog, nu mă părăsi!

Tânăra femeie se răsuci şi se rezemă de pervaz.

— Nu te înţeleg.

— Vrei să te implor? Umilinţa era aproape la fel de supărătoare ca furia care-l măcina. În regulă, o să te implor. Te rog, nu pleca! Nu mă părăsi! Nu cred că pot să trăiesc fără tine.

Rebecca îşi puse o mână pe frunte şi-l privi. Nu vedea decât un ocean învolburat în ochii lui. Prea multă emoţie, imposibil de descifrat.

— Vrei să rămân? Dar...

— Care e marea chestie cu New Yorkul? Au muzee şi restaurante, aşa, şi? Vrei să mergi la un restaurant? Te duc eu la un restaurant. Chiar acum. Ia-ţi haina!

— Nu... nu mi-e foame.

— Bine. N-ai nevoie de restaurant. Vezi? Shane îşi dădu seama că vorbea ca un nebun. La naiba, era deja nebun. Ai computerul ăla mişto, modemul şi toate dispozitivele alea. Poţi lucra de oriunde. Poţi lucra de aici.

Nu era obişnuită cu senzaţia de epuizare psihică. În apărarea ei, se agăţă de ultimul lucru pe care-l auzise.

— Vrei să lucrez de aici?

— Ce e în neregulă cu asta? Te-ai simţit bine aici, nu?

— Da, dar…

— Lasă-ţi echipamentul peste tot, spuse Shane gesticulând. Nu-mi pasă. Cu o iuţeală de fulger, ajunse la ea şi-o ridică în aer. Nu-mi pasă, repetă el. M-am obişnuit. Instalează-ţi un emiţător în hambar, pune un satelit pe acoperiş. Dar nu pleca.

Pe chipul ei se strecură un zâmbet. Poate că relaţiile nu erau punctul ei forte, dar începea să înţeleagă tot mai bine cum funcţionau lucrurile.

— Vrei să rămân aici?

— În ce limbă vrei să-ţi spun? Frustrat, Shane o scutură de umeri. Nu-nţelegi engleza? O lăsă înapoi pe pământ şi-ncepu să măsoare camera cu pasul, bombănind: Nu asta ţi-am zis adineaori? Nu pot să cred c-o spun, dar o spun. Nu am de gând să te pierd. Nu vreau să pierd ce am cu tine. Nu am mai simţit pentru nimeni ce simt pentru tine. Nu-mi doream asta, dar tu ai schimbat totul. Acum eşti tot timpul în mintea mea, iar gândul că n-ai mai fi aici să te pot vedea, să te pot atinge, mă distruge. Îmi frânge inima! urlă el, răsucindu-se către ea cu ochii injectaţi. Nu ai niciun drept să faci asta cuiva şi apoi să pleci!

Rebecca dădu să vorbească, dar expresia de pe chipul lui o opri.

— Te iubesc, Rebecca! O, Doamne, te iubesc! Şi trebuie să mă aşez.

Îi tremurau genunchii. Era convins că urma să se târască. Îşi apăsă degetele pe ochi, încercând să se

controleze. Era capabil de orice umilinţă, numai s-o facă să rămână.

Apoi îşi ridică privirea şi-o văzu. Rebecca plângea. Inima lui încetă să se mai zvârcolească, se frânse şi se prăbuşi.

— Iartă-mă! Iartă-mă! Nu aveam niciun drept să mă port cu tine aşa, să-ţi vorbesc aşa. Te rog, nu plânge!

— Nimeni nu mi-a mai spus niciodată cuvintele astea, bolborosi ea printre suspine. Nici măcar o dată, în toată viaţa mea. Nu ai nici cea mai vagă idee ce înseamnă să le aud de la tine acum.

Shane se ridică din nou, mânios pe toată lumea care n-o apreciase pe Rebecca la adevărata ei valoare, inclusiv pe el însuşi.

— Nu-mi spune că e prea târziu să rostesc cuvintele astea. O să mă revanşez, Rebecca, dacă mă laşi.

— Mi-a fost frică să-ţi spun cât de mult te iubesc. Am crezut că nu voiai să auzi asta.

Shane îşi luă un răgaz înainte să vorbească din nou, un răgaz să absoarbă cuvintele ei vindecătoare.

— Dar vreau. Am nevoie să aud asta. Nu vreau să pleci nicăieri.

Rebecca dădu din cap, iar el o trase în braţele sale.

— Nu plec nicăieri.

— Eşti îndrăgostită de mine.

— O, da!

— Slavă Domnului! O sărută, ameţit de bucurie. Am început să mă îndrăgostesc de tine de când te-am luat de la aeroport. Erai atât de înţepată, încât nu ţi-am putut rezista. Asaltat brusc de un gând, se crispa. După o clipă, spuse: Cât despre noaptea trecută...

— Nu contează.

— Ba da, contează. Am fost cu fraţii mei, la biroul lui Devin. M-am îmbătat şi am adormit în camera din spate. Eram furios din cauza lucrurilor care se întâmplau aici şi din

cauza celor care se întâmplau în inima mea, pentru tine. Am fost un prost. Nu ştiam că, dacă accepţi lucrurile, totul poate fi atât de bine. Ţi-era sortit să vii aici. Crezi asta?

— Da. Ea îi luă obrajii în palme, simţindu-se străbătută de un fulger. Suntem conectaţi.

— E şi ăsta un mod de a vedea lucrurile. Dar mie îmi place „Te iubesc" mai mult. Îmi place enorm. Cine ar fi crezut?

— Şi mie îmi place mai mult decât orice. Se cuibări în braţele lui, visătoare. Şi n-o să-mi las echipamentul înşirat prin casă, îi promise. Din moment ce o să locuim împreună, o să trebuiască să fim ordonaţi.

— Să locuim împreună? Îi sărută fruntea, nasul, buzele, apoi zise: Greşit. Am bifat deja etapa asta, într-un fel. Acum o să te măriţi cu mine.

— Să mă mărit? Camera începu să se învârtă cu ea. Cu tine! I se înmuiară genunchii. Trebuie să mă aşez eu acum, şopti Rebecca.

— Nu, nu trebuie, te ţin eu în sus.

Zâmbetul tipic familiei MacKade o întâmpină înainte ca Shane să înceapă s-o sărute pe faţă, plimbându-şi mâinile peste corpul ei şi gândindu-se că arăta superb când era cu mintea răvăşită.

— Mărită-te cu mine, Rebecca, murmură el. E mai simplu să spui „Da" direct, oricum o să te conving.

Căsătorie. Familie. Copii. Shane. De ce ar fi fost nevoie s-o convingă de ceva ce-şi dorea mai mult decât orice pe lume?

— Nu pot să gândesc.

— Bun. Avea să continue aşa o vreme, hotărî el, ciugulindu-i obrazul cu blândeţe. Te iubesc. Mmm… frumoasă Rebecca, te iubesc. Spune: „Şi eu te iubesc".

Muşchii coapselor ei se înmuiată de tot.

— Şi eu te iubesc.

— Mărită-te cu mine, Rebecca! Shane îşi trecu buzele

peste ale ei, apoi peste bărbie şi înapoi pe buze. Fii soţia mea, hai să avem copii, rămâi cu mine! Spune da. Spune: „Da, mă mărit cu tine, Shane”.

— Da. Simţind că puterea îi revenise în braţe, se aruncă la pieptul lui strigând: Da, mă mărit cu tine, Shane!

El îi sărută lobul urechii.

— Spune: „O să-ţi gătesc zi şi noapte, Shane”.

— O să… Rebecca făcu ochii mari. Cel mai emoţionant moment din viaţa ei se încheie într-un hohot de râs. Şmecher, foarte şmecher eşti, fermierule!

— A meritat să încerc, Becky. Râse împreună cu ea, o strânse în braţe şi-o învârti. Dar am obţinut cele mai bune două din trei răspunsuri, conchise el.

epilog

Zăpada acoperită de o crustă de gheaţă scânteia în bătaia soarelui, făcând pământul luminos să strălucească de curăţenie. În curând aveau să ajungă şi ceilalţi, se gândi Rebecca. Toţi cei din neamul MacKade, cu energia şi gălăgia lor. Şi aveau să vină acolo, pe pajiştea unde o piatră obişnuită se ridica din zăpada neatinsă ca să-şi aştearnă umbra subţire şi cenuşie în peisajul alb.

Ea ajunsese prima. Ea şi soţul ei. Cuvântul, chiar şi după numai trei luni de căsnicie, încă îi făcea inima să tresalte de fericire. Shane Cameron MacKade era soţul ei. În ziua aceasta, prima zi din noul an, avea parte de dragoste, de o familie, iar viitorul îi aparţinea în totalitate.

Îşi strecură mâna într-a lui, mâna pe care se găsea verigheta simplă pe care şi-o dorise. Destine împreunate.

— Asta e tot ce şi-au dorit, spuse Shane încet. Recunoaşterea unei vieţi încheiate prematur. Recunoaşterea e un soi de pace, nu crezi?

— Asta se simte aici acum, în atmosferă. Şi o să-i găsesc urmaşii. Îşi întoarse capul spre el şi-i zâmbi. O să dureze ceva, însă avem timp.

— Te ajut şi eu, zise Shane ridicându-i bărbia ca s-o sărute. Cu toţii o să te ajutăm. E un proiect marca MacKade. Şi trebuie să-ţi termini cartea. Vreau primul exemplar, abia venit de la tipografie, al *Legendelor din Antietam,* de Rebecca Knight MacKade.

— *Doctor* MacKade, te rog, îl corectă ea chicotind cu buzele lipite de ale lui. Mai am puţin şi o termin. Se întoarse şi aşeză o palmă pe piatra rece care marca mormântul unui tânăr. Iar restul o să-l ducem la bun sfârşit împreună. Asta e tot ce şi-au dorit John şi Sarah de la noi.

— Încă îi mai simt. În casă. În pământ.

— O să-i simţim mereu. Mulţumită, Rebecca se cuibări în braţele lui, în vreme ce vântul răscolea zăpada, şi murmură: însă acum totul e altfel. Liniştit.

— Liniştit.

Shane zâmbi, sprijinindu-şi obrazul de creştetul ei. Era un cuvânt care nu se aşteptase niciodată să i se potrivească. Însă cât de bine i se potrivea, cât de bine i se potrivea ea!

— Te iubesc, Rebecca.

— Ştiu. Numai auzul acestor cuvinte îi făcu inima să se umfle de fericire. Te iubesc, spuse el apăsat.

Era momentul perfect, se gândi ea. Locul perfect. Rămase în cercul format de braţele lui, însă îşi dădu capul pe spate. Vroia să-i vadă faţa atunci când îi spunea, voia să vadă ce se ivea în ochii lui. Trase aer în piept, deoarece cuvintele erau extrem de preţioase.

— O să avem un copil.

Iuţeala cu care ochii lui se goliră de orice expresie o făcu să surâdă.

— Poftim?

Cât era de minunat că avea şansa s-o spună din nou,

se gândi ea.

— O să avem un copil, în vreo opt luni şi ceva.

Zâmbetul ei se lărgi, iar ochii i se umplură de lacrimi în vreme ce-i luă mâna inertă într-a ei şi i-o apăsă pe pântece.

— O să avem un copil, spuse ea pentru a treia oară.

— Eşti însărcinată!

Aerul îi ieşi din piept cu un şuierat. Dintr-odată, ochii lui nu mai erau inexpresivi. Şoc, fericire, încântare, tot ceea ce îşi dorise ea să vadă se amesteca acum în privirea lui.

— Suntem însărcinaţi.

Privirea lui coborî către mâinile lor împreunate deasupra unui miracol.

— Copilul nostru.

— Copilul nostru.

Rebecca slobozi din inimă un hohot de râs când Shane o răsuci de mai multe ori, învârtejind zăpada în lumina soarelui.

Se opri la fel de iute cum se pornise în momentul în care grija punctată de o urmă de teamă îi apăru pe chip.

— Te simţi bine? Nu ţi-e rău? Nu mănânci destul. Trebuie să începi să mănânci. Eşti sigură că te simţi bine?

— Mă simt minunat. Invincibilă. Se întinse să-i atingă uşor buzele cu ale ei şi murmură: Mă simt iubită.

— Rebecca! Gura lui zăbovi o vreme aşa, apoi adânci cu blândeţe sărutul, iar braţele care o legănau o aduseră mai aproape de el. Eşti iubită.

Emoţia îi cuprinse întreg trupul, în timp ce ea îşi aşeză capul pe umărul lui. Soţia lui. Copilul lui.

— E un cerc, murmură el privind în jos, către piatra de mormânt. Din anotimp în anotimp.

— Da. Dacă e băiat, aş vrea să-l botezăm Cameron.

— Se potriveşte. Totul se potriveşte atât de bine.

Shane îşi auzi câinii lătrând în depărtare. Scoteau scheunături scurte, în semn de recunoaştere veselă.

— A ajuns familia. O sărută din nou, apoi întoarse spatele pajiştii înveşmântate în alb şi o luă spre casă cu bocancii scârţâind prin zăpadă. Abia aştept să le spun că o să mai apară un MacKade. Ne trebuie şampanie sau ceva de genul ăsta. Ah, n-ai voie să bei alcool! Ei, găsim noi ceva! Rânji prosteşte când înţelese: Hei, de-asta n-ai băut nimic de Anul Nou!

— De asta. Se uită la el, ridicând o sprânceană. Oare îşi dădea seama că era uşor incoerent şi absolut adorabil? Shane, poţi să mă laşi din braţe acum, îi spuse în cele din urmă.

La care el o strânse mai tare în braţe.

— Nu, nu pot.

— Nu este nevoie să mă porţi în braţe tot drumul până acasă.

— Ba da, trebuie. Privirile li se încrucişară, ceea ce-l făcu să râdă: Am pus mâna pe tine, Rebecca MacKade, şi n-am de gând să-ţi mai dau drumul!

Sfârşit